MONICA LEWTY

Capcana dorințelor

Traducerea și adaptarea în limba română de
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Susi era din ce în ce mai nervoasă, pe măsură ce se apropia de Kalabra. Putea înțelege nevoia lui Carl de a se muta, dar i-ar fi putut măcar anunța de această schimbare. Era greșit, credea ea, să-și schimbe adresa fără să-i informeze pe cei de acasă. Zburase atâta distanță încercând să-l găsească, iar șocul de a descoperi că nu mai locuia acolo fusese foarte mare. Actualul chiriaș al fostului său apartament nu-i fusese de prea mare ajutor, dar, din fericire, un vecin își amintise unde lucra.

Susi spera ca să nu-și fi schimbat și serviciul, fără să anunțe pe nimeni. Asta ar fi fost prea mult.

După ce părăsise orașul Sydney în taxi, parcursese o lungă bucată de drum de-a lungul câmpiilor întinse și pustii. Nu se zărea nici urmă de viață, pe sute de kilometri, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul deșertului.

– Aici locuiește Latham Elliot? întrebă ea la coborâre.

Dacă ar fi știut cât de departe se afla Kalabra, s-ar fi gândit de două ori înainte de a merge cu taxiul.

N-ar fi fost o idee rea nici să-i ceară șoferului s-o aștepte până se asigura că fratele ei Carl se afla încă acolo.

Bărbatul încuviință din cap.

– Da, vă așteaptă?

Susi clătină din cap și ochii ei verzi îl priviră cu atenție.

– Îl caut pe fratele meu. Lucrează aici.

Șoferul zâmbi și porni motorul, înainte ca Susi să mai adauge ceva. În urma lui rămase doar un nor de praf.

Tânăra înaintă spre casa albă, privind cu uimire clădirea înaltă. Când se apropie de ușă, un bărbat bătrân cu pălărie kaki îi ieși în întâmpinare.

– Nu se primesc vizitatori înăuntru, o avertiză el.

Cuvintele lui o nedumeriră.

– Sunteți domnul Elliot? întrebă ea.

Bărbatul ridică din spâncene.

– Sunt ajutorul lui. Vă așteaptă?

– Nu, dar e vorba de ceva foarte important. V-aș rămâne îndatorată dacă l-ați anunța că îl caut.

– Domnul Elliot nu primește pe nimeni fără programare. Puteți să-mi spuneți despre ce e vorba? întrebă el, privind-o cu îndoială.

Susi începu să se enerveze. Ce fel de persoană era acest Latham Elliot?

– Este vorba despre fratele meu, răspunse ea. Carl Kingswood.

Expresia bărbatului se schimbă dintr-o dată.

– Îmi pare rău, domnișoară, sunt și mai sigur că domnul Elliot nu vă va primi.

Ochii tinerei se îngustară.

– N-am bătut atâta drum ca să fiu alungată. Vreau să mă duceți la el.

Bătrânul ridică din umeri.

– Dacă insitați, dar... făcu el nesigur. Vă rog să așteptați aici, să vă ce pot rezolva.

Apoi intră în clădire, privind în urmă cu o mină îngrijorată. Susi era total nedumerită. Bărbatul nu confirmase, nici nu negase prezența lui Carl în această clădire. Oare mai lucra încă aici? Era clar că-l cunoștea, dar ceva era în neregulă. Susi își dorea să-l fi întrebat mai multe.

I se păru o veșnicie până când bărbatul se întoarse. Susi nu se mișcă din loc, cu toate că toridul soare australian dogorea, făcând-o să regrete că n-avusese inspirația să-și ia o pălărie. Era zi însorită, cum rar avusese ocazia să vadă în Anglia, fără nici un nor pe cer; nici o pală de vânt nu bătea.

Exact așa își imaginase Australia – fierbinte și uscată, cu sute de kilometri de câmpii. Era cu totul altfel decât Sydney și suburbiile lui, care o dezamăgiseră prin agitația și traficul continue. Poate, dacă ar fi avut timp să viziteze orașul, și-ar fi schimbat părerea. Dar prima impresie o deziluzionase.

– Domnul Elliot vă va primi, zise bătrânul, cu o expresie surprinsă pe față, de parcă nu s-ar fi așteptat la asta. Urmați-mă, adăugă el.

Susi intră în clădire, privind în jur cu interes. Latham Elliot părea un om foarte bogat.

Dar n-avu prea mult timp de observație, pentru că însoțitorul ei o pofti într-o cameră ce părea a fi biroul domnului Elliot.

Bărbatul dinăuntru nu se ridică de pe scaun la intrarea lor. De fapt, nici nu se uită spre ei. Susi decise că acest Elliot era om foarte nepoliticos. Picioarele lui erau întinse sub birou, cizmele depășindu-i marginea și ieșind pe partea cealaltă. Era îmbrăcat într-un tricou gri

care-i scotea în evidență trupul bine făcut și brațele puternice. Degetele lui osoase țineau un pix, iar atenția lui era absorbită de cele ce scria, ignorându-și musafira neașteptată.

Avea părul negru și ondulat. Nasul îi era drept și puternic, iar fruntea înaltă și mândră. Bărbia părea dreaptă, oferindu-i un aer hotărât și agresiv totodată.

Pe neașteptate, își ridică privirea spre ea:

– Domnișoara Kingswood? întrebă el.

Susi înclină din cap, și părul ei roșcat îi alunecă pe obraji. Îl privi pe Latham Elliot plină de demnitate.

Bărbatul nu părea încântat s-o vadă, demonstrându-i că fratele ei nu-i lăsase o amintire plăcută. Dar nu venise aici să-l vadă pe Latham Elliot și-i putea înghiți insolența până când afla unde-l putea găsi pe Carl.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, bărbatul spuse:

– Dacă îl cauți pe fratele tău, poți să pleci chiar în această clipă. Kingswood nu mai lucrează aici.

Tonul lui era arogant și condescendent, iar privirea pe care i-o aruncase îi demonstra că o disprețuia la fel de mult ca și pe fratele ei.

Susi simți că se sufocă și abia se stăpâni să nu-i întoarcă spatele și să plece. Acest om era foarte nesuferit.

– Poate îmi poți spune unde se află, încercă ea.

Inima ei începu să bată nebunește, dar Susi preferă să pună acest fapt pe seama șocului de a descoperi că fratele ei nu mai lucra acolo, decât să admită că avea vreo legătură cu acest bărbat. Nu se mai simțise niciodată atât de inconfortabil. Era evident că bărbatul n-avea o părere prea bună despre ea, deși abia se cunoscuseră.

Se strădui să zâmbească, întrebându-se dacă rolul de femeie neajutorată o va ajuta, apoi începu să se îndoiască. Oricum, nu i se prea potrivea. Întotdeauna avusese curajul să lupte și să se apere și nu voia să-l lase pe Latham s-o intimideze, deși i se părea că exact asta face. Era un sentiment neplăcut, pe care nu-l mai experimentase niciodată. Nu schimbaseră mai mult de câteva cuvinte, și totuși se simțea amenințată.

– Habar n-am, răspunse el cu o voce guturală și cu un accent care lăsa să se înțeleagă că nici nu-l interesa.

– Dar trebuie să știu, protestă Susi. E fratele meu, nu înțelegi? Am venit din Anglia ca să-l văd.

– Nu-mi pasă de unde ai venit, răspunse el cu răceală. Nu ești binevenită aici. Te rog să pleci.

Susi clătină din cap cu un gest nervos. În încăpere era răcoare, dar tânăra își simțea palmele ude și rochia i se lipise de spate.

– Unde vrei să mă duc? întrebă ea. Am venit aici cu taxiul de la Syndey, în caz că te interesează. M-a costat o avere. Credeam că-l voi găsi aici pe Carl. Ești sigur că nu știi unde se află?

– Dacă ai fost atât de stupidă încât să lași taxiul să plece fără să știi dacă ai ajuns unde trebuia, atunci înseamnă că ești la fel de proastă ca toate femeile. Te va conduce Jake și, dacă vrei sfatul meu, ar fi bine să te urci în primul avion către Anglia. N-ai ce face aici.

Susi își puse palmele pe birou, privind direct în ochii lui negri și impenetrabili, care o studiau la rândul lor cu mare atenție. Ceva din expresia bărbatului o făcu să se cutremure.

La slujbă, avusese de-a face cu tot felul de bărbați, dar nici unul n-o intimidase ca cel aflat acum în fața ei.

– Nu plec până când nu aflu unde e fratele meu.

Sunt convinsă că știi.

Foarte încet, bărbatul se ridică. Era foarte înalt și emana hotărâre și forță. De asemenea, părea ostil, lucru pe care Susi nu-l putea înțelege.

– N-am obiceiul să mint, domnișoară Kingswood. Nu știu unde se află fratele tău și nici nu-mi pasă. Clar?

– Perfect, zise ea ridicând vocea, enervată. Dar cred totuși că mă poți ajuta. Trebuie să știi ceva, și nu cunosc pe nimeni altcineva aici...

– Și e atât de important să-l găsești? întrebă el cu dispreț.

– Da, nu ne-a mai scris de doi ani.

Îl privi cu ochi mari. Părea un bărbat care nu se simțea bine muncind la birou și care abia aștepta să termine această îndatorire plictisitoare. Și iată că ea îl deranja!

– Nu mi s-a părut niciodată foarte familist.

– Dar ne scria, insistă Susi, la început. O scrisoare pe lună. Părinții noștri au fost foarte supărați când scrisorile au încetat.

El zâmbi fără veselie, arătându-și dinții amenințător.

– Nu pricep de ce-mi spui mie toate astea. Nu mă interesează nimic legat de Carl Kingswood.

– Bun, deci ai avut unele neînțelegeri cu el, continuă Susi, dar nu văd nici un motiv pentru care nu mă poți ajuta pe mine. Aveam de gând să locuiesc la el.

– Atunci, ai ghinion, o anunță el detașat, reașezându-se pe scaun și privind pe fereastră.

Susi observă că avea părul lung până la umeri. Deodată, simți ciudata nevoie de a-l atinge. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat atât de fascinant.

Comparat cu cei pe care-i cunoscuse în Anglia, părea dur și sălbatic.

Barbar. Ceva din felul lui de a fi era foarte atrăgător. Cu toate astea, atitudinea lui o enerva peste măsură.

– Mi-am luat doar bilet de dus, exclamă Susi. Nu mi-am putut permite mai mult. Dacă nu mă ajuți, nu-l voi putea găsi pe Carl și nici nu mă voi putea întoarce acasă.

– Asta e! răspunse el tăios.

Ochii verzi ai lui Susi clipiră.

– Domnule Elliot, nu cred că doare să ajuți pe cineva! observă ea cu răceală.

– Sugerezi că mint?

Susi și-ar fi dorit să se întoarcă spre ea. Îi era greu să se certe cu spatele lui impunător.

– Sugerez că eviți să-mi spui adevărul, pentru că voi doi aveți ceva de împărțit, dar eu n-am nici o vină în toată povestea asta. Nu trebuie să te răzbuni pe mine.

Îi auzi respirând cu greutate, dar bărbatul nu se întoarse. Privea pe fereastră. La ce anume, numai el știa. Nu se vedea nimic în jur, pe zeci de kilometri.

– Ai putea să încerci la poliție, sugeră el. Spune-le că a dispărut.

– Și cu ce mă poate ajuta asta? întrebă ea. Vor veni să te întrebe pe tine și, dacă te vei purta la fel, nu vor obține nimic.

El ridică din umeri.

– Înseamnă că ai într-adevăr ghinion.

– Ce vreau să știu, îl întrerupse ea, e ce s-a întâmplat cu scrisorile pe care i le-am trimis. Sunt sigură că au fost trimise mai departe, în locul unde s-a mutat. A locuit aici după ce a părăsit apartamentul?

Latham Elliot se întoarse ușor, din profil.

Nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de mândru, de arogant, de agresiv.

– N-a locuit niciodată aici. Nu știu ce s-a întâmplat cu scrisorile. Poate că au venit exact când... se opri el o clipă, privind-o cu atenție, când... a renunțat la slujbă.

– De ce a renunțat? întrebă, logic, Susi.

Bărbatul lovi cu palma biroul.

– Pentru că ținea la viața lui!

Era atâta ură în vocea bărbatului, încât Susi clipi din ochi cu uimire.

– L-ai amenințat? se dezmetici ea.

– Nu vreau să discut despre Carl Kingswood, răspunse el. Te rog să pleci. Nu mai am nimic să-ți spun!

Dar Susi n-avea nici o intenție să părăsească biroul.

– În mod evident, ascunzi informații care mi-ar putea fi de folos. De ce?

El zâmbi pentru prima oară.

– Ai fi surprinsă dacă ți-aș spune că vreau să te protejez?

Susi ridică din umeri.

– Bun, înțeleg, fratele meu nu-i un sfânt. Dar n-am de unde să știu ce s-a întâmplat între voi, nu l-am mai văzut de când aveam paisprezece ani. E cu zece ani mai mare decât mine și nu l-am cunoscut prea bine.

– Atunci, de ce îl cauți?

– Pentru că numai el mi-a mai rămas. Părinții noștri au murit acum câteva luni. Se gândeau chiar ei să vină aici, după ce tata a ieșit la pensie, dar au fost implicați într-un accident de mașină, zise ea, cu voce stinsă.

Nu aștepta nici un fel de compasiune din partea bărbatului, și nici nu primi.

Tonul lui fu la fel de ostil ca întotdeauna:

– Și voiai să vii la fratele tău să te ajute? Urmează-mi sfatul, domnișoară Kingswood, și pleacă imediat. Nimeni care poartă acest nume nu-i binevenit aici.

Susi oftă, gândindu-se cum avea să se înțeleagă cu acest om.

– Orice ar fi făcut fratele meu, nu văd de ce trebuie să te răzbuni pe mine. Dacă m-ai ajuta sau dacă mi-ai sugera unde s-ar fi putut duce, ai scăpa de mine imediat. Nici mie nu-mi face plăcere să mă aflu aici.

– Pentru ultima oară îți spun, zise Latham Elliot cu nerăbdare, habar n-am unde se află fratele tău și nici nu vreau să știu. Dacă aș ști, l-aș omorî!

Susi se dădu un pas înapoi, surprinsă.

Ochii lui o priveau cu răceală.

– Pari uimită.

– Nu pot pricepe ce a făcut atât de rău încât să-l urăști încă. Au trecut doi ani de când a plecat de aici, din câte înțeleg. Ești un om dur, Latham Elliot. Presupun că fratele meu a fost la fel de nerăbdător să plece pe cât ai fost tu să scapi de el.

– Aici ai dreptate. Când cineva trage în tine, nu aștepți să mai afli motivele pentru care o face.

Susi era îngrozită.

– Spui că a plecat pentru că ai tras în el?

El ridică din umeri cu indiferență.

– Exact, și tu ești la fel de nedorită ca și el. Nu vreau să mai am de-a face cu nici unul dintre membrii familiei Kingswood. Ultima experiență mi-a lăsat un gust amar.

Susi simți că o cuprinde frigul.

Inima începu să-i bată cu putere și genunchii îi tremurau. Îl va reclama la poliție. Nimeni n-avea dreptul să amenințe pe altcineva cu pistolul. Era un bărbat periculos! Era nebun!

– Dorită sau nu, strigă ea, atitudinea ta mă face să rămân. Vreau să descopăr misterul acestei întâmplări. Ești nebun! Nu poți să te porți cum vrei tu, nu poți încălca legea!

– Când te temi pentru viața ta, nu-ți mai pasă ce e legal și ce nu!

Susi se încruntă.

– Carl te-a amenințat?

Nu putea crede că fratele ei era capabil de așa ceva.

Cu o mișcare bruscă, Latham Elliot se întoarse spre ea și, pentru prima dată, îi văzu întregul chip.

– Nu m-a amenințat! strigă el. Mi-a făcut asta!

Susi observă pe fața lui o cicatrice foarte urâtă și adâncă. Bărbatul era desfigurat.

– Carl a făcut asta?

– E respingător, nu-i așa? întrebă el, prinzându-i mâna și trăgând-o aproape de el. Ți-ar plăcea să trăiești cu un asemenea semn pe față? Să înduri această suferință pentru tot restul vieții? Ei bine, asta a făcut fratele tău. Te mai miră că-l urăsc?

Susi păli și încercă să scape de atingerea lui.

El râse forțat.

– Ți-e scârbă de mine, nu? Cum crezi că mă simt eu?

Susi clătină din cap, luptând cu starea de rău care o cuprinsese. Îi era greu să înghită.

– Nu știu, reuși ea să spună.

– Normal. Nici măcar nu vrei să te uiți la mine.

Nici o femeie nu vrea să aibă de-a face cu un bărbat desfigurat. Nici o femeie nu vrea să mă atingă. Ți se pare corect?

Cu un gest neașteptat, îi lăsă mâna și-i cuprinse fața între palmele sale grele. O forță să-l privească. Știa că avea de gând s-o sărute, înainte ca gura lui să se apropie de a ei, și-i fu imposibil să-și rețină un gest de panică. N-ar fi trebuit să vină aici! Bărbatul ăsta era de-a dreptul nebun!

Închise ochii și, deși nu mai putu vedea cicatricea, imaginea ei îi rămase în minte și fu cuprinsă de un tremur. Cu toate astea, sărutul bărbatului o afectă într-un fel ciudat, neașteptat.

Părea un tip experimentat, care avusese parte de multe cuceriri feminine. Își dădea seama că pe nici una dintre ele n-o tratase totuși cu atâta violență. Buzele ei erau strivite de dinții lui, iar degetele lui osoase îi răneau fața. În ciuda nervozității sale și a agresiunii suferite, Susi realiză că era atrasă de farmecul lui.

Era o nebunie. N-avea nici o explicație pentru senzațiile încercate, și totuși se simțea minunat. Fără să vrea, răspunse sărutului lui cu o dăruire incredibilă chiar și pentru ea. Această descoperire o făcu să se zbată și, când în sfârșit scăpă de el, în ochii lui citi o sclipire ironică.

– Acum, sper că ai înțeles de ce nu te vreau aici. Mi-ai amintit întreaga poveste. Ca și cum aș avea nevoie să mi se amintească ce îndur clipă de clipă. Ca și cum n-aș fi suferit destul!

– Doamne, ce milă ți-e de tine! strigă Susi. Dar trebuie să înțelegi că n-aveam de unde să știu toate astea.

El clătină din cap și zise scurt:

– Ieși!

– Nu înainte de a-mi povesti ce s-a întâmplat. Cred că îmi datorezi măcar atât!

Ochii lor se întâlniră și se priviră câteva secunde.

După o vreme, bărbatul îi întoarse spatele și se așeză la birou.

– Dragul tău frate m-a înșelat și m-a furat. Când am aflat, i-am spus, dar a negat că e vinovat. I-am spus că voi chema pe cineva să verifice toate documentele, și a devenit agresiv.

Buzele lui se strâmbară disprețuitor.

– Când conversația s-a încins, ne aflam afară, călărind. Am coborât de pe cal și i-am propus să facă același lucru. I-am zis că, dacă vrea să mai lucrăm împreună, ar fi bine să-mi înapoieze banii furați, și totul va fi uitat. Dar nu i-a convenit. Și-a pierdut cumpătul și și-a întors calul spre mine. Armăsarul ăla fusese întotdeauna sălbatic și, încurajat, a năvălit peste mine. N-am avut nici o șansă. Dacă fața ți-ar fi fost vreodată strivită de copitele unui cal, ai fi înțeles de ce sunt atât de agresiv. Eram sigur că nu va înceta, până când nu muream, dar nu puteam face nimic să mă apăr.

Susi asculta tulburată întreaga poveste. Cum de putuse fratele ei să facă așa ceva? Ce naiba se întâmplase cu el?

– Din fericire, chiar atunci a apărut Jake și a împușcat calul. Mi-aș fi dorit să-l împuște pe Carl în locul lui.

Susi se simțea aproape bolnavă.

– Și apoi, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Nu-i vedea să creadă cele auzite, dar nimeni n-ar fi inventat o astfel de poveste.

Iar cicatricea de pe fața lui era o dovadă suficientă.

– Din pricina prafului, Carl nu se mai vedea. Jake a venit la mine, să se asigure că n-am murit, iar Carl a dispărut. După "prietenia" cu el, am rămas fără un cal foarte valoros și fără câteva mii de dolari. Înțelegi acum

de ce nu vreau să-i mai aud numele și de ce nici tu nu ești binevenită aici? Ieși afară! În clipa asta!

Își lăsă capul în palme. Susi nu știa cum să reacționeze. Nu existau cuvinte care să-i ușureze suferința și nici scuze pentru a explica purtarea fratelui ei.

Slavă Domnului că părinții ei nu mai erau în viață să afle toate acestea. Fuseseră mereu atât de mândri de el!

Încet, se întoarse și se îndreptă spre ușă, întrebându-se ce avea să facă în continuare.

Trebuia să-și găsească o slujbă și să înceapă să strângă banii necesari pentru a continua căutarea lui Carl. Sau se putea întoarce în Anglia. Părinții ei nu fuseseră bogați, astfel că tinerei nu-i mai rămăseseră prea mulți bani după înmormântare. Descoperise șocată că nici unul dintre ei nu avea asigurare, iar casa în care locuiau era închiriată.

Renunțase la contractul de închiriere când se hotărâse să plece, gândindu-se că avea să se stabilească în Australia, la fratele ei. Nu se așteptase să descopere aici o astfel de poveste.

Abia ieșise, când vocea lui dură o chemă înapoi:

– Domnișoară Kingswood!

Ea se întoarse și-l privi întrebătoare, simțind că vorbele lui n-aveau să fie plăcute.

– Mi-a venit o idee! Ce ar fi să plătești în locul lui datoria? Vei sta aici și vei lucra pentru mine până când îmi vei achita și ultimul ban!

Susi rămase pe loc, uimită.

– Vrei să spui că voi lucra pentru tine pe degeaba?

Probabil că accidentul îi afectase creierul.

El încuviință din cap.

– Măcar atâta poți să faci. Am nevoie de o bucătăreasă și de o menajeră. Mă vei scăpa de corvoada de a da anunț și de a selecta candidate.

– Să gătesc? repetă Susi, neîncrezătoare. Domnule Elliot, nu-s servitoare!

– Toate femeile știu să gătească, răspunse el netulburat. Și, din câte mi-ai spus, ai nevoie de un loc unde să stai. Ne putem rezolva amândoi problema.

– Ai uitat că nu mă vrei aici?

Disprețul din vocea ei nu-l impresionă, ci răspunse cu gravitate:

– N-am uitat, dar sper că plăcerea de a te vedea suferind mă va răzbuna.

– Nu mai vreau să ascult tâmpeniile astea! declară Susi.

Dar el se ținu după ea și o ajunse din urmă, prinzându-i mâna.

– Ești nebun! îl acuză ea. Nu-mi poți face asta!

– N-ai de ales, replică el. Nu poți pleca nicăieri. Cred că ai remarcat că suntem destul de izolați.

Ochii ei îl priviră mânioși.

– Vrei să mă ții prizonieră aici? Ce fel de om ești, domnule Elliot? Poate că fratele meu n-a greșit când te-a atacat. De unde știu că nu l-ai acuzat de furt pe nedrept? Cu mine nu te-ai purtat deloc bine.

– Și nici n-am de gând s-o fac, izbucni el. Speram ca într-o zi să-l revăd pe Carl Kingswood, dar mă mulțumesc și cu tine.

Susi tremură la auzul acestor cuvinte.

– Nu mă sperii, domnule Elliot. Nu mă poți reține împotriva voinței mele. Voi telefona la poliție. Spune-mi, toți australienii sunt la fel de nepoliticoși ca tine?

– Dacă nu-ți place felul în care mă port, trebuie să-i mulțumești fratelui tău. Întotdeauna am fost un om corect.

– Dar, doar pentru că ai o cicatrice pe față, nu mai știi ce-i corectitudinea, îl ironiză ea.

El zâmbi fără veselie.

– Ești foarte isteață, nu? Foarte bine. Ai nevoie de inteligență și de rezistență, pentru că am de gând să te fac să suferi, așa cum fratele tău m-a făcut pe mine să sufăr.

– Porcule! Nu poți face asta, nu-ți permit!.

Se îndreptă din nou către ușă, fulgerându-l cu o privire furioasă. Dar ieșirea îi fu barată de bătrânul care o condusese aici.

– A, Jake! exclamă bărbatul. Domnișoara Kingswood a fost de acord să rămână să ne ajute. Vrei să-i arăți camera ei?

Jake păru surprins, dar acceptă situația fără nici o întrebare.

– Fii binevenită, îi zâmbi el tinerei. Voi fi fericit să mă odihnesc. Am primit numai plângeri de când m-am apucat de gătit.

Susi îl privi pe Latham cu răceală și spuse:

– Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș bucura atât. Nici eu nu gătesc foarte bine.

– Nu poți găti mai prost ca mine, o contrazise Jake cu umor, conducând-o către camera care-i era destinată. Dormitorul ăsta va fi al tău. Mă tem că a fost lăsat așa de când a plecat doamna Riley. Nici unul dintre noi n-are timp să facă ordine.

– Să înțeleg că domnul Elliot nu e căsătorit? întrebă Susi, privind uimită camera. Părea că scăpase dintr-o tornadă.

Cum nu primi nici un răspuns, se întoarse spre bărbatul care o adusese aici și descoperi că deja dispăruse. Trânti nervoasă ușa. Oare

cine se credea acest Latham Elliot? Nu putea să-i facă una ca asta! Nu-i va permite!

Deschise ușa cu un gest brusc. Îi va spune chiar acum ce părere avea despre toate astea! Se opri însă, pentru că în cadrul ușii se afla chiar Latham, ținând în mâini câte un geamantam – bagajele tinerei.

– Domnule Elliot... începu ea.

Dar fu întreruptă de vocea lui răsunătoare.

– La cină, zise el, punând jos geamantanele, vom fi doar eu și Jake. Dar la micul dejun vom fi opt bărbați. Oamenii vin devreme și vor să mănânce bine, după ce muncesc câteva ore. De asemenea, vor lua prânzul aici.

– Nu rămân, țipă tânăra, încercând să se facă înțeleasă.

– Din câte îmi dau eu seama, n-ai de ales. N-ai unde să te duci.

– Nu acum, poate, dar când îmi voi aduna puterile, voi pleca de aici.

– Te sfătuiesc să nu încerci, pentru că, te avertizez, o să-ți pară rău.

Plecă imediat, astfel că n-avu timp să-i răspundă. Susi se așeză pe marginea patului, mai nervoasă decât fusese vreodată în viața ei. Era și foarte, foarte obosită. Simțea că nu va avea energia să-și facă patul și să-și aranjeze hainele, nemaipunând la socoteală că trebuia să gătească pentru Latham și Jake.

Dar Susi era o luptătoare și, dacă acest bărbat avea de gând s-o îngenuncheze, trebuia să-i arate că greșea. Să se ocupe de casă și să gătească nu erau principalele ei preocupări, dar dacă era nevoită, se putea descurca. Și, pentru moment, n-avea nici o altă opțiune.

Cu o energie pe care nu și-o bănuia, deschise geamantanele și-și aranjă hainele, apoi căută cearșafuri curate și făcu patul. După aceea, făcu un duș și-și schimbă rochia cu care venise.

Își strânse părul cu o panglică.

Descoperi bucătăria imediat. Era un spațiu modern și bine utilat, deși foarte murdar. Jake nu se preocupase probabil decât de strictul necesar. Farfurii murdare se aglomerau în chiuvetă, iar rămășițele de la micul dejun se aflau încă pe aragaz.

Susi începu să facă ordine. Nu dură mult, și bucătăria arăta din nou perfect curată și strălucitoare.

Găsi în frigider carne și în cămară niște cartofi. Friptură și cartofi prăjiți reprezentau o cină foarte bună, se gândi ea, deși nu-i era foame.

Nu mai mâncase niciodată atât de mult ca în avion. La fiecare patru ore, o farfurie cu mâncare era pusă în fața ei și, la sfârșitul celor douăzeci și patru de ore de călătorie, se simțea mai umflată decât un balon. Mâncarea era ultimul lucru la care se gândea în acest moment.

Imediat ce masa fu gata, cei doi bărbați apărură ca prin farmec. Jake zâmbea, frecându-și mâinile cu bucurie. Latham Elliot, pe de altă parte, nu părea deloc entuziasmat. Mâncă rapid și se ridică de la masă la fel de brusc cum se așezase.

Susi era uimită. Nici unul dintre bărbați nu-i mulțumi.

Când bucătăria fu din nou curată, Susi se duse în camera ei și adormi îndată ce puse capul pe pernă.

***

Se trezi la niște bătăi în ușă. Pentru câteva clipe, îi fu greu să înțeleagă unde se afla.

Zări pereții albi și cearșafurile cu flori colorate, mobilierul... toate acestea îi erau necunoscute.

– Trebuie să vin înăuntru să te trezesc? se auzi vocea lui Latham Elliot, făcând-o să-și reamintească evenimentele zilei trecute.

Susi protestă nefericită, aducându-și aminte că trebuia să gătească pentru angajații bărbatului. Era atât de obosită încă! Dar n-avea de gând să-i ofere plăcerea de a o vedea eșuând. Era prea mândră!

– Vin! strigă ea rapid, privindu-și ceasul și observând cu surprindere că era trecut de opt.

Se ridică din pat și privi afară. În fața casei se aflau palmieri și pini. Gazonul era de verde strălucitor, iar la capătul lui se vedea o piscină. Cât lux! Își promise să-și facă timp pentru o baie mai târziu, dar până atunci trebuia să se îmbrace și să înceapă munca.

Era uimită că accepta atât de senină această situație. Poate ar fi trebuit să continue să lupte. Nu era normal ca Latham Elliot să facă așa ceva! Și totuși, chiar ea îi permitea. Fusese de acord să-i devină sclavă!

Sau... poate... totul era justificat de acel sărut? În mod sigur, gestul lui o afectase. Amintindu-și acel moment, obrajii îi luară foc. Fusese un sărut pasional, brutal, agresiv.

Bărbatul ăsta știa să farmece o femeie, deși, în urma celor făcute de fratele ei, fusese condamnat la celibat. Devenise dur și cinic, și-i făcea plăcere să se răzbune pe oricine.

Va avea nevoie de toată forța pentru a trăi alături de el.

Intră în baia de lângă dormitor și făcu un duș rapid. Era în întârziere. Se îmbrăcă în blugi și-și luă pe ea o bluză simplă, prinzându-și părul în coadă.

Bucătăria era goală, lucru pentru care se simți recunoscătoare.

Îi fusese frică de o întâlnire cu Latham.

Susi începu să prăjească șunca și cârnații, apoi pregăti câte două ouă ochiuri pentru fiecare dintre cei opt bărbați. Prăji câteva felii de pâine și începu să aranjeze masa. Nu știa ce mâncau de obicei la masa de dimineață, dar se gândi că nu putea da greș cu un mic dejun tipic englezesc.

Masa se afla într-un capăt al bucătăriei. Așeză cuțitele și furculițele pe masă și aduse mâncarea. Chiar atunci apărură și bărbații, aruncându-i priviri admirative.

Dar, oricât de mult ar fi plăcut-o, fură cu mult mai entuziasmați de mâncare. Latham apăru ultimul, cu obișnuita lui atitudine rece și disprețuitoare. Îi zise un scurt "mulțumesc" când îi așeză mâncarea în față, ea îi răspunse politicoasă, și contactul dintre ei se rezumă la aceste simple cuvinte.

Susi îl studie discret din colțul ei. Bărbatul purta o cămașă neagră, care-l făcea să pară mai impunător și mai amenințător. Era ceva ciudat cu bărbatul ăsta. Mișcările lui îi aminteau de o sălbăticiune, poate o panteră... dar pierduse grația animalelor din junglă. Tânăra se gândi că, dacă ar fi avut ochii verzi în loc să fie negri, aceștia ar fi completat perfect imaginea de animal sălbatic.

Observă, de asemenea, că ceilalți nu-l includeau în conversație. Ajunse să se întrebe dacă într-adevăr accidentul fusese motivul pentru care devenise atât de retras și de închis, sau dacă așa fusese mereu. Un lucru era sigur: rămăsese profund marcat de acel eveniment, și asta nu doar la nivel fizic

După ce bărbații terminară de mâncat și-și băură ceaiul preparat de Susi, plecară din bucătărie. În urma lor, rămase Latham Elliot.

Bărbatul își aprinse o țigară și trase adânc fumul aromat în piept, privind-o cu intensitate.

– Ce am mâncat azi a fost mai bun decât mâncarea preparată de Jake, zise el.

– Ăsta ar trebui să fie un compliment? replică ea.

– Nu obișnuiesc să fac complimente.Orice femeie gătește mai bine decât Jake.

– Trebuia să-mi dau seama, zise ea ca pentru sine.

– Vreau să te avertizez, domnișoară Kingswood. Unii dintre oamenii mei sunt căsătoriți și nu vreau să apară nici un fel de probleme. Am văzut cum se uitau la tine.

– Așa cum orice bărbat se uită la o femeie, explodă Susi. Sunt obișnuită să lucrez cu bărbații, să știi.

– Deci, ai întâlnit și situații neplăcute? întrebă el cu interes.

Susi îl privi cu dispreț.

– Ți-ar plăcea să se fi întâmplat așa, dar te înșeli. Sunt ingineră în electronică și am lucrat mult printre bărbați, atâta tot.

Fără să răspundă, ochii îi alunecară pe trupul ei, oprindu-se în dreptul sânilor. Când privirea lui îi întâlni chipul, Susi își ținu răsuflarea. Latham nu încerca să-și ascundă foamea din priviri, și tânăra se întrebă cât timp trecuse fără ca în viața lui să existe vreo femeie.

Părea un bărbat puternic, cu necesități normale. Nu-i era milă de el, nici vorbă. Era numai vina lui; se convinsese singur că această cicatrice îl face neatrăgător în ochii femeilor. Nu era foarte frumos, adevărat, dar nu era nici un monstru. Te puteai obișnui cu el, în timp.

Ochii ei erau mereu atrași de semnul de pe fața lui, dar această fascinație era în mare parte justificată de faptul că fratele ei îl

desfigurase. O femeie care l-ar fi iubit însă, nici măcar n-ar fi remarcat acea cicatrice. De fapt, aceasta putea fi un avantaj. Îl făcea să pară mai puternic, mai misterios.

– În electronică, da? Mă uimești, zise el în sfârșit.

– Da? întrebă ea cu îndoială. Nu văd de ce te interesează. N-are legătură cu felul în care bărbații de aici mă privesc. Nu voi rămâne la tine destul de mult pentru ca vreunul dintre ei să-și încerce norocul.

Trăsăturile chipului lui se înăspriră. Aspectul lui dur era însă foarte atrăgător.

În ciuda protestului său interior, Susi se simți din nou trasă spre el de o mână puternică și experimentă încă o dată senzațiile minunate ale sărutului său. Întregul ei trup răspunsese îmbrățișării.

– Vei rămâne aici atât cât vreau eu, zise el amenințător. Nu uita asta. Nu vreau să te las să pleci.

Susi se întrebă cum de un astfel de bărbat o putea fermeca într-atât. Încercă să uite ce simțise când fusese sărutată și răspunse nervoasă:

– Sunt liberă, domnule Elliot. Când voi dori să plec, voi pleca, și nu mă poți împiedica.

El zâmbi.

– Nu te va ajuta nimeni de aici, îți garantez. Și gândește-te că până la primul oraș e mult de mers. Nu cred că o fată ca tine va reuși să fugă.

– Crezi că sunt neajutorată, nu? Ei bine, află că atunci când îmi pun ceva în minte, reușesc întotdeauna.

Zâmbetul bărbatului se lărgi.

– Domnișoară Kingswood, nici eu nu mă răzgândesc prea ușor.

– Atunci, vom vedea cine va câștiga, izbucni ea. Dacă sunt femeie, nu înseamnă că-ți sunt inferioară.

Crede-mă, nu voi pierde această bătălie.

– Interesant! răspunse el. Trebuie să recunosc că te ții tare.

– Nu trebuie să judeci după aparențe. Și acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aș prefera să ieși din bucătărie. Trebuie să-mi continuu treaba.

Prezența lui Latham o jena. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat atât de puternic. Se întreba cum putea să-l urască și în același timp să se simtă atrasă de el. Era o situație nouă, necunoscută, și în același timp confuză. N-o ajuta deloc în dorința ei de a pleca. O parte din ea dorea să părăsească aceste locuri, o altă parte voia să rămână și să afle cum îl putea îmblânzi pe acest om.

Capitolul 2

După două zile petrecute la Kalabra, Susi începu să se obișnuiască. Chiar dacă-i lăsa prea puțin timp pentru sine, munca era un remediu foarte bun împotriva tristeții. Casa era foarte mare, fiecare dormitor având baie proprie. Dar cum numai ea și Latham locuiau acolo, nu-i lua mai mult de câteva minute pe zi să facă ordine.

Jake avea o casă proprie, construită lângă reședință Elliot, și se putea descurca singur.

Susi nu-l vedea prea mult pe Latham, cu excepția orelor de masă, când o supraveghea atent, temându-se să nu fraternizeze cu oamenii lui.

După masa de seară, dispărea în birou și Susi știa că se ducea la culcare foarte târziu, abia spre dimineață. Se trezea apoi la ora cinci, și tânăra se întreba cum putea menține un astfel de ritm atâta vreme.

În sinea ei, realiza că acest program riguros îi fusese impus de la fuga fratelui ei și, ciudat, se simți ușor vinovată, deși simțea că maniera lui de abordare era greșită. Lua lucrurile prea în serios.

A treia zi, Susi se decise să înoate în piscină, cum își promisese. Terminase treaba și mai avea o oră până la cină. Vremea era mereu aceeași, un lucru cu care-i era greu să se obișnuiască. În Anglia, timpul probabil era întotdeauna greu de prevăzut.

Își puse costumul de baie roșu, care-i scotea în evidență picioarele lungi și sânii bine formați. Nu se temea de vreo întâlnirie cu bărbații, pentru că aceștia lucrau departe de casă. Își luă totuși un prosop și-l puse pe umeri, în caz că așa ceva se putea întâmpla, și se îndreptă veselă către piscină. În jur, se aflau aranjate scaune, mese și câteva șezlonguri. Intră în apa limpede și mângâietoare ca mătasea și se simți dintr-o dată minunat.

După ce înotă până la epuizare, fericită ca un copil, ieși din apă și se întinse pe un șezlong. Se uscă foarte repede. Pentru că soarele era mult mai puternic decât în Anglia, se unse cu loțiune de plajă și se întinse la loc, mulțumită. Poate că înțelegerea dintre ea și Latham nu era chiar atât de rea, la urma urmei.

Latham o obligase să plătească datoria fratelui ei, dar această sentință nu era deloc severă. Munca pe care o avea de făcut nu era foarte obositoare și, în plus, obținuse un cămin.

Va veni probabil și momentul în care va trebui să câștige niște bani, atunci când suma pe care o avea se va epuiza, dar până atunci, timpul petrecut la Kalabra i se părea foarte plăcut, mai ales dacă Latham n-o deranja. Până la urmă, decise că, de vreme ce nu intervenea deloc în viața ei, bărbatul era mulțumit de rezultate. De altfel, nici unul dintre bărbați nu putea avea plângeri cu privire la munca ei. Mâncau cu plăcere preparatele ei și, judecând după veselia lor, erau mulțumiți cu slujba pe care o aveau.

Latham Elliot era poate un șef sever, dar îi trata bine, pentru că era foarte respectat.

Susi fu trezită din visare de vocea groasă a lui Latham.

– Nu-mi amintesc să-ți fi dat voie să folosești piscina! strigă el. Trebuia să fii la treabă!

Ea închise ochii din pricina soarelui care o orbea. Bărbatul părea mai înalt și era foarte bine făcut. Dar asta nu însemna că avea să-și piardă capul după el.

– Am terminat tot ce aveam de făcut, răspunse ea, încercând cu greu să-și păstreze calmul.

Latham Elliot o enerva prin simpla lui prezență. De fiecare dată când se întâlneau, o punea în poziția de a se apăra. Exact ca acum, când sugera că trăgea chiulul de la muncă.

– Sunt convins , zise el, că mai găsești ceva de făcut. Doamna Riley nu se oprea niciodată din treabă. Vrei să spui că te descurci mai bine ca ea?

Susi se ridică și-l privi nervoasă.

– Se pare că așa e. Dacă vrei să inspectezi casa, ești invitatul meu.

Cum îndrăznea să-i vorbească în felul ăsta?

Ochii lui o priveau cu intensitate, dar Susi nu-i dădu satisfacția de a-i ocoli privirea.

– Chiar asta am să fac, răspunse el cu răceală. Dar, chiar dacă ai terminat treaba, asta nu înseamnă că ai dreptul să folosești piscina fără permisiune.

Susi îl fulgeră cu privirea.

– Ești cel mai enervant bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Ce naiba e cu tine? Nu vrei să împarți cu nimeni ce ai?

Nimeni altcineva nu folosește piscina, și e păcat!

– Dacă aș avea timp, aș folosi-o eu. Dar, după cum cred că ai observat, muncesc prea mult pentru a mă putea bucura de ea.

– Atunci, ar trebui să fii mai organizat, răspunse Susi fără să se intimideze. Mie nu mi-a luat mai mult de două zile să mă obișnuiesc cu tot ce am de făcut, așa că am destul timp liber. Voi folosi piscina în fiecare după-amiază. De ce nu vii și tu?

De ce anume îi propusese asta, era un mister chiar și pentru ea. Oricum, regretă îndată oferta.

Ochii bărbatului se îngustară.

– Încerci să mă păcălești?

– N-aș îndrăzni! îl contrazise Susi plină de sarcasm.

– Atunci, lipsește-te de prezența mea. Voi înota când voi dori.

Susi n-avea de gând să se lase alungată. În fond, era prima distracție pe care o întâlnise aici.

– Nu te îngrijora, nu vreau să te deranjez. Mă simt bine și singură, înotând și stând la soare.

– Poate te arzi, replică el. Ai spatele roșu ca sfecla. Mâine, îți va părea rău.

– Atunci, mă întorc pe spate, replică ea calm.

Se întinse nonșalant, închizând ochii, fără să mai aștepte vreun răspuns. Dacă el credea că o va da gata cu atitudinea lui, se înșela amarnic. Susi învățase să se adapteze în lumea bărbaților, să fie dură și hotărâtă.

Se lăsă tăcerea. Când deschise ochii, tânăra descoperi că bărbatul plecase. Zâmbi. Iată o victorie! își zise ea. Minoră, dar totuși o victorie! Ceva o făcu să creadă că nici o femeie nu-l mai înfruntase vreodată.

Se relaxă din nou, ascultând cântecul păsărelelor. Apoi, după zece minute, se ridică, spunându-și că prima ei zi de plajă se încheiase. Înăuntrul casei era răcoare și plăcut, după căldura de afară. Făcu un duș lung și remarcă neplăcut surprinsă că Latham avusese dreptate: spatele ei era roșu ca racul. Se unse cu o cremă specială, dar pielea o ustura încă atunci când coborî în bucătărie să prepare masa.

Se împrietenise cu Jake, găsindu-l mai sociabil decât stăpânul casei, iar bătrânul se apropiase la rândul lui de ea. Îi povesti că fusese surprins să vadă că Latham îi oferise slujba de menajeră, dar fu cu atât mai mirat când află că n-o plătea pentru asta.

– Mi-a spus că e datoria mea, zise ea. Trebuie să plătesc pentru ceea ce a făcut fratele meu.

– Cum? izbucni Jake nervos. Știu că devenit foarte dificil după accident, dar asta e prea de tot. Spune-mi dacă te supără cu ceva, voi încerca să vorbesc cu el.

Susi clătină din cap, zâmbind încrezătoare.

– Nu, e plăcerea mea să lucrez aici. E o casă frumoasă și-mi place. Dar nu-i spune lui Latham. Sunt convinsă că mă va alunga dacă va afla.

La masă, Jake și Latham discutară despre noua construcție pe care o plănuiau. Opiniile lui Jake nu erau întocmai ca ale lui Latham, și Susi fu surprinsă să observe că bărbatul ținea cont de părerea colegului său mai bătrân. Până acum, îi făcuse impresia unuia care ține cu încăpățânare la ideile sale.

Se întuneca repede. Apusul nu dura mai mult de o jumătate de oră, dar chiar și către seară era foarte cald.

Susi făcu un duș și ieși în grădină.

Afară era foarte frumos. Irigațiile păstrau plantele verzi și sănătoase.

Deodată, auzi un zgomot venind dinspre piscină și se îndreptă într-acolo. Felinarele din jur luminau perfect apa și Susi ajunse la timp pentru a-l vedea pe Latham părăsind piscina.

Trupul său puternic îi tăie răsuflarea. Era un corp masculin, cu picioare ferme și musculoase, cu pieptul tare și abdomenul plat. Nu-și putea lua ochii de la el.

Fără să realizeze că era observat, Latham scutură din cap și picături strălucitoare de apă săriră în jur. Trecură câteva secunde bune până s-o observe pe Susi.

– Pleacă! zise el imediat ce o zări.

Duritatea vocii lui o făcu să tresară.

– De ce? întrebă ea.

– Pentru că ți-am zis eu. Nu-i un motiv suficient?

Susi ridică din umeri și făcu un pas spre el.

– E o noapte foarte frumoasă, nu mă mir că ți-ai permis o baie în piscină. Muncești prea mult, oricum.

– Asta nu te privește.

– Cred că nu.

Înaintă încă un pas, încercând să-l facă să priceapă că nu căuta ceartă. Abia când ajunse aproape de el descoperi de ce bărbatul nu voia să-l vadă. Pieptul lui era de asemenea plin de cicatrici.

Susi închise ochii, clătinând din cap.

– Nu știam, îmi pare rău.

– La naiba! exclamă el. Poate e mai bine că ai văzut. Acum, vei înțelege mai bine ce fel de om e fratele tău.

Cu degetele lui puternice, o prinse de umeri și o scutură cu mânie, forțând-o să-i privească trupul desfigurat.

– Nu înțeleg de ce a făcut asta, crede-mă, zise ea. Aș vrea să pot spune sau face ceva să te ajut, dar nu găsesc nimic. E îngrozitor!

– Ai dreptate! E absolut îngrozitor. A fost o greșeală să-l angajez pe Carl. Avea un temperament agresiv, deși trebuie să mărturisesc că nu-l arăta decât când bea. Tu cum ești, domnișoară Kingswood?

– Nu mi-am dat seama de asta până să ajung aici, dar cred că și eu mă pot enerva destul de repede, răspunse ea cu onestitate. Nimeni nu mi-a mai vorbit vreodată așa cum o faci tu. Dar dacă te ajută cu ceva, pot spune că înțeleg ce ai împotriva mea. Poate ar fi mai bine să plec, ți-ar fi mai ușor...

– Pentru Dumnezeu, taci odată! strigă el. Dacă tu crezi că mă poți păcăli cu simpatia ta falsă, te înșeli. Nu vei scăpa de mine. Acum, la început, poate ți se pare o joacă de copii munca asta. Dar te asigur că va deveni o povară, și abia atunci vei putea considera că începi să-mi plătești datoria.

Și când va veni acel moment, îți garantez că te vei plictisi și-ți vei dori să mai vezi și pe alții, în loc să ai de-a face numai cu mine.

– Uiți, replică Susi, că mai există Jake și restul bărbaților. Nu duc lipsă de companie.

– N-ai voie de vorbești cu nimeni în afară de Jake. Iar Jake e prea bătrân.

– Doar nu crezi că tânjesc după o companie masculină? întrebă ea. Dacă la asta te gândești, poți să stai liniștit.

El ridică din sprâncene cu mirare.

– Vrei să spui că nu te interesează o relație? Doar nu ești o femeie de carieră, care pune munca pe primul plan și nu e interesată de bărbați. Nu pari genul...

– Sunt sigură că nici o femeie nu rămâne nemăritată pentru că asta vrea, răspunse ea. În ce mă privește, știu că mă voi căsători și voi avea o familie, dar n-a sosit încă momentul. N-am întâlnit încă nici un bărbat în preajma căruia să simt că nu pot trăi fără el. Majoritatea bărbaților caută un singur lucru.

– A, ești o femeie virtuoasă? o ironiză el. Nu prea cred.

Întinse mâna și-i prinse încheietura, forțând-o să se apropie de pieptul lui puternic.

Nu mai avea scăpare. Buzele lui îi luară în stăpânire gura. Deși mintea ei protesta, simțurile îi doreau apropierea.

Mâinile lui începură o ușoară explorare a trupului ei, pornind de la gât spre umeri și mișcându-se spre șolduri, lipind-o mai tare de el, până când îi putu simți fiecare părticică a trupului.

Pielea o durea acolo unde o arsese soarele, dar dorința pe care o simțea era mai mare decât durerea. Își dorea s-o strângă mai tare în brațe și să-l poată atinge la rândul ei.

Dar rațiunea îi spuse că exact asta aștepta Latham de la ea. Trebuia să scape din brațele lui înainte de a-și pierde controlul. Cu disperare, se smulse violent din îmbrățișarea bărbatului și fu liberă.

Chiar în lumina slabă a felinarelor, Susi observă că bărbatul era palid și avea pe chip o expresie dureroasă.

Realiză imediat realiză că Latham credea că-l respinsese pentru că-i provoca repulsie.

– Mă durea spatele, explică ea cu un accent de durere. M-am ars și mă ustură pielea.

– Ce scuză convenabilă! izbucni el nervos, înainte de a intra în casă.

Susi privi în urma lui cu tristețe.

Cu sau fără cicatrice, era un bărbat senzual, cum nu mai întâlnise niciodată. Involuntara ei reacție la îmbrățișarea lui fusese una neașteptată.

Susi se întoarse la rândul ei în dormitor și deschise fereastra, privind cerul înstelat și luna. Și-ar fi dorit ca gândurile ei să fie la fel de liniștite ca această noapte, dar era încă tulburată de reacția lui Latham și de faptul că nu-l putuse ajuta. Oroarea ei la vederea cicatricelor nu fusese justificată de rănile în sine, ci de gândul că fratele ei provocase o astfel de durere cuiva. Carl făcuse un lucru foarte rău, iar Latham nu merita așa ceva.

Încercă să și-l amintească pe Carl așa cum îl știa. Cum fratele ei era cu zece ani mai mare, între ei nu existase niciodată o adevărată prietenie. Deși relația lor fusese ca de la frate mai mare la mezină, și asta includea și joacă, dar și puțină chinuială, nu-și amintea ca fratele ei să se fi dovedit vreodată răutăcios. Susi presupunea că o iubise în felul lui, dar Carl era foarte schimbător și, când plecase, nu-i fusese dor de el.

Părinții lui însă îi duseseră dorul, și doar pentru ei Susi se hotărâse să-l caute.

Trebuia să-l informeze despre accident. Iar acum, îl putea certa pentru ce-i făcuse lui Latham Elliot.

Nu că un astfel de gest l-ar putea ajuta pe Latham – nimic nu-l mai putea ajuta – dar poate i-ar fi ușurat durerea dacă fratele ei îi cerea scuze. Merita să încerce, oricum.

O bătaie în ușa dormitorului o trezi din gânduri. Înainte de a putea răspunde, ușa se deschise și apăru Latham. Era îmbrăcat cu niște pantaloni negri și o vestă care-i ascundea rănile. Dar Susi nu le putea uita.

Inima îi tresări la vederea lui, și Susi se certă în gând că reacționa astfel la vederea unui bărbat care era atât de puțin interesat de ea. Latham devenise un însingurat și n-avea de gând să mai accepte în viața lui nici o femeie. Trebuia să uite de el, să-i ignore puterea de atracție, deși era primul bărbat care o făcuse să se simtă astfel.

– Cum îndrăznești să intri în camera mea, fără să-ți dau voie?

– Ți-am adus o loțiune de corp împotriva arsurilor. Scoate-ți tricoul, te ung eu pe spate.

Susi îl privi uimită. Inima îi bătea puternic numai la gândul atingerii lui.

– Dar ai mult tupeu! exclamă ea. Apreciez grija pe care mi-o porți, dar prefer să mă descurc singură.

El zâmbi.

– Nu mai fi atât de sfioasă. N-am de gând să fac dragoste cu tine. Mi-ai demonstrat că nu vrei, lucru pe care de altfel îl ghicisem.

Agită sticla cu loțiune de plajă în fața ei și continuă:

– Haide odată, n-am toată noaptea la dispoziție.

Susi se supuse. Se întoarse cu spatele și-și ridică tricoul, înfiorată la contactul cu crema rece. Latham părea nervos, și Susi știa de ce. Doamne, era foarte ușor să-l superi, dar nu putea să stea nemișcată, ca să-i demonstreze că nu atingerea sa o irita.

Bărbatul îi desfăcu sutienul cu o mișcare bruscă și tânăra își încrucișă instinctiv brațele pe piept.

– Chiar era necesar să faci asta?

– Da, replică el cu răceală, dacă vreau să fac treaba ca lumea. Stai pe loc. Nu-i prima oară când văd o femeie cu sânii goi. Nu mă impresionează, adăugă el, privind-o în oglinda aflată pe peretele din față.

Expresia lui era neutră, iar cuvintele sale îi demonstrară fetei că n-o găsea atrăgătoare.

– Presupun, începu ea cu o voce răgușită, că la un moment dat ai fost asaltat de femei.

Nu-i mai păsa dacă-l rănește. Trebuia să se răzbune. Mâinile lui se opriră și Susi văzu durerea din ochii lui.

– Am avut parte de o viață sentimentală bogată, răspunse el.

– Și acum, ești imun la tentații?

– Da! mărturisi el. Ce rost ar avea să mă mint singur?

– Cred că ești foarte dur cu tine însuți. Nu-ți acorzi șansa de a vedea dacă mai ești sau nu atrăgător în ochii femeilor. Ai mai ieșit cu cineva de la accident?

– Nu, răspunse el. Știu foarte bine că nimeni nu mă place.

Degetele lui i se înfipseră în carne cu un gest instinctiv. Susi nu zise nimic, deși presupunea că mâine avea să fie plină de vânătăi.

– Nu știi nimic. Totul e în mintea ta.

Ochii lor se reîntâlniră în oglindă.

– În mintea mea? repetă el. Uită-te la mine! Spune-mi că mi se pare că fratele tău m-a rănit. Doamne, aș vrea să-l mai văd măcar o dată! L-aș omorî îndată!

Lângă trupul ei, simțea bătăile inimii lui și căldura corpului său puternic.

– Ești nebun! strigă ea cu teamă, zbătându-se să se elibereze din strânsoare. Nu poți să dai toată vina pe Carl, sunt convinsă că n-a vrut să-ți facă asta.

– Nu? ridică el din sprâncene. Nu știi nimic. Trebuia să ajungă la pușcărie – din nou – așa că a făcut tot ce i-a stat în putere ca să scape.

Ochii verzi ai lui Susi îl priviră cu neîncredere, iar buzele i se uscară.

– Cum adică, din nou? întrebă ea fără suflare.

– Nu era prima oară când avea probleme cu legea.

Latham o întoarse spre el și o lipi de pieptul lui, obligând-o să-l privească în ochii negri ca noaptea.

– Știam asta când l-am angajat, dar i-am oferit o șansă. A fost o greșeală din partea mea.

– Minți! strigă Susi.

Nu putea crede că fratele ei era un infractor. Era ceva în neregulă cu povestea asta.

– Nu, e adevărat. Dacă-ți imaginezi că era vreun sfânt, află că te înșeli. Nu era decât un ticălos. Ultima oară când a avut necazuri, a stat la pușcărie șase luni. După aceea, l-am angajat eu. Nimeni altcineva nu l-ar fi ajutat.

Buzele bărbatului erau aproape albe, lipsite de sânge.

Susi îl privi cu ochi mari. Era gata să cedeze.

– Nu te cred, nu! strigă ea încă o dată, dar vocea ei sună foarte neconvingător.

– N-ai de ales.

Ea clătină din cap.

– Nu, Carl n-ar face așa ceva. Nu fratele meu. N-ar fi făcut... se opri ea, amintindu-și ceva ce se întâmplase demult.

N-avea mai mult de patru sau cinci ani pe atunci, dar își aducea aminte fața roșie a polițistului care venise la ei în casă. Părinții ei discutaseră mult, și Carl fusese pedepsit. Când întrebase de ce se întâmplau toate astea, nimeni nu-i răspunsese, dar mama ei plângea foarte des în acea perioadă. Cum de uitase totul?

– Ei? întrebă Carl. Te-ai răzgândit?

– Mi-am amintit ceva, recunoscu ea.

– Și ți-ai dat seama că nu mint?

Ea aprobă din cap, cu ochii plini de tristețe.

– Ce anume făcea? întrebă Susi.

El ridică din umeri.

– Hoții minore. Întotdeauna fura de la angajatori. Un ticălos! N-am mai văzut niciodată un om atât de înnebunit de ură ca el. M-a atacat ca o fiară turbată. În sfârșit, și-a distrus singura șansă pe care a primit-o. Nimeni nu-l va mai angaja, m-am asigurat de asta. Numele lui se află pe lista neagră în toată regiunea. De fapt, în toată Australia. Iar dacă vreodată aflu unde se ascunde...

O privi pe Susi și abia atunci păru să observe că era pe jumătate dezbrăcată.

– Pune ceva pe tine, zise el.

Susi înghiți cu greutate și, cu mâini tremurătoare, își puse la loc tricoul. Asupra bărbatului, vederea ei n-avu nici un efect. Interesul lui față de femei era nul.

Dar nu mai era interesată dacă o considera sau nu atrăgătoare. Acum, gândurile ei se îndreptau către Carl. Fratele ei era un infractor! Nu suporta să se gândească la asta.

Cât de recunoscătoare era că părinții ei nu aflaseră toate astea! Carl le scrisese întotdeauna despre reușitele lui și nimeni nu se îndoise vreodată că începuse o viață nouă.

Scrisorile lui încetaseră probabil atunci când Carl își executa pedeapsa în închisoare. După aceea, fusese prea rușinat să mai continue să mintă.

Trebuia să fi ghicit că era ceva în neregulă, își spuse Susi, de când aflase că-și părăsise apartamentul din Sydney. Privirea ciudată pe care vecinul lui i-o aruncase, zâmbetul lui... Bărbatul cunoștea probabil multe despre fratele său.

Dar cum aveau s-a afecteze toate astea pe ea? Va purta și ea acest stigmat? Latham Elliot părea să creadă că avea dreptul s-o rețină aici, să plătească datoria lui Carl. Întreaga situație devenise aproape ireală.

– Trebuie să-l găsesc pe Carl, zise ea. Trebuie să vorbesc cu el. Are nevoie de ajutor.

– Ajutor! exclamă Latham cu dezgust. Nimeni nu-l mai poate ajuta. I-am dat o șansă și ce a făcut cu ea? A călcat-o în picioare. Câștiga bani frumoși, nu mai avea nevoie să fure. Problema lui era că-i plăceau prea mult băutura și femeile.

– Aș vrea totuși să-l găsesc, zise ea calm. Trebuie să afle că părinții noștri au murit.

Expresia lui Latham se schimbă.

– Ți-a fost greu? întrebă el. Da, desigur, își răspunse tot el. Iar acum ai descoperit că fratele tău nu te poate ajuta. Viața nu-i deloc dreaptă. El e tot ce ți-a rămas?

– Da, mărturisi ea. Presupun că am niște rude mai îndepărtate, dar părinții mei nu mai țineau legătura cu ele. Vreau să-l găsesc pe Carl.

– Și eu, zise el cu o voce aspră. Poate ar fi o idee bună să te las să-l găsești. Îl poți aduce la mine.

– Ca să-ți faci dreptate singur? replică Susi. Nu, mulțumesc! Dacă îl găsesc, voi avea grijă să nu-l întâlnești.

– Nu cred că ai vreo șansă să-l găsești. Cred că a fost destul de deștept să fugă cât mai departe de mine. Nu m-ar mira să fi plecat din țară.

– Oh! Susi nu se gândise la asta. Crezi că s-a dus acasă? întrebă ea, privindu-l pe Latham cu ochii mari. N-aș vrea să afle de la vreun străin ce s-a întâmplat cu tata și cu mama.

El ridică din umeri.

– Nu cred că s-a întors în Anglia. Avionul e scump și el n-a fost niciodată capabil să pună bani deoparte. Nu, se află încă în Australia. Dar cel mai bun lucru pe care-l poți face este să uiți de el. Te va răni cu siguranță și pe tine.

Era prima oară când îi spunea Susi.

– Ai frați sau surori? întrebă ea. El clătină din cap.

– Așa credeam și eu, răspunse ea. Prin urmare, nu poți înțelege cum mă simt. De fapt, se pare că nu pricepi nici un sentiment uman. Ești atât de preocupat să-ți plângi de milă, încât nu-ți mai pasă de nimeni altcineva.

Chipul lui se schimonosi de furie.

– Când voi avea nevoie de părerea ta, a să ți-o solicit, țipă el.

– Cred că a venit momentul să pleci, replică ea.

El o studie cu o privire amenințătoare. Susi simți că bărbatul se stăpânea cu greu să n-o lovească. Probabil că-i amintea prea mult de bărbatul care-l marcase pe viață.

Și ea, și Carl aveau părul roșcat și ochii verzi, iar chipurile lor semănau bine.

Latham nu proceda bine reținând-o aici. Probabil că tortura la care se supunea el însuși era mai mare decât satisfacția s-o vadă chinuindu-se.

Și-ar fi dorit să rupă contractul dintre ei, dar exista ceva fascinant în acest bărbat. O fermecase.

Latham o privi câteva clipe cu interes, apoi zise cu mult calm:

– Dacă ai intenția să pleci după fratele tău smintit, ar fi bine să te răzgândești. Nu vei părăsi Kalabra decât atunci când îți voi permite eu!

Susi nu renunță la luptă.

– Nu cred că mă poate reține ceva aici, dacă vreau cu adevărat să plec. Pe moment, sunt însă mulțumită.

– De ce?

Întrebarea lui o luă prin surprindere. Oare trebuia să admită că el însuși constituia o atracție importantă? Era un bărbat interesant, dincolo de temperamentul lui impulsiv și de chipul său desfigurat. Susi își dorea să afle ce se ascundea în spatele măștii lui.

Personalitatea lui o intriga.

Până acum, nu avusese timp și nici un prea mare interes pentru bărbați. Reușise să-și creeze o carieră în lumea bărbaților, și asta-i ceruse mari eforturi. Purta la rândul ei o mască. Toate avansurile colegilor le primise cu răceală, până când aceștia începuseră s-o accepte așa cum era. Știa că o respectau pentru că nu se folosea de farmecul ei ca să avanseze. Nu voia nici o favoare și nici nu aștepta să i se facă vreuna. Bărbații ajunseseră s-o considere ca pe un egal.

Dar Susi simțea că nu era egala lui Latham Elliot. Acest bărbat voia s-o subjuge. Îi întâlni privirea și nu se feri de ochii lui, deși senzațiile pe care le simțea erau copleșitoare. Ce femeie îl putea privi fără să se simtă afectată de farmecul lui? Cicatricea îi adăuga mai mult farmec, nu-i diminua cu nimic frumusețea. Părea un războinic neînfricat.

– Ai o casă foarte frumoasă, răspunse ea, și Australia este o țară minunată. Departe de mine gândul de a mă simți pedepsită pentru o faptă pe care n-am comis-o.

Mi se pare mai degrabă că sunt într-o continuă vacanță.

– În acest caz, replică el ironic, ar trebuie să mă gândesc la altceva, ceva care să-ți umple orele pe care ai de gând să le petreci în piscină.

Susi era gata să-i dea o replică usturătoare, dar Latham îi întorsese deja spatele și ieșise din cameră, trântind ușa în urma lui.

Capitolul 3

Nedumerită, Susi profită de prima ocazie oferită pentru a se consulta cu Jake. Presupunea că bărbatul știa ceva despre fratele ei. Era un tip care nu vorbea fără să fie întrebat, dar dezvăluia destule informații în conversații.

De obicei, Latham părăsea ultimul masa, dar în această dimineață dispăru înaintea tuturor bărbaților, provocând mirarea celorlați. Jake însă, rămase până la sfârșit.

– Jake, începu Susi, așezându-se pe scaun lângă el, unde crezi că a plecat Carl?

El o privi cu ochi temători și mirați.

– Ce te face să crezi că eu aș ști?

– Nu știu, bănuiesc, zise Susi, ridicând din umeri. Cineva trebuie să știe unde se află.

– Atunci când a plecat, Carl n-a mai privit înapoi. Aș vrea să te ajut, dar nu știu cum. E fratele tău, dar nu seamănă cu tine, zâmbi el.

– Asta nu înseamnă că nu-l iubesc.

Am încercat să-i explic și lui Latham, dar n-a vrut să priceapă. Îmi spune mereu că fratele meu e un ticălos și că n-are rost să mai încerc să-l găsesc. Dar sângele apă nu se face. Înțelegi?

Jake încuviință din cap și trase adânc din pipă.

– Și eu am o familie. Bună, rea, o iubesc. Te înțeleg, dar n-ai găsit omul potrivit să te ajute. De fapt, nu cred că există cineva aici care să-ți poată spune unde se află Carl. N-ar fi în siguranță, dacă ar îndrăzni să se arate. Nu numai Latham îl caută, ci toți bărbații care lucrează aici.

– Nici eu nu aprob ce a făcut, răspunse Susi, dar îl pot ajuta. Nu mai sunt sora lui cea mică, sunt o femeie în toată firea. Are nevoie de cineva căruia să-i pese de el, să-l ajute să nu mai facă nimic rău.

– Nu te merită, Susi. Dacă ai fi fost aici cu el, bănuiesc că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. A luat-o pe căi greșite.

– Vezi? se grăbi Susi să-l aprobe. Te rog, Jake, gândește-te. Trebuie să existe cineva care să știe unde se află.

Jake oftă și un zâmbet trist îi apăru pe buze.

– Voi întreba, dar nu-ți promit nimic. Oamenii preferă să tacă în astfel de situații. Nu vor să fie implicați.

Susi fu mulțumită.

Prânzul veni și trecu liniștit. Deja credea că Latham uitase certa lor recentă. Dar când se pregăti să se scalde în piscină, îl auzi strigând-o.

Punându-și la loc rochia din bumbac, Susi se îndreptă spre locul de unde auzise venind vocea. Bărbatul se afla în birou, camuflat în întuneric, pentru ca Susi să nu-i poată vedea cicatricea. Tânăra și-ar fi dorit să nu se mai ascundă de ea.

– Știi să lucrezi la calculator? întrebă el cu bruschețe și răceală.

Ea îl privi nedumerită.

– Am o diplomă de inginer, răspunse ea.

Ochii lui se îngustară amenințător.

– Te-am întrebat altceva.

Susi ridică din umeri cu pretinsă indiferență. Chiar și nervos, Latham era foarte atrăgător, lucru care era greu de ignorat.

– Da, știu. Am crezut mereu că e folositor să înveți tot ce poți.

– Bine, replică el tăios. Am o mulțime de scrisori la care trebuie să răspund. Voiam să le rezolv chiar eu și am notat câte ceva pe marginea lor, dar dacă știi să scrii la calculator, le vei face tu. Crezi că te descurci?

– Reușesc tot ce-mi propun, răspunse Susi, pe un ton agresiv. Dar nu văd de ce aș face-o. De ce nu-ți angajezi o secretară?

– Pentru că nu vreau nici o femeie la Kalabra, izbucni el. Nu poți pricepe atâta lucru?

– Există și bărbați care fac munca asta, răspunse Susi. N-ai nici un drept să mă pui să muncesc atât. Am nevoie de timp liber.

– N-ai nici un drept, urlă el. Te afli aici pentru a face exact ce-ți cer. Plătești datoria lui Carl, nu uita!

Susi se înfioră. Tensiunea dintre ei era aproape palpabilă, deși se îndoia că Latham reacționa la apropierea ei în același fel ca ea. Masculinitatea lui o copleșea și inima îi bătea cu furie.

– Nu pot uita, nu mă lași să uit, replică ea rece. Unde sunt scrisorile? întrebă ea, capitulând.

Îl urmă spre birou, După ce-i dădu indicațiile necesare, Latham plecă. Rămasă singură, Susi începu să scrie.

Intrase de multe ori în această încăpere, făcând curat, și remarcase adesea că era marcată de personalitatea stăpânului. Mirosea minunat de la țigările pe care Latham le fuma.

Pereții erau îmbrăcați în lemn, iar ici-colo atârna câte un tablou reprezentând cai în diferite situații.

Un întreg perete era acoperit de cărți, majoritatea lor fiind despre cai; altele descriau Australia, aborigenii, și viața sălbatică din diferite părți ale lumii.

Latham era un om care se simțea bine în spații deschise. Susi era surprinsă că alesese să facă singur munca de birou. Presupunea că fratele ei îi fusese de mare ajutor cât lucrase acolo. Păcat că profitase de încrederea lui.

Ciudat, dar îi plăcea să scrie scrisorile. Niciodată nu-i plăcuse munca de birou, temându-se că rutina o va plictisi, dar acum găsea această muncă foarte interesantă. Majoritatea scrisorilor veneau de la oameni care voiau să-și trimită caii la antrenament.

Herghelia era bine organizată, după un program strict. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Găsi și o scrisoare de mulțumire din partea unui proprietar al cărui cal – foarte nărăvaș, de altfel – fusese îmblânzit de Latham. Stăpânul lui îi promitea acestuia jumătate din primul câștig al armăsarului la curse. Latham răspunsese însă că nu-și dorește banii și-l ruga pe binevoitorul domn să doneze banii unei organizații caritabile. Susi fu uimită de generozitatea bărbatului.

Nu toate scrisorile erau însă legate de fermă. Tânăra descoperi că bărbatul mai avea și alte surse de venit – o fermă de oi la Bourke și acțiuni la o mină din Lighting Ridge. Părea un om foarte bogat.

Dar caii erau preferații lui. Nu era niciodată mai fericit decât atunci când se afla alături de ei. Susi privi pe fereastră. Chiar atunci, Latham se ocupa de un armăsar. Susi se opri din scris și-l privi cu admirație. Când se întoarse la munca ei, observă că mâinile îi tremurau. Îl văzuse pe

Latham în situații intime, apropiate, așa cum nu i se mai întâmplase cu alți bărbați. Se obișnuise cu felul lui de a fi și începuse să-l placă, în ciuda agresivității sale. Nu mai putea pretinde că nu observă puterea lui, trupul lui masculin și senzual. Era un bărbat fermecător.

Fu dezamăgită să descopere că n-avea timp să termine scrisorile înainte de pregătirea mesei de seară. Ar fi vrut să-l impresioneze pe Latham cu eficiența și rapiditatea ei. Dar cu siguranță nu va fi impresionat dacă mâncarea nu era gata la sfârșitul unei zile de muncă. Tatăl ei spunea adesea că un mijloc sigur de a ajunge la inima unui bărbat era să-l impresionezi cu calitățile de gospodină. Și cum mama ei fusese o excelentă bucătăreasă, probabil știa ce spune.

Susi îi era recunoscătoare mamei pentru faptul că o învățase să gătească; altfel, n-ar fi reușit niciodată să se adapteze acestui ciudat loc de muncă. Nu se așteptase să-i fie puse la încercare talentele culinare, dar, acum că această ocazie se ivise, își dădea seama că se descurcă de minune. Nu gătea lucruri pretențioase, dar tot ce pregătea era savuros și gustos.

***

În următoarele săptămâni, Susi fu foarte ocupată, astfel încât nu mai avu timp să se gândească nici la Latham, nici la Carl.

Dar, într-o bună dimineață, Jake o căută în bucătărie. Susi îl privi mirată, dându-și la o parte părul din ochi.

– Lucrezi prea mult, se încruntă bătrânul.

– Nu mă deranjează, răspunse Susi. Munca mă ajută să nu mă gândesc la Carl.

– Ei! mormăi Jake. Oricât de mult l-aș admira pe Latham, nu cred că are dreptul să te pună să plătești pentru faptele lui Carl. Nu-i vina ta că fratele tău s-a comportat în felul ăsta. De ce rămâi aici?

– Dacă ți-aș spune că-mi place, poate nu m-ai crede.

– Nu, deloc, recunoscu bătrânul.

Susi zâmbi.

– Dar e adevărat. Nu spun că-mi va plăcea mereu, dar pentru moment e o noutate plăcută.

– Noutate?

Din câte îmi dau seama, vrei să-i demonstrezi lui Latham că nu poți fi doborâtă, oricât de mult ar încerca.

– Nu mi-am dat seama că e atât de evident, admise Susi. În sfârșit... Dar nu pentru asta ai venit, nu? Știi ceva despre Carl?

Jake răspunse cu o expresie stânjenită:

– Am adresa unei fete care te-ar putea ajuta. Merită să încerci, oricum.

Susi fu absolut încântată și-l sărută pe obraji, fericită.

– Te iubesc, Jake, ești minunat!

Bărbatul părea jenat.

– Meriți o recompensă pentru atâta muncă, explică el. Sper că știi ce faci. Dacă află Latham că ți-am dat adresa asta, mă jupoaie de viu.

Restul dimineții, Susi se gândi cum anume avea să scape de la Kalabra.

Adresa tinerei era din Sydney. Se întreba dacă Latham va accepta explicația că trebuia să-și facă niște cumpărături personale.

După masa de prânz, când bărbatul rămase în urmă pentru a-și fuma obișnuita țigară, se apropie de el cu inima cât un purice și cu obrajii în flăcări. Părea vinovată înainte să deschidă gura.

– Aș vrea să mă duc la Sydney, vreau să-mi fac niște cumpărături. Poți să-mi împrumuți mașina ta? Sprâncenele lui se unire a mirare, observând-o cu suspiciune. Susi se simți expusă, ca sub un microscop invizibil. Nu mai vorbiseră de câteva zile. Bărbatul o evita. De fiecare dată când voia să-i spună ceva, prefera să-i lase un mesaj pe birou.

– De unde să știu că te întorci? întrebă el. Îmi pot pierde mașina, și te pot pierde și pe tine.

– Va trebui să ai încredere în mine.

– Nu sunt pregătit pentru asta, zise el, privind-o cu ochii lui negri.

– Ești un om foarte dur, domnule Elliot.

– Știu că vei face tot ce poți ca să-ți găsești fratele. Scuzele tale nu mă păcălesc.

– Să-l caut pe Carl în Sydney e ca și cum aș căuta acul în carul cu fân, știi foarte bine asta, strigă ea nervoasă. Nu cred, oricum, că se mai află în țară. Nu vreau decât să-mi fac cumpărăturile.

– În cazul ăsta, zise Latham, te conduc eu.

Susi îl privi cu ochii mari. Nu putea să scape de el și probabil n-o va scăpa nici o clipă din ochi.

– Nu cred că e nevoie, încercă ea să-l convingă. Îți dau cuvântul meu că mă întorc.

– Cuvântul unui membru al familiei Kingswood? întrebă el cu ironie. Fie te duc eu, fie nu pleci nicăieri. Ai de ales.

– Nu sunt o mincinoasă, protestă Susi, dar nu-mi lași nici o alternativă.

Poate va găsi un mijloc de a scăpa de el la un moment dat. Trebuia să facă în așa fel încât să descopere unde stătea acea fată și să afle dacă știa ceva despre Carl. Nu credea că fratele ei locuia la ea, dar cel puțin va obține o pistă.

– Pe mâine, deci, zise el cu duritate. Vom pleca imediat după micul dejun. Jake va prepara prânzul.

Susi nu se mai putu gândi la nimic decât la călătoria de mâine. Căutând prin lucrurile lui Latham, găsi o hartă a orașului Sydney și descoperi că Alison Cordell locuia aproape de centru. Poate că demersul ei se va dovedi mai ușor decât se aștepta. Latham n-o putea supraveghea tot timpul. Va profita de momentele în care va rămâne singură și se va repezi până la locuința tinerei.

Pe Latham, nu-l mai revăzu până a doua zi, la masa de dimineață. Susi se îmbrăcă într-o rochie din bumbac galben, care se potrivea de minune cu trupul ei ușor bronzat. Nu mai avusese timp de plajă, dar chiar și puținele clipe petrecute la soare dăduseră pielii ei o culoare asemănătoare mierii.

Imediat ce bărbații părăsiră bucătăria, Latham o întrebă pe un ton dur cât îi lua să se pregătească pentru plecare.

– Sunt gata, anunță ea. Lasă-mă doar un minut, să-mi iau geanta.

Se bucură văzându-i o sclipire de uimire în priviri. Era probabil obișnuit cu femei ale căror pregătiri de plecare durau ore întregi.

Se duse în dormitor și se uită în oglindă. Ochii îi străluceau și era îmbujorată. Încercă să se convingă că roșeața se datora entuziasmului de descoperi ceva despre Carl, dar era totuși conștientă de faptul că Latham juca un rol important în bucuria cu care privea această zi. Se va afla singură cu el câteva ore bune. Își puse cerceii de aur, apoi îi dădu

jos, nervoasă. Latham n-avea să-i remarce. Nu era interesat de femei, nu trebuia să uite asta.

Mașina bărbatului era lungă, lucioasă, de culoare gri-argintiu.

Latham conduse în tăcere până la drumul principal. Susi era mereu conștientă de prezența lui alături de ea și de mâinile lui puternice așezate pe volan.

Mirosul puternic al after-shave-ului, combinată cu aroma țigărilor, o copleșea.

– Te duci des la Sydney? întrebă ea pentru a rupe tăcerea.

Faptul că stătea atât de aproape de Latham, era ca și cum s-ar fi aflat în apropierea unui foc. Chiar dacă mașina avea aer condiționat, îi era îngrozitor de cald. Mâinile i se umeziseră și gura îi era uscată.

El o privi. Cicatricea nu i se vedea și Susi constată încă o dată că era un bărbat deosebit de atrăgător. Nu era frumos în sensul clasic al cuvântului, dar chipul lui puternic și dur nu putea trece neobservat. Susi și-ar fi dorit să-l atingă. Dorința îi era atât de puternică, încât își strânse pumnul, de teamă să nu acționeze fără voie.

– Nu trebuia să te simți obligat să mă conduci, zise ea, observând că Latham nu-i răspunde la întrebare.

– Nu m-am simțit obligat, replică el, privind-o ironic. Am și eu treburile mele, altfel nu te-aș fi condus.

– Ești un porc! țipă Susi. N-ai nici un drept să mă pedepsești pentru greșelile fratelui meu.

– Ceva îmi spune că asta îți face totuși plăcere, spuse Latham. Nu te-am auzit niciodată plângându-te, oricât de mult ți-aș fi dat de lucru. Dacă ceva nu ți-ar fi convenit, mi-ai fi spus cu siguranță. Nu ești genul care să înghită totul fără să se plângă.

– Nu văd cum de ți-am format o astfel de opinie, răspunse Susi cu răceală.

Pe buzele lui înflori un zâmbet.

– Ai fi surprinsă să afli tot ce cred despre tine.

– Nu vrei să mă luminezi?

– Nu, numai timpul îmi va demonstra dacă am sau nu dreptate.

Mai merseră câțiva kilometrii în liniște deplină. Susi încerca să se concentreze asupra peisajului și a fermelor pe lângă care treceau. Câmpurile erau aride; câteva flori sălbatice creșteau ici și colo. Totul era uscat. Susi se gândi la înverzita Anglie.

Dar îi era dificil să se concentreze la altceva decât la bărbatul de lângă ea. Îi domina fiecare gând și-i era greu chiar să respire în prezența lui.

– Ai muzică în mașină? întrebă ea cu glas răgușit.

Latham întinse mâna și dădu drumul la radio. Muzica era foarte tare, făcând imposibilă conversația. Susi îi fu recunoscătoare.

Când se apropiară de suburbiile orașului, Latham deveni mai concentrat, pentru că traficul era aglomerat. Bărbatul dădu radioul mai încet; în apropierea centrului, era mare gălăgie și mașinile circulau cu mare viteză.

Susi nu se temea pentru siguranța ei. Se simțea bine lângă Latham și avea încredere în tot ce făcea el. Chiar și la o oprire bruscă, provocată de o mașină din față, Susi rămase la fel de calmă în scaun. Această atitudine o surprinse chiar și pe ea, pentru că, în general, era un pasager dificil.

Ajunseră în centru, într-un labirint imens de mașini. Bărbatul reuși să se descurce și opri liniștit într-o parcare.

– Unde vrei să ajungi? întrebă Latham. La Centre Point găsești tot ce vrei. Iar dacă te interesează magazinele de cadouri și suveniruri, te poți duce la arcade. Dacă mi-ai spus adevărul însă, nu cred că ești în căutare de astfel de lucruri.

– Nu m-ar deranja să arunc o privire și pe acolo, dacă tot am ajuns aici. Când am sosit, m-am dus direct la apartamentul lui Carl, apoi am luat un taxi și am venit la tine. N-am văzut deloc orașul. Ar fi păcat să nu-l văd nici acum...

– Da, așa e, răspunse bărbatul. Dar mai întâi te vei ocupa de cumpărături. Apoi, te conduc eu într-un tur al orașului. Într-o zi nu poți vedea însă prea multe. Îți trebuie cel puțin o săptămână să vizitezi totul.

Iată că n-avea de gând s-o lase nici o clipă singură, se gândi Susi.

– Parcă aveai și tu ceva de făcut, zise ea.

Ochii lui o priviră cu suspiciune.

– Am de rezolvat ceva legat de o asigurare. Poți veni cu mine.

– Mi-ar plăcea să mă plimb puțin singură, răspunse repede Susi. Și apoi, sunt convinsă că te vei plictisi la cumpărături. Vreau să-mi găsesc niște rochii și niște pantaloni scurți.

– Nu mă voi plictisi, zise bărbatul. Chiar deloc. Nu mă prea cunoști, draga mea Susi. Mi-ar plăcea să te însoțesc, mai ales dacă te îmbraci în ele și mi le arăți.

Vorbele lui erau foarte insinuante și Susi se îmbujoră de rușine. El râse încetișor și tânăra își dădu seama că bărbatul știa exact ce face. Să rămână singură, i se părea acum mai dificil ca niciodată.

Începură să meargă din magazin în magazin, iar Susi își cumpăra lucruri de care n-avea nevoie, păstrând speranța că va putea scăpa de sub supravegherea lui.

Șansa i se ivi chiar când ajunseră la firma de asigurări. Latham discută cu femeia de la ghișeu, apoi fu invitat în biroul managerului. Bărbatul se întoarse către Susi și-i zise:

– Hai cu mine, nu va dura mult.

– Mulțumesc, dar prefer să aștept aici, refuză ea.

Latham n-avu ce face. Se aflau într-o încăpere plină de străini. Dar privirea lui o avertiză că va avea necazuri.

După ce bărbatul intră în birou, Susi se repezi să coboare scările. Ajunsă în stradă, chemă un taxi și-i spuse șoferului s-o ducă la adresa dorită. Locuința lui Alison Cordell se afla destul de aproape. Plăti și urcă, sperând că o va găsi acasă.

Sună la ușă de mai multe ori, cu insistență, dar nimeni nu deschise. Scoase din geantă o bucată de hârtie și-i scrise fetei un bilet, rugând-o s-o anunțe dacă știa adresa lui Carl. Îi dădu adresa de la ferma lui Latham, sperând din tot sufletul că bărbatul nu va deschide o scrisoare adresată ei.

Apoi, nu-i mai rămase de făcut decât să se întoarcă la firma de asigurări și să spere că Latham se afla încă acolo. Dar bărbatul plecase. Susi lipsise aproape o oră. Din păcate, nu-și mai amintea nici unde se afla mașina lui, lucru stupid, dar de înțeles în condițiile date. Până la urmă, se afla pentru prima oară în acest oraș.

Intră într-un restaurant și ceru o prăjitură și o cafea.

Afară, se vedeau vasele părăsind portul și iahturile care pluteau pe marea albastră și limpede.

Când își termină prăjitura, ieși din cofetărie și începu să hoinărească pe străzi, ajungând din nou La Centre Point. Se urcă în Sydney Tower, ca să privească de sus priveliștea orașului.

Se mai plimbă o vreme, apoi hotărî că era momentul să se întoarcă la Kalabra, deși nu-i convenea deloc să-și cheltuie banii pe taxi. Se afla pe trotuar, căutând din ochi un taxi, când mașina lui Latham opri brusc în fața ei.

Se strecură înăuntru și-i aruncă șoferului o privire rapidă. Nu fu deloc surprinsă când îi văzu expresia dură și încruntată.

– Unde naiba te-ai ascuns? întrebă el.

Susi ridică din umeri cu indiferență.

– M-am plictisit așteptându-te și am ieșit la o plimbare. Am fost la Sydney Tower, la cofetărie... Am văzut un anunț despre un concert de orgă și aș vrea să-l văd, luna viitoare.

– Nu-mi mai turna minciunile astea, o întrerupse Latham. Știu unde ai fost. Eram sigur că de asta ai vrut să vii aici. Dar ți-ai pierdut timpul de pomană, nu? Ți-am spus că nu-l vei găsi la Sydney. Carl se ascunde bine.

– Nu l-am căutat pe Carl, ripostă Susi. Ăsta-i adevărul, fie că mă crezi sau nu. Evident, n-o credea.

– N-aveai alt motiv pentru care să fugi.

– Am vrut să vizitez orașul singură, protestă ea, dar nu voiam să fug. De fapt, chiar când m-ai găsit, voiam să iau un taxi să mă întorc la fermă.

El o privi cu îndoială.

– Poți să-mi spui ce vrei, Susi, nu te cred. Și voi avea grijă să nu te mai pierd din ochi altă dată. Trebuie să-ți plătești datoria, și până atunci vei munci pentru mine.

– Din câte îmi dau seama, acest contract se va prelungi la nesfârșit, zise ea. Nu mă deranjează să lucrez pentru tine, admit asta, dar nu poți să mă ții prizonieră. Nu-i cazul. Nu vreau să fug.

– Dacă ar fi așa cum spui, n-ar mai fi o pedeapsă, replică Latham cu aroganță. Când vei descoperi unde se află fratele tău, vei pleca îndată. Nu mă jigni, crezând că nu-ți pricep strategia. Deocamdată, ești mulțumită de viața pe care o duci. Ai un acoperiș deasupra capului și-ți poți continua căutarea fără probleme. Dar, crede-mă, nu vei reuși să-l găsești, nu te voi lăsa. Nu voi mai ajuta pe nimeni din familia Kingswood, niciodată.

– Nu mă mai compara cu fratele meu!

– Nu fac asta, dar vreau să te ajut să vezi adevărul.

– E fratele meu, e singura familie pe care o mai am. Într-un fel sau altul, voi încerca să-l găsesc.

Chipul lui se înăspri.

– Nu uita că și eu îl caut. Intențiile tale bune pot lua o turnură neplăcută.

– Dacă îl găsesc, îl voi avertiza despre tine. Nu vreau să-i pun viața în pericol. Tot ce voi face, când îl voi întâlni, va fi să discut cu el. Sunt sigură că toate problemele se pot rezolva.

Mâinile bărbatului se încleștară pe volan.

– Nu știi ce spui. Din câte mi-ai mărturisit, fratele tău ți-e la fel de apropiat ca un străin. Eu zic să lași lucrurile așa cum sunt. Nu mă port purta civilizat cu un om care a vrut să mă omoare.

Susi clătină din cap.

– Conversația asta nu va duce nicăieri. N-are sens să continuăm. Nu vreau să mai vorbesc cu tine despre el.

– Da? Tu ai fost cea care mi-ai adus din nou aminte de el.

Susi își mușcă buzele.

– Prefer să nu mai vorbesc despre asta. Toată situația asta e ciudată.

– Sunt perfect de acord, aprobă el. Numele Carl Kingswood mă dezgustă. Cu cât se vorbește mai puțin despre el, cu atât mai bine.

– În cazul ăsta, replică Susi, presupun că e la fel și cu mine. Cu cât mă vezi mai puțin, cu atât mai bine, nu? Atunci, nu înțeleg de ce vrei să mă reții la Kalabra. Cauți mână de lucru ieftină? întrebă ea nervoasă, cu răsuflarea tăiată.

– Nu te consider ieftină, zise el cinic. Dimpotrivă, m-ai costat foarte mult. Pentru că acțiunile lui se răsfrâng asupra ta.

Ea întoarse capul, înghițind cu greutate. Latham Elliot era foarte puțin rezonabil. Nimic din ce spunea ea nu-i putea schimba părerea.

Când ieșiră din Sydney, tânăra începu să privească pe geam, atrasă de priveliștea de afară. Treceau prin multe orașe, cochete și foarte frumoase.

După câțiva kilometri, Susi auzi zgomotul valurilor. Se întoarse spre Latham cu ochi strălucitori de mirare și bucurie.

– Nu știam că ne aflăm atât de aproape de mare. Nu mergem puțin pe plajă?

– Există o plajă la câțiva kilometri de Kalabra, zâmbi el amuzat de entuziasmul ei. Vom merge și acolo, dacă vrei, dar acum te voi duce la Kiama. E un loc foarte interesant acolo.

Se părea că nervii îi trecuseră și că revenise la sentimente mai bune. În orice caz, era primul gest prietenesc pe care-l făcea față de ea. Susi zâmbi.

– Mi-ar plăcea mult să mergem, aprobă ea.

Pe când se apropiau de Kiama, bărbatul îi povesti că întreaga coastă era formată din roci vulcanice.

– Avem și câțiva vulcani stinși, dar azi nu avem timp pentru ei.

Nu departe, se află și o frumoasă pădure, care merită să fie vizitată.

Lui Susi nu-i venea să creadă că era atât de amabil și de drăguț cu ea. Bărbatul parcă grăbit mașina și coborâră. Se îndreptau spre locul despre care-i vorbise.

– Marea, îi explică Latham, este purtată printr-un pasaj subteran, apoi iese la suprafață ca o arteziană. Face un zgomot îngrozitor, așa că trebuie să fii pregătită.

Mai erau câțiva oameni care așteptau curioși să vadă spectacolul. Valurile veneau în forță și intrau în pasajul de stânci, apoi se ridicau brusc în aer la câțiva metri, ieșind printr-o gaură și stropind în jur mii de picături argintii. Priveliștea era superbă și foarte impresionantă.

Susi își dorea să fi luat aparatul de fotografiat cu ea.

– Ce frumos! exclamă ea, întorcându-se spre Latham.

– Știam că o să-ți placă, aprobă el. Acum, trebuie să ne grăbim spre casă. Cred că Jake va fi îngrijorat. Vom lăsa excursia pe plajă pe altă dată. Nu știu despre tine, dar mie mi-e foame de mor.

– Și mie, recunoscu tânăra, amintindu-și că, în afara acelei prăjituri, nu mai mâncase nimic de la micul dejun.

Era vina ei; era ora prânzului când fugise de lângă Latham.

Se întrebă dacă el mâncase ceva sau fusese prea tulburat de dispariția ei pentru a lua prânzul.

Buna dispoziție a lui Latham se prelungi surprinzător de mult. Când ajunseră înapoi acasă, bărbatul îi propuse să facă o baie în piscină împreună, în timp ce Jake le prepara cina.

Susi era din ce în ce mai mirată, dar se duse în dormitor și-și puse costumul de baie fără să comenteze. Era fericită de această schimbare neașteptată.

La întoarcere, îl găsi pe Latham deja în piscină și stătu câteva clipe admirând măiestria cu care înota.

Apoi se aruncă și ea în apă, fericită de răcoarea și prospețimea apei. Latham era la fel de bucuros, și făcură un concurs rapid de înot. Parcă erau doi copii. Susi nu-l mai văzuse niciodată astfel pe Latham și era mulțumită că bărbatul începuse să se simtă bine alături de ea. Nu mai era nici pe departe atât de conștient de cicatricea lui, iar acesta era un semn bun.

Latham părea să aibă o rezervă nesfârșită de energie, și chiar se supără când Susi ieși din piscină, obosită. Veni lângă ea și o prinse de picioare, trăgând-o înapoi în apă. Nepregătită, Susi căzu peste el. Brațele bărbatului se închiseră peste trupul ei, iar buzele lor se uniră și amândoi se scufundară ușor.

Susi nu mai fusese niciodată sărutată sub apă. Era o senzație minunată, teribil de senzuală. Trupurile lor își pierduseră greutatea, alunecând în adânc îmbrățișate.

Abia când ieșiră din nou la suprafață, Susi realiză că abia mai respira. Îl împinse deoparte cu un gest grăbit și trase adânc în piept aerul parfumat al serii. Dar Latham nu-i dădu răgazul să respire în voie, ci îi luă din nou în stăpânire buzele.

Mâinile lui îi urmăreau curbele trupului, ținând-o aproape de el. Inima fetei bătea într-un ritm alert, nebunesc.

Latham părea înfometat după o prezență feminină. O luă în brațe și o ridică în afara piscinei. Abia atunci Susi se sperie, realizând că lucrurile puteau scăpa de sub control, dacă nu se opreau la timp. Se zbătu încet, apoi mai tare.

Bărbatul o eliberă și ea se repezi speriată spre casă.

Plin de furie, el o urmă. Mâna lui grea așezată pe umăr o avertiză că o urmărise și că voia explicații. Ochii lui o priveau cu nervozitate.

– De unde schimbarea asta? întrebă el. E din cauza asta? insistă el, arătându-și cicatricea. Susi? Nu răspunzi? Ai uitat pentru câteva clipe că sunt desfigurat? O, Doamne, știi să lovești un om acolo unde-l doare!

Susi clătină din cap plină de compasiune și de durere pentru suferința lui inutilă. Bărbatul ăsta nu putea înțelege că rănile lui nu-i știrbeau cu nimic farmecul.

– Nu, Latham, răspunse ea calm, nu din pricina asta. Nici măcar nu le mai remarc și nu mă deranjează absolut deloc.

– Atunci, de ce? insistă Latham. Totul mergea atât de bine... Dacă vrei să te cred, spune-mi motivul pentru care m-ai oprit.

– M-ai speriat, șopti ea. Erai atât de... pasional, de intens... Vreau să te ajut să-ți depășești temerile, dar nu vreau să mă implic în felul ăsta.

– Nu te cred, izbucni el. Vorbele tale sună convingător, dar nu sunt prost.

– Te rog, Latham, zise ea încet, punându-și mâna pe brațul lui, nu vreau să te rănesc.

– Nu mă atinge! țipă el. Pleacă!

– Te înșeli amarnic, încercă ea să-l convingă. Ești prea dur cu tine. Vezi cicatricele ca pe o barieră între tine și restul lumii, dar nu e așa, te asigur. Nu înseamnă nimic.

– Nimic? repetă el cu furie. N-ai mai spune la fel dacă tu ai fi cea rănită, marcată. Pleacă de lângă mine, Susi! Acum!

– Nu te pot lăsa așa. Nu-ți dai nici o șansă, Latham. Îmi place când mă săruți, trebuie să mă crezi. Chiar îmi place. Nu cred că ești respingător, dar nu sunt interesată de o relație.

– Și cine ți-a oferit așa ceva? întrebă el. Nu-i voi mai cere nici unei femei să-și împartă viața cu mine, niciodată. N-ar fi corect.

– Atunci, ce mi-ai oferit? replică ea, cu răsuflarea tăiată.

– A fost o nebunie, zise el grăbit. Ești foarte atrăgătoare, mai ales în acest costum de baie. Nu m-am putut abține. Chiar și acum te doresc. Mai bine ai pleca, înainte să mă fac total de râs.

Susi suferea din pricina lui și și-ar fi dorit să poată face ceva pentru el.

– Am spus adevărul, Latham, nici măcar nu-ți mai observ cicatricele. Trebuie să mă crezi. Ești, continuă ea înghițind cu greutate, cel mai sexy bărbat pe care l-am întâlnit. Nimeni nu m-a mai făcut să simt ce am simțit în brațele tale.

Să recunoască aceste lucruri era foarte greu, dar dacă aveau să-l ajute pe Latham...

– E ușor să vorbești, răspunse el neîncrezător, dar atunci când te-am îmbrățișat, am simțit că te sperii, că te dezgust. M-ai respins deja de două ori. Asta mă face să cred că am dreptate.

Ea clătină din cap cu disperare.

– Ai înțeles greșit, Latham. Complexul tău de inferioritate te face să crezi asta. Sărută-mă, și vei vedea că am dreptate.

– Nu trebuie să-mi dovedești nimic. Am făcut o greșeală și o regret. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Susi se simți de parcă ar fi fost plesnită peste față.

Capitolul 4

– Ce naiba vrei tu de la viață? strigă ea, privindu-l cu reproș înainte de a intra în casă.

Cina se desfășură într-o atmosferă posomorâtă și Susi fu ușurată când se termină. Jake îi privi pe amândoi plin de curiozitate, dar nu puse nici o întrebare. De altfel, probabil că Latham l-ar fi pus îndată la punct, dacă ar fi îndrăznit.

Susi nu mai întâlnise niciodată un bărbat atât de dificil. Se întreba dacă Latham va reuși vreodată să treacă peste cele întâmplate. Era conștientă că fratele ei avea o parte de vină, dar în nici un caz nu era singurul vinovat. Refuzul bărbatului de a accepta că rănile nu-l schimbaseră fundamental reprezentau o pedeapsă mai mare decât cicatricele în sine.

În zilele care urmară, Susi abia dacă-l văzu. Latham își găsea mereu ceva de făcut și-i dădea și ei multe sarcini, despre care Susi știa că erau inutile. Nu se plângea însă, simțind ea însăși nevoia să-și ocupe întreaga zi cu treburi mărunte.

Începuse deja să nu mai spere că va primi așteptata scrisoare de la Alison Cordell.

Îi povesti lui Jake escapada ei din Sydney, iar bărbatul râse și o aprobă întru totul.

– Bravo, Susi! I-ai plătit-o lui Latham pentru felul în care se poartă cu tine. Nu știu ce-i cu el, nu l-am mai văzut niciodată atât de înverșunat.

– Vrea să se asigure că plătesc pentru faptele lui Carl, îi explică Susi. Dar, de fapt, el e cel păcălit. Mă simt chiar foarte bine muncind.

– Ești obișnuită cu munca de birou?

– Nu. Nu ți-a spus Latham? Sunt ingineră.

– Da? Ce specialitate? se miră bătrânul.

– Electronică.

– O meserie cam neobișnuită pentru o femeie, remarcă Jake.

– Asta zice toată lumea, dar de ce o femeie n-ar fi capabilă s-o facă? Sunt la fel de bună ca un bărbat, și nu cred că există vreun monopol masculin pe inginerie.

– Ești o femeie de carieră, nu?

Susi râse.

– Presupun că soția ta nu face altceva decât să aibă grijă de tine și de copii.

– Da, făcea, încuviință Jake. Dar a murit, și acum trebuie să mă descurc singur.

– Îmi pare rău, zise Susi. Spune-mi, schimbă ea vorba, Latham se comportă diferit de la accident încoace?

Jake ridică din umeri.

– E greu de spus. Câteodată, nu. Altă dată, când ceva îi amintește de Carl, devine foarte dificil. Dar niciodată n-a mai fost atât de dur și de

deprimat ca în ultima vreme. Carl e responsabil de asta, sunt sigur. Și apoi, în viața lui nu există nici o femeie.

– Crede că nu mai poate atrage pe nimeni, răspunse Susi cu tristețe. Am încercat să-i spun că totul e numai în mintea lui, dar nu m-a crezut.

– Păcat, zise Jake. Dar va trece peste asta, sunt convins. Încă n-a sosit momentul, poate. Dar îl cunosc, nu-i tipul de bărbat care să rămână singur toată viața.

În următoarea zi după această conversație, Latham lipsi de la masa de dimineață, dar o așteptă pe Susi în birou. Părea să fie într-o dispoziție foarte proastă. Susi se cutremură văzându-l.

Bărbatul ținea în mână o scrisoare, pe care i-o flutură nervos în față.

– De ce îți scrie Alison Cordell?

– Mi-ai deschis corespondența! Cum îndrăznești? Orice vine aici pe numele meu este numai și numai pentru mine. Dă-mi scrisoarea.

– N-am deschis-o, Susi, dar am recunoscut scrisul lui Alison.

– Cum? întrebă ea, cu ochii îngustați de uimire. Credeam că e o prietenă de-a fratelui meu.

– Acum, da, răspunse el cu duritate. Dar înainte de accident, eram aproape logodiți.

Apoi, pe când eu zăceam în spital plin de bandaje, mi-a dat vestea. Nu putea să se mărite cu un bărbat desfigurat. Îi părea rău pentru mine, dar... încheie Latham cu dispreț.

Susi își reveni cu greu după această mărturisire.

– Nu știam, șopti ea răgușită. N-aveam de unde să știu... Jake nu m-a avertizat.

– Jake? întrebă el. Ce legătură are el cu toate astea? El ți-a dat adresa lui Alison?

Susi aprobă din cap, dându-și seama că vorbise prea mult și sperând că prin implicarea bătrânului în această poveste nu-i crease prea mari probleme. Jake spusese că Latham l-ar jupui de viu dacă ar afla că-i dăduse adresa lui Alison.

– L-am întrebat dacă mă poate ajuta să-l găsesc pe Carl. A înțeles de ce era atât de important pentru mine, ceea ce tu n-ai vrut să pricepi, și mi-a spus că Alison Cordell ar putea ști ceva despre asta.

– Pe naiba! izbucni Latham. Jake știa foarte bine că Alison se distrează cu fratele tău în timpul cât era cu mine, dar nu mi-a zis, de teamă să nu mă rănească. N-avea nici un drept să te trimită la ea.

– Nu credea că vei afla, răspunse ea calm. Dacă știam că vei fi atât de supărat, aș fi...

– Nu sunt supărat, o întrerupse el. Nu mai simt nimic pentru femeia aia, decât dezgust. Carl o poate vizita, dar nu cred că mai sunt împreună. Îi e prea frică să n-o contactez și să aflu unde se ascunde. Probabil că Alison l-a tranformat în țap ispășitor când și-a dat seama că nu se poate căsători cu mine, dar relația lor n-a durat. Acolo te-ai dus în ziua în care am fost împreună la Sydney?

Susi aprobă din cap.

– Dar n-am mințit când ți-am spus că n-am încercat să-l găsesc pe Carl, zise ea, apărându-se.

– Ba da. Indirect, asta ai făcut, o contrazise el. Știam că despre asta e vorba. De ce nu deschizi scrisoarea?

Susi luă plicul alb cu scris rotund și-l roti indecisă în mâini.

– Aș prefera s-o citesc singură, dacă nu te superi.

– Ba mă supăr, urlă el. Dacă știe unde se află Carl, atunci am și eu dreptul să știu.

– Ca să ajungi primul la el, zise nervoasă Susi. Nu, e fratele meu, Latham. Nu vreau să-l vizitez la închisoare, adăugă ea, vârând scrisoarea în buzunarul blugilor. O voi citi mai târziu.

Latham sări de pe scaun și se apropie de ea.

– Îți respect punctul de vedere, dar crede-mă, îl voi găsi oricum într-un fel sau altul, chiar dacă asta înseamnă să vorbesc direct cu Alison.

Susi înțelese. Din pricina acestei femei ajunsese Latham astfel. Ea fusese cea care-i rănise orgoliul și-l făcuse să se simtă ca un monstru. Partea cea mai bizară era că Alison nici măcar nu așteptase să vadă cât de grav era rănit. Dacă l-ar fi întâlnit acum, ar fi fost surprinsă. Cicatricele lui nu erau atât de îngrozitoare încât să te facă să-i întorci spatele. De fapt, îl făceau mai interesant. Părea un om curajos, neînfricat.

– Nu-mi pasă ce vrei să faci, replică ea cu tărie. Lasă-mă să citesc scrisoarea singură. Dacă nu știe unde se află, îți voi spune. Dacă știe însă, nu mă vei putea convinge să-ți mărturisesc.

Ochii lor se întâlniră și se priviră în tăcere, cu ostilitate. Latham ieși din cameră.

Susi închise ușa și se duse la birou. Desfăcu plicul cu mâini tremurătoare.

"Dragă domnișoară Kingswood, citi ea,

Am fost foarte surprinsă să primesc scrisoarea ta. Nici măcar nu știam că în viața lui Carl există o soră. Nu mi-a spus niciodată nimic despre tine. De altfel, nu vorbește deloc despre viața lui din Anglia.

Am fost, de asemenea, surprinsă să aflu că locuiești la Kalabra.

Credeam că ultima persoană pe care Latham ar primi-o acolo ai fi tu. Cum suporți să te uiți la el?

I-am scris lui Carl și l-am anunțat că te afli aici, dar mi-a răspuns că nu vrea să te vadă. Îi este frică să nu-l conduci pe Latham la el. Între ei nu mai există prietenie, după cum probabil știi foarte bine. Carl sugerează să te întorci înapoi în Anglia și să uiți că ai avut vreodată un frate.

Cu respect,

Alison Cordell".

Susi reciti scrisoarea de câteva ori. Era dezamăgită. Refuza să creadă că fratele ei nu voia s-o vadă. Poate că ar fi trebuit să precizeze clar faptul că nu-l va anunța pe Latham unde se află.

Oricum, nu se va întoarce în Anglia fără să-l vadă pe Carl. Trebuia să-i spună despre moartea părinților lor. O astfel de veste era prea personală și prea dureroasă ca s-o transmită printr-o scrisoare.

O va suna pe Alison. Căută cartea de telefoane și începu să dea paginile cu repeziciune. Dar Alison Cordell n-avea telefon.

Singura posibilitate era s-o viziteze din nou – ceea ce putea fi foarte dificil – sau să-i scrie. Oare Jake va dori să pună scrisoarea la poștă?

Se apucă imediat să scrie. Nu trebuia să piardă timpul. Dar chiar în acea clipă, Latham intră în încăpere.

– Ce scrie Alison? întrebă el, luând scrisoarea de pe masă și parcurgând rapid rândurile.

Cu o expresie plină de dispreț, se întoarse către Susi.

– Cel puțin, acum am o pistă. Mulțumesc!

Înainte ca tânăra să poată replica, bărbatul ieși pe ușă. Se luă după el și-l ajunse în curte.

– Latham, ce vrei să faci? Nu te poți duce la Alison, nu te voi lăsa. Vreau să-l văd mai întâi eu pe Carl. Sunt sigură că regretă ce a făcut. Lasă-mă să vorbesc cu el. Îi voi spune că mama și tata au murit. Dacă ajungi la el înaintea mea, îl vei ucide, și nu te voi ierta niciodată. Ne vom întâlni în iad!

– Sunt deja acolo, din pricina lui, zise el cu ochi strălucitori de furie. Și asta merită să i se întâmple și lui.

– Doamne, te urăsc! exclamă Susi cu pumnii strânși. N-am mai întâlnit niciodată un bărbat mai crud. Cum poți să-mi faci așa ceva? E inuman!

– Și cine m-a adus în halul ăsta? întrebă el. Am așteptat destul să pun mâna pe fratele tău și nu-l voi lăsa să-mi scape tocmai acum. Dar... se opri el, privind-o, cred că ar fi mai bine să te las pe tine să-l găsești. Nu vreau s-o mai văd pe Alison, s-ar putea s-o ucid și pe ea. Te vei duce tu la ea și vei obține adresa lui Carl. Îi vei spune ce dorești, apoi...

– Vei interveni tu și-l vei omorî? îi continuă Susi ideea. Și chiar te aștepți să te conduc la el?

El ridică din umeri.

– Dacă vrei să-ți revezi fratele, asta e singura ta șansă. Nu există alt mijloc de a putea ieși din casa asta.

– Ești incredibil!

El zâmbi fără veselie.

– Mă rog... Care-i răspunsul tău, Susi?

– Știi care e, se răsti ea. Vreau să-l văd pe Carl.

– Atunci, vom merge la Alison chiar acum.

– S-ar putea să n-o găsim. În ziua când am fost la ea, nu era acasă. Poate lucrează.

– Alison? Să lucreze? întrebă el cu dispreț. E o femeie leneșă. Dacă nu-i acasă, o vom aștepta.

Dar Alison era acasă. Latham rămase în mașină cât timp Susi urcă scările și sună la ușă cu inima strânsă.

Tânăra care-i deschise era exact cum se așteptase Susi să fie – o femeie isteață, frumușică și cu un trup voluptuos. Părul ei vopsit blond îi cădea pe umeri în bucle ușoare. Ochii tinerei erau albaștri.

Susi se gândi că Latham avusese noroc să scape de Alison. Femeia asta n-avea cum să devină o soție de fermier.

– Sunt Susi Kingswood, zise ea către femeia care o privea întrebător.

– Văd că nu pierzi timpul.

Haide, intră, o pofti Alison, privind de-a lungul coridorului în căutarea lui Latham. N-a venit cu tine? întrebă ea.

– E în mașină, recunoscu Susi. Presupun că știi de ce n-a urcat.

Un scurt moment de stânjeneală interveni între cele două.

– Ce mai face? se interesă Alison. Sunt mai bine de doi ani de când nu l-am mai văzut.

– De la accident, îi aminti Susi.

– Observ că are un aliat puternic în tine, zise Alison, ridicând din sprâncene. Ce drăguț! Presupun că ți-a povestit totul despre mine, ridică ea din umeri cu indiferență.

– Din punctul meu de vedere, ceea ce ai făcut a fost un gest foarte crud și greu de iertat.

– Latham e destul de mare și de puternic pentru a-și purta singur de grijă, răspunse Alison cu dispreț. Nu i-au lipsit niciodată relațiile înainte de mine și bănuiesc că nici după mine n-a rămas fără femei.

Susi pricepu că nu accidentul fusese evenimentul care-l schimbase atât de mult, ci atitudinea acestei femei față de el. De ce se îndrăgostise de ea, nu-și putea da seama. Alison Cordell nu părea genul lui.

– Presupun că-l iubești, continuă femeia. Îți plac bărbații duri, nu-i așa? În ce mă privește, nu pot să-mi leg viața de un om desfigurat.

– Cicatricea nu-i foarte vizibilă, îl apără Susi, după cum ai fi avut ocazia să observi dacă n-ai fi dat bir cu fugiții.

– Nu suport boala, se strâmbă femeia. Dar destul despre Latham. Vrei să-l vezi pe Carl, nu? Îți pierzi vremea. Mi-a spus că nu înțelege de ce ai venit în Australia, dar că nu vrea să te vadă.

– Nu cred că ar spune așa ceva, răspunse Susi. Vreau să-i spun ceva foarte personal. Spune-mi unde este, Alison, te rog. E foarte important.

– Nu mă păcălești, i-o întoarse femeia. Știu de ce vrei să-l găsești. O faci pentru Latham. El te-a îndemnat să faci asta, nu-i așa? Îi faci jocul și speri să-l găsești pe fratele tău pentru a-l da pe mâna lui.

– Nu, protestă Susi. Știu ce simte Latham pentru el, crede-mă, și n-am de gând să-mi las fratele să sufere. Îl iubesc pe Carl, și pentru asta mă aflu acum, aici. Trebuie să-l văd.

– De ce? întrebă blonda. De ce e așa important?

– Asta-i treaba mea, e ceva personal. Ne privește numai pe mine și pe Carl. Se află la Sydney? Pot să mă duc să-l văd?

– Doar nu crezi că-i atât de prost încât să rămână aici, replică Alison cu răceală. De fapt, nu l-am mai văzut nici eu de aproape un an.

– Asta înseamnă că relația voastră n-a mers?

– Niciodată nu ne-am gândit la un angajament pe termen lung, replică Alison. Am avut o aventură și l-am ajutat să fugă de Latham. Dar mie îmi plac bărbații bogați. Carl nu-și putea permite să-mi ofere toate lucrurile cu care eram obișnuită.

Susi aruncă o privire prin luxosul ei apartament.

– Și totuși, ai renunțat la Latham!

– Am uitat să precizez. Îmi plac bărbații frumoși. Bogați și frumoși. Vreau ca celelalte femei să mă invidieze când mă văd cu un bărbat, nu să le fie milă de mine.

Lui Susi îi părea rău pentru Latham. Dacă Alison îi vorbise așa când se afla în spital, nu era deloc de mirare că bărbatul devenise atât de cinic și de deziluzionat. Iată de ce ajunsese să creadă că nici o altă femeie n-ar fi vrut să-și împartă viața cu el.

– N-am venit aici să discut despre Latham, zise ea cu răceală. Vreau să știu unde se află Carl și nu voi pleca până când nu-mi vei răspunde.

Alison o privi cu dispreț.

– Îi voi scrie din nou și-i voi spune că ai un mesaj important pentru el.

– De ce nu-mi dai mie adresa?

– O, nu, zise blonda. N-am încredere în tine. Dacă Latham află și se duce după Carl, el mă vă învinovăți pe mine. Ar putea ieși urât.

– Și ți-e frică pentru chipul tău frumos?

– Am zis că-i voi scrie, repetă Alison nervoasă. Atâta pot să fac pentru tine, continuă ea, deschizând ușa. Te rog să pleci, te voi anunța îndată ce am răspunsul lui Carl. Tu ai grijă ca Latham să nu citească scrisoarea.

Susi nu mai putea face nimic aici. Se resemnă și ieși cu pași mici din apartament.

– Ei? întrebă Latham îndată ce tânăra se urcă lângă el în mașină.

– Nimic, mărturisi ea. Alison se teme că te voi conduce la Carl. Dar mi-a promis că-i va scrie din nou și-mi va comunica răspunsul lui.

– Bine! încuviință el. Dar mă tem că nu te-ai descurcat cum trebuia. Ar fi trebuit să vin chiar eu să vorbesc cu Alison.

– Nu cred că ar fi ajutat, zise Susi cu regret. Sentimentele lui Alison față de tine nu s-au schimbat.

Buzele lui se strânseră dureros.

– Îmi pare rău, spuse Susi. Dar dacă te ajută cu ceva, află că nu se mai vede nici cu fratele meu. Aventura lor n-a durat.

– Crezi că-mi mai pasă? izbucni el. Carl m-a ajutat să-mi dau seama cine era Alison cu adevărat. Nu mi-am imaginat că poate fi atât de superficială; chiar mă păcălise, credeam că mă iubește. Știam că banii sunt importanți pentru ea, dar acest aspect nu mă interesa foarte mult. Dar iată că banii s-au dovedit mai puțin importanți decât aspectul meu fizic.

– E stupidă, zise Susi cu tărie. Dacă ar fi așteptat destul de mult, ar fi văzut că nu ești rănit foarte grav și, în timp, nici n-ar mai fi observat cicatricele.

– Nu începe din nou, o întrerupse Latham. Ești la fel ca Alison, cu excepția faptului că ea a avut curajul să-mi spună în față ce crede. N-a apelat la astfel de minciuni și nu i-a fost milă de mine.

– Milă? se indignă Susi. Nu-mi e milă de tine, Latham. Ție îți pare rău pentru tine, asta-i toată problema.

El nu răspunse și porni mașina.

Nici unul dintre ei nu vorbi pe drumul de întoarcere la Kalabra. Susi fu bucuroasă când călătoria se termină. Nu fusese decât o pierdere de

vreme. Nu obținuseră nimic. Ar fi putut să-i scrie lui Alison și ar fi obținut același rezultat.

Bărbații se aflau deja la masa de prânz. Jake îi întâmpină cu bucurie:

– Nu le place felul cum gătesc eu. I-ai răsfățat și, pentru efortul meu, n-am primit decât insulte. Ea zâmbi.

– Îmi pare rău. Am primit o scrisoare de la Alison și am fost s-o vedem.

– Tu și Latham? se încruntă el. De ce i-ai spus?

– N-am avut de ales, mărturisi ea. A văzut scrisoarea și i-a recunoscut scrisul. N-am știut că au fost logodiți cândva. N-am știut nici măcar faptul că se cunosc. Mi-aș fi dorit să-mi fi spus.

– N-am crezut că e necesar, zise el cu îngijorare. N-am crezut că va afla de vizita ta. Să înțeleg că a aflat și cine ți-a dat adresa?

– Da, admise ea. Dar dacă asta înseamnă că-l voi găsi pe Carl, numai ție trebuie să-ți mulțumesc.

– Nu și dacă Latham îl găsește primul.

– Voi avea grijă să nu se întâmple asta. E fratele meu, nu uita.

Jake clătină din cap.

– Ai grijă, copilă. Îl cunosc pe Latham de multă vreme și știu că are motive întemeiate să-l urască pe Carl. Nici un bărbat nu poate suporta atâta umilință. Nimic nu-l va opri să se răzbune.

– Sunt conștientă de asta, răspunse Susi. Va fi o adevărată competiție, dar am încredere că voi reuși.

– Ești foarte curajoasă, Susi. Îți urez succes. Dar mi-aș fi dorit să-mi țin gura. Susi nu se simți în stare să lucreze în biroul lui Latham, așa că se duse să înoate, simțindu-se fericită în apa limpede, mângâiată de razele soarelui. Voia să uite de toate problemele din ultima vreme.

O umbră înaltă îi acoperi soarele.

– Ce este? întrebă ea fără să deschidă ochii, fiind sigură că Latham era cel care se apropiase.

– Ce cauți aici? întrebă el.

– Nu-i evident? replică ea, privind pe sub gene cicatricea de pe pieptul gol al bărbatului.

Cum putuse fratele ei să-i facă așa ceva? Începea să înțeleagă de ce Latham îl ura atât de tare și de ce jurase să-l ucidă dacă avea să-l revadă. Nu-l vedea foarte des dezbrăcat, dar când se întâmpla, își dădea seama foarte limpede de urmările gestului lui Carl.

Iar Latham își vedea cicatricele în fiecare zi! Pentru el, erau o amintire constantă a atacului.

Nu exista nici o șansă să-l ierte pe Carl.

– Ar trebui să lucrezi! se răsti el.

– E prea cald, protestă el. Voi munci seara.

– Vrei să spui că ești prea ocupată, că nu te descurci? Observ că-ți dai în sfârșit seama că nu-i chiar atât de ușor să lucrezi pentru mine.

Susi îl privi, nervoasă.

– N-am crezut niciodată că va fi ușor, dar nu văd de ce nu mă pot bucura de soare din când în când.

– Dacă nu-ți faci treaba, n-ai ce căuta în piscină.

– Ai tu grijă să am ceva de făcut, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, spuse ea, ridicându-se în picioare.

Ochii lui negri o priviră plini de furie.

– Dacă vrei să știi, oricum voiam să intru în casă, continuă tânăra.

Nu era chiar adevărat; își propusese să rămână la piscină până când venea momentul să gătească cina.

Dar trebuia să-i dea o replică pe măsură. Se îndreptă tristă spre casă și auzi cum Latham plonjează în apă.

Se întoarse și-l văzu cum înoată. Plin de forță, înverșunat. Lui Susi i se păru că bărbatul își tratează suferința prin exercițiu. Îi fu milă de el, dar simți că nu-l poate ajuta cu nimic.

Capitolul 5

În următoarele zile, Latham îi dădu mult de lucru. Munca începea în zorii zilei și se termina seara târziu, când adormea epuizată.

Susi era sigură că, dacă ar fi făcut chiar el munca de birou, n-ar fi găsit atât de mult de lucru. Fișele nu necesitau o sortare suplimentară, scrisorile de răspuns nu erau urgente. Între pregătirea meselor, curățenia casei și munca de birou, nemaipunând la socoteală faptul că spăla și călca, Susi își cheltuia toată rezerva de energie.

Chiar și Jake remarcă faptul că tânăra era foarte ocupată.

– Te ocupi de prea multe lucruri, zise el. N-ar trebui să-i permiți lui Latham toate astea. Mă surprinzi. Credeam că vei protesta. N-ai avut nici o clipă liberă toată săptămâna.

– De când ne-am întors de la Alison, admise Susi. Cred că vizita asta i-a răscolit amintirile și se răzbună pe mine. Dar n-am de gând să-i ofer plăcerea de a mă auzi plângându-mă, nu-i stilul meu. Dacă e cazul, muncesc până la epuizare.

Jake clătină din cap.

– Vrei să vorbesc eu cu el?

– Nu, replică ea. Va crede că m-am plâns.

În sfârșit, îndelung așteptata scrisoare de la Alison sosi. Ca și data trecută, Latham o separă de restul corespondenței și i-o înmână lui Susi când tânăra intră în birou, după micul dejun.

Deși ar fi preferat s-o citească în particular, Susi știa că Latham nu i-ar fi permis acest lucru. Deschise deci plicul și parcurse rapid mesajul.

"Carl refuză să te vadă și insistă să te întorci în Anglia. Nu mai încerca să-l contactezi niciodată,

Alison Cordell".

Susi simți nevoia să plângă. Luă hârtia și i-o arătă lui Latham, observându-l cu atenție cât timp parcurgea rândurile.

Pe chipul lui nu se putu citi nici o emoție. Probabil că se așteptase la un astfel de răspuns.

– Deci, asta e, zise ea cu glas neutru. Dacă mi-aș putea permite să angajez un detectiv, aș face-o, dar nu e cazul. Presupun că trebuie să-i spun despre moartea părinților printr-o scrisoare și s-o rog pe Alison să i-o înmâneze. Nu e același lucru, dar are dreptul să știe.

Latham se ridică și veni lângă ea.

– Renunți? întrebă el. Unde-i curajul pe care ți l-am admirat atât?

Ea ridică din umeri, simțindu-și inima bătând cu putere. Întotdeauna se emoționa când bărbatul se afla atât de aproape de ea. Nu se putea controla. Nu mai simțise niciodată așa ceva alături de vreun alt bărbat.

– N-am banii tăi, zise ea. Mă mir că tu nu te-ai gândit să angajezi un detectiv, deși îl urăști atât de tare.

– Vrei să sfârșesc și eu în pușcărie? întrebă el. Nu, Susi, îmi voi aștepta liniștit răzbunarea. Drumurile noastre se vor mai întâlni. Între timp, lasă-l să sufere. Știe că nu-l pot ierta. Cred că a dus o viață grea în ultimii doi ani, așteptând să-i apar în față. Sunt sigur că suferă și va suferi toată viața, dacă nu va face un lucru și mai stupid, care să-l coste libertatea. Într-un fel sau altul, va primi ceea ce merită.

Chipul bărbatului era furios, sălbatic. Dacă n-ar fi apărut ea să-l caute pe Carl, Latham s-ar fi torturat astfel în continuare.

Era o naivitate să se lase impresionată de suferința lui. Bărbatul o merita. De trei săptămâni, muncea ca o sclavă, și totul fără nici o răsplată, doar pentru că Latham voia s-o facă să plătească pentru greșelile lui Carl.

– Sper că realizezi că vorbești despre fratele meu, răspunse ea, mai nervoasă pe ea însăși decât pe Latham. Nu trebuia să se lase afectată de el. Trebuia să plece de aici cât mai repede.

– Nu voi uita asta niciodată, replică el cu un rânjet.

– În cazul ăsta, mă pot întoarce în Anglia. Refuz să mai rămân aici și să te aud vorbindu-l de rău fără încetare.

– Credeam că n-ai bani de întoarcere.

– Și?

– Cum vei ajunge înapoi?

– Îmi voi lua o slujbă și voi începe să economisesc bani. Nu vreau să-mi petrec restul vieții muncind pe gratis! Nu mă poți obliga!

– Credeam că-ți place aici! se încruntă el. Mi-ai spus cândva că munca de aici nu ți se pare grea.

– Și tu mi-ai răspuns că-mi vei da și mai mult de lucru, să vezi cât sunt în stare să suport, îi replică ea. În ultimele zile, n-am avut nici un moment liber.

– Recunoști că nu faci față? zise el amuzat.

Susi se simți obosită. Scrisoarea de la Alison reprezentase picătura care umpluse paharul.

– Da, răspunse ea.

– N-aș fi crezut că te voi auzi spunând asta.

– Dacă ar fi existat vreo șansă să-l găsesc pe Carl, n-aș fi spus-o niciodată. Aș fi continuat să muncesc până când îl găseam. Te-am folosit, la fel cum m-ai folosit și tu pe mine. Acum, voi pleca și nu mă poți opri.

El zâmbi.

– Mă bucur că n-ai renunțat la luptă. Pentru o clipă, am crezut că ai fost înfrântă. Ar fi fost păcat. Ești o femeie extraordinară, Susi!

Se apropie și mai mult de ea și o luă de umeri cu tandrețe.

– Am o propunere pentru tine.

Susi clipi, neîncrezătoare.

– Sper să merite efortul s-o asculte.

– Ai dreptate, Susi, nu te pot reține aici, recunoscu el. Ești liberă să pleci oricând vrei. Dar ai făcut o treabă excelentă, și nu mă pot lipsi de tine.

– Dacă tu crezi că voi continua să fac pe sclava pentru tine, doar din bunătatea inimii mele, te înșeli.

– Mai degrabă, zise el încet, mă gândeam să te angajez. Te voi plăti bine. Singura mea condiție este să rămâi măcar un an și să nu fugi în Anglia după ce strângi suficienți bani. Ce spui, Susi? Vrei?

Susi era complet uimită.

– Nu știu, am nevoie de timp să mă gândesc.

– Cât timp? întrebă el grăbit. Câteva ore?

Susi clătină din cap.

– Până mâine.

– Bine, așa să fie. Îți promit că nu vei regreta.

Susi nu era chiar atât de sigură. Latham era un bărbat atrăgător și se simțea deja foarte apropiată de el. Dumnezeu știa ce se putea întâmpla în decursul unui an. Nu era sigură că se putea descurca, mai ales dacă atitudinea lui Latham față de ea, și de femei în general, nu se schimba.

Atmosfera putea deveni insuportabilă. De fiecare dată când îi respinsese avansurile, bărbatul o acuzase că-l găsește respingător. Adevărul era altul. Susi se temea de propriile sentimente. Încrederea în sine a lui Latham fusese definitiv zdruncinată de gestul crud al lui Alison.

Susi se îndepărtă de el. Nu fusese niciodată mai conștientă de prezența unui bărbat în preajma ei.

– Ce părere ai despre excursia pe care ți-am promis-o? Vrei să mergem la plajă? întrebă el brusc.

Susi îl privi mirată. Fiecare oră petrecută lângă el, mai ales când Latham era bine dispus, se anunța teribil de grea.

– Nu știu, răspunse ea. Nu cred că ar fi o idee bună.

– Ba da, cred că te va înveseli, insistă el cu blândețe. Știu că ești supărată pentru că fratele tău a refuzat să te vadă și, contrar a ceea ce crezi, înțeleg foarte bine cum te simți. Nu sunt chiar atât de cinic cum bănuiești. Vom face un grătar, ne vom distra...

Susi zâmbi.

– Ai câștigat! Trebuie să recunosc că n-aș putea oricum să mă concentrez asupra muncii.

– Haidem! strigă el, cu ochi sclipitori.

Se duseră amândoi în bucătărie, găsiră o cutie frigorifică și așezară înăuntru câteva sticle de vin, carnea pentru friptură și legumele pentru salată. Era deja prea multă mâncare, se gândi Susi când îl văzu pe Latham adăugând încă două bucăți de plăcintă cu mere.

– Și acum, să mergem să ne schimbăm. Pune-ți costumul de baie și ia cu tine un prosop. Nu ești destul de bronzată ca să stai prea mult în soare. Din vina ta, îi replică Susi în gând.

Alese un costum de baie vernil și o rochie vaporoasă din aceeași culoare. Pe cap își puse o pălărie de paie, pe care și-o cumpărase în ziua când fuseseră împreună la Sydney. Adăugă în bagaj două prosoape și ieși afară. Latham o aștepta deja în mașină. Nu era mașina cea mare, argintie, ci un mic automobil sport.

Era foarte frumos să mergi cu mașina pe întinderile imense ale Australiei. Susi se simțea minunat.

Latham o privi cu veselie.

– Mă bucur să te văd fericită. În ultima vreme, ai fost mereu serioasă.

– Și a cui e vina? replică ea râzând.

– Sunt vinovat, recunoscu el, înclinând din cap. Dar lucrurile se vor schimba de acum înainte.

– Nu ți-am dat încă un răspuns.

– Dar o vei face și sunt convins că va fi cel pe care-l aștept.

Mașina părăsi șoseaua principală și alunecă veselă pe câmp. După alte câteva minute de mers în tăcere, Latham opri automobilul. Ieșiră amândoi din mașină, ascultând cu atenție cântecul păsărilor.

Latham părea să caute ceva cu privirea în jur. Rămase tăcut pe loc, așteptând și pândind orice mișcare. Apoi, deodată, îi arătă câteva siluete în depărtare.

Susi observă cangurii. Erau doi mai mari și doi mici. Priveau chiar în direcția lor.

– Întotdeauna stau astfel când sunt alarmați, îi șopti Latham. O singură mișcare, și vor dispărea. Cred că avem noroc. Rareori apar.

– Sunt foarte frumoși, răspunse Susi în șoaptă. N-am crezut că sunt atât de mari.

– Da, și aleargă foarte repede.

– Incredibil! strigă Susi, fermecată.

Vocea ei puternică goni animalele.

– Îmi pare rău! regretă ea.

– Nu-i nimic, era de așteptat.

– Dar erau atât de drăguți! Crezi că vor reveni?

– Nu, sunt deja departe.

– Câți ani crezi că aveau puii?

– La patru ani, sunt deja adulți, așa că se poate să fi avut doar doi.

– Natura este absolut minunată, clătină din cap tânăra. Cangurii pot avea mai mulți pui în același timp?

– Câteodată, femela naște un nou pui înainte ca celălalt să părăsească buzunarul, astfel că o altă femelă trebuie să-l adopte.

– Mă bucur să aflu toate astea, zise Susi. E fascinant. Ah, iubesc Australia! În jur, se vedeau flori sălbatice minunat colorate și mai frumoase decât văzuse vreodată. Era un o adevărat paradis al culorilor și al aromelor. Lui Susi îi păru rău când Latham îi sugeră să continue drumul.

La câteva sute de metri mai în față, drumul urca, apoi cobora din nou către plajă. Nisipul era strălucitor, auriu, iar valurile înspumate.

– Am ajuns, anunță bărbatul, începând să scoată lucrurile din mașină.

– Să înotăm! exclamă Susi. Apa pare minunată, perfectă!

Într-adevăr, marea avea o culoare fermecătoare, verde-albăstruie, și era limpede și caldă sub soarele amiezii.

Își scoase degrabă rochia și fugi încântată spre mal. Simți atingerea apei învăluind-o într-o atingere ca de mătase. Era răcoroasă și revigorantă. Latham stătea și o privea de pe mal.

– Nu vii? întrebă ea. Vei sta acolo toată ziua?

– Te admir, răspunse el.

Susi se simți flatată de interesul lui și-și reluă fericită înotul. După câteva minute, Latham i se alătură. Înotară împreună o vreme, apoi ieșiră epuizați pe mal.

Susi se întinse pe prosop, recunocătoare pentru această zi minunată. Se aflau în cel mai frumos loc de pe pământ. Închise ochii, fericită.

Deodată, tresări, simțind mâna lui Latham urcând pe piciorul ei. Bărbatul o ungea cu cremă.

– Mă descurc și singură, protestă ea, amuzată.

Era ceva erotic în gestul lui, iar tânăra trebuia să recunoască faptul că atingerea lui îi plăcea.

– E plăcerea mea, murmură el.

Privirea lui nu fusese niciodată mai blândă. Susi bănuia că era drăguț cu ea numai și numai pentru a o convinge să rămână la fermă.

Dar ce se va întâmpla după ce va deveni o angajată oficială?

Oare va fi un șef la fel de dur ca până acum? Îi va încredința mereu mai multe sarcini? Nu-i plăcea să recunoască, dar n-avea deloc încredere în Latham.

Și totuși, nu putea ignora senzațiile pe care acest bărbat i le trezea.

Își imagină cum mâinile lui se vor ridica spre brațele și spre umerii ei și-și simți inima bătând cu putere.

Se ridică hotărâtă și puse mâna pe sticla de loțiune de plajă.

– Prefer să mă ung singură.

Latham se simți din nou respins și o privi cu ochi triști.

Susi regretă imediat. De fiecare dată, reușea să-l jignească fără să vrea. Dar ce putea face? Dacă încerca să se scuze, dacă încerca să-i explice cum stăteau lucrurile, Latham credea că vrea să-l păcălească. Cea mai bună metodă era să acționeze ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Își turnă puțină cremă în palmă și și-o întinse pe trup. Se uită spre Latham, care stătea întins pe burtă, cu privirea întoarsă de la ea. Se aplecă peste el și-i spuse:

– Ai putea să mă ajuți să mă ung pe spate, sugeră ea.

Încet, bărbatul se întoarse și o privi nervos.

– N-are rost să te prefaci. Înțeleg perfect ce simți. Nu vrei să mă rănești, știu asta, dar reacțiile tale involuntare îmi spun mai mult decât ai vrea să aflu.

– Nu-i adevărat, protestă Susi. Nu mă deranjează să mă atingi... în orice caz, nu așa cum crezi!

– Există doar un singur motiv pentru care o femeie nu vrea să fie atinsă de un bărbat: pentru că-l găsește respingător. Nu mai încerca să găsești scuze, nu te pot crede. Am destulă experiență pentru a-mi da seama când cineva mă minte.

– Atunci, ar trebui să știi că-ți spun adevărul.

El se ridică.

– Spune-mi de ce mă respingi, îi porunci el. Haide! Aștept!

Susi evită să-l privească, întrebându-se cum anume să-i explice, fără să se pună într-o situație neplăcută, că se simțea atrasă fizic de el. Nu mai putea nega. Și totuși, era dificil să-l convingă că nu-l găsea respingător. Mai încercase o dată, și el n-o crezuse. Ce șansă avea s-o creadă acum? Latham era convins că nimeni, niciodată, nu-l mai putea plăcea. Simțea că nu mai are nimic de oferit.

Lucrurile evoluaseră însă destul de mult. Latham se simțea mai relaxat în prejma ei și nu mai părea la fel de conștient ca la început de propriile răni.

– Vezi, țipă el, n-ai nimic de spus!

– Mi-e dificil să-ți explic ce simt, răspunse Susi, dar, crede-mă, nu e vorba despre faptul că nu te plac fizic. Și acum, te rog să mă ungi pe spate, adăugă ea, întinzându-i sticla.

Spera din tot sufletul ca el s-o asculte. Latham luă într-adevăr sticla întinsă de Susi și începu s-o maseze pe spate cu mișcări bruște și cu o detașare aproape profesională. În câteva minute fu gata, și-i dădu înapoi crema cu un gest de indiferență.

– De ce trebuie să te supăr mereu? întrebă Susi cu tristețe. Nu asta îmi doresc. Viața e prea scurtă ca să ne-o petrecem certându-ne.

– În cazul ăsta, replică el cu duritate, ar fi mai bine să gândești înainte să vorbești. Nu-i deloc ușor să fii desfigurat.

Susi nu voia să strice această zi minunată. Latham făcuse tot ce-i stătuse în putere ca s-o ajute să-și revină. Răspunsul lui Carl o dezamăgise.

– Voi încerca, promise ea împăciuitoare.

După o lungă ezitare, Latham îi întinse în sfârșit mâna. Apoi, zise scurt:

– E timpul pentru grătar.

Nu-i luă mult să monteze grătarul portabil, și cărbunii se încinseră imediat. Susi pregăti carnea și începu să prepare salata. Îi era foarte foame. Când totul fu gata, Latham se înveseli și începură să discute din nou prietenește. Tânăra află astfel că părinții lui muriseră într-un incendiu pe când el avea doar doisprezece ani.

Când se făcuse mare, începuse să călătorească pe tot continentul și chiar trăise alături de aborigeni o vreme, la Arnhem Land.

– Cele mai fericite amintiri le am din acea perioadă. Aborigenii sunt niște oameni ciudați, dar fascinanți.

– Numele fermei tale are vreo legătură cu ei? întrebă Susi. E un nume foarte frumos. Ce înseamnă?

– Kalabra? Reprezintă numele unui mitic cangur roșu, despre care circulă tot soiul de legende. Poate că ți le voi povesti cândva.

După ce terminară de mâncat, se întinseră din nou la soare. Susi se simți obosită, dar nu realiză că adormise decât atunci când se trezi sprijinindu-și capul de pieptul lui Latham. Dar când vru să se miște, simți mâna bărbatului pe fruntea ei și observă că și el adormise.

Se întrebă cum ajunseseră în această poziție, dar oricum nu conta. Se aflau unul în brațele celuilalt.

Buzele bărbatului zâmbeau. Oare visa ceva atât de frumos? În aceste clipe, părea vulnerabil.

Pe dinafară era puternic, dar în inima lui rămăsese totuși un copil. Îl ura pe fratele ei pentru ce-i făcuse, o ura pe Alison pentru felul în

care-l părăsise. De fapt, ura pe toată lumea. Numai cu ea reușise să se obișnuiască și, culmea, să se simtă bine. Susi știa că era singura norocoasă pe care o tolera în prejma lui după accident.

Fără să vrea, Susi întinse degetele și-i atinse ușor cicatricea de pe față. Îi simți pielea rănită, dar nu fu deloc îngrozită.

Ah, dacă un alt bărbat i-ar fi făcut asta, și nu chiar fratele ei! Poate și-ar fi permis să se apropie mai mult de ea. Dar așa, ea nu reprezenta decât o constantă amintire a evenimenelor triste prin care trecuse. N-o va lăsa niciodată să intre în viața lui.

Probabil că aștepta ziua în care ea și Carl aveau să se regăsească. Poate o folosea drept momeală.

Acest gând o trezi la realitate. Cum de nu-și dăduse seama de asta până acum? De asta o rugase să rămână. Da, continuând să lucreze pentru el, Susi își punea fratele în pericol. Într-adevăr, Carl era un infractor, un potențial criminal chiar, dar era totuși fratele ei și asta însemna totul pentru ea. Deja își pierduse părinții, nu voia să-l piardă și pe Carl. Chiar dacă nu voia s-o vadă deocamdată, era singura ei familie.

În tot acest timp, mâna ei rămăsese pe obrazul lui Latham. Bărbatul se trezi și-i prinse degetele între ale sale, răsucindu-le.

– Ce naiba faci? strigă el. Dacă mă mai atingi vreodată astfel, te ucid!

Capitolul 6

Susi sări în picioare, nedumerită.

– Doar nu te-am rănit! zise ea, respirând cu greutate.

– Desigur că nu, recunoscu el, dar nu sunt un mostru de circ. Ești fascinată de această rană, nu? Te atrage fără să vrei! Ai vrut să vezi dacă este la fel de oribilă precum arată?

Susi se cutremură la această izbucnire.

– Nu mă înspăimântă, se apără ea.

Ochii ei exprimau blândețe și compasiune. Ar fi vrut să-l ia în brațe, să-l asigure să cicatricele nu-l desfiguraseră, că nu-i distruseseră farmecul bărbătesc. Nici o femeie n-ar fi putut gândi altfel.

– Atunci, n-am nevoie nici de mila ta, replică el cu duritate. E cu atât mai rău. La început, și Jake și alții mă priveau cu milă, dar s-au obișnuit cu mine așa cum sunt. Te sfătuiesc să faci la fel, dacă vrei să avem o relație bună.

– Nu mi-e milă de tine, zise Susi în șoaptă. Tu ai o problemă cu aceste răni, nu ceilalți. Trebuie să scapi de obsesia asta și să accepți din

nou o femeie în prejma ta, fără să crezi că singurul lucru pe care-l vede și la care se gândește sunt rănile tale. Pot să te asigur că nu-i adevărat. Cicatricele tale se văd, de acord, dar sunt ușor de uitat. Cu o personalitate ca a ta, Latham, n-ar conta nici dacă ai fi cel mai urât om de pe pământ. Ai multe calități, nici o femeie n-ar putea să ceară mai mult de la un bărbat. Dacă te deranjează atât de mult urmările accidentului, de ce nu-ți lași barbă sau de ce nu apelezi la chirurgia estetică?

Furia din ochii lui nu fusese niciodată mai intensă.

– Nu ți-am cerut părerea, n-am nevoie de ea. Ce fac cu fața mea, nu te privește. Mulțumesc că ai distrus această zi, Susi. Voiam să te ajut, dar ar fi trebuit să mă învăț minte.

Se ridică și începu să strângă grătarul și să-l ducă la mașină.

Odată adunate toate bagajele, se întoarse spre Susi.

– Ești gata? Dacă nu, te voi lăsa aici fără să-mi pară rău.

Tânăra privise fără glas gesturile lui. Își dădu seama că tremură și începu să se îmbrace încet. Se îndreptă spre mașină, strecurându-se în scaun cu teamă și rămânând cât mai departe de Latham. Din prima clipă când îl întâlnise, Susi se temuse de el. Și iată că nimic nu se schimbase. Cuvintele lui o răniseră ca un cuțit.

Pe când mașina aluneca de-a lungul drumului, Susi se întreba ce fel de om era cu adevărat Latham Elliot și cum avea să devină dacă insista cu atâta încăpățânare să se chinuie singur. Nu putea uita și ierta, dar nici nu-și dădea voie să se vindece.

Susi realiză că ea era singura persoană care avusese curajul să-i vorbească deschis, dar sinceritatea n-o ajutase deloc. De fapt, probabil că făcuse mai mult rău decât bine. Nu mai cunoscuse niciodată un

bărbat atât de sensibil la aspectul lui exterior. Și totul era numai din vina lui Alison!

Dacă acea femeie ar fi rămas cu el suficient de mult încât să descopere că rănile nu erau foarte grave, Latham nu s-ar fi simțit atât de nefericit.

Alison era o femeie cinică și rece. Prin acțiunile ei iresponsabile ruinase viața lui Latham, fără să simtă nici un regret. Susținea chiar că bărbatul își putea purta singur de grijă.

Da, se jucase cu mintea și cu sentimentele lui, afectându-l mult mai mult decât s-ar fi putut crede. Nu că Latham ar fi avut dreptate să se poarte astfel! Complexul lui de inferioritate era imens în comparație cu urmările accidentului, dar el nu-și dădea seama. Era prea preocupat să-și îngrădească viața sentimentală și să-și plângă de milă. Nu-i mai rămăsese nimic, cu excepția fermei.

Atmosfera din mașină era foarte încărcată. Nici unul dintre ei nu vorbea.

Deși drumul era scurt, lui Susi i se păru că durează o veșnicie. Se gândea numai la Latham.

Ar fi vrut să-l liniștească, să-i explice faptul că era prea sensibil față de un subiect insignifiant, dar știa că această tentativă ar fi fost inutilă. Nu asculta de nimeni și cu atât mai puțin de ea, care era sora atacatorului său.

Susi începu să se întrebe dacă n-ar fi fost mai bine să plece și dacă presupunerea că Latham se folosea de ea ca să ajungă la Carl era corectă. Bărbatul n-avea să fie niciodată mulțumit, până când nu ajungea să se răzbune. Voia să-și facă dreptate cu orice preț, cu mâinile lui sau cu ajutorul legii.

Susi se simțea împărțită între două sentimente contradictorii. O parte din ea voia să-l protejeze pe Carl, dar singurul mijloc prin care putea să facă asta era să se întoarcă în Anglia.

Pe de altă parte, era înspăimântător de aproape de a se îndrăgosti de Latham. Totul o atrăgea la el și știa că, dacă va pleca, va regreta tot restul vieții.

Era un bărbat cum nu mai întâlnise: mândru, arogant, fascinant. Și-ar fi dorit să-l întâlnească înainte de accident, să vadă exact ce fel de persoană era înainte ca orgoliul lui să aibă atât de suferit.

În sufletul ei, spera să depășească această traumă, deși bărbatul părea atât de încrâncenat în suferința lui, încât era greu să ți-l imaginezi schimbându-se. Nici un bărbat nu trebuia să se lase înrobit de tristețe, distrus de un astfel de ghinion. Îi lipsea voința, renunțase să mai spere.

Voia să-l ajute. Mai mult decât orice pe lume, ar fi vrut să i se dăruiască lui Latham și să-l convingă că-și ducea crucea fără sens și fără folos. Să-l convingă să uite și să ierte, să ducă din nou o viață plină, fericită. Dar gândurile ei erau zadarnice. Latham nu i-ar fi permis să-l ajute.

Fu foarte fericită când ajunseră în sfârșit acasă. Se duse direct în camera ei, se dezbrăcă și intră sub duș ca să-și spele apa sărată de pe corp. Se îmbrăcă într-o fustă albă și o bluză cu broderie. Se privi în oglindă și observă cu mulțumire că se bronzase suficient. Dar ochii ei erau triști și nu putea schimba asta.

Se duse în bucătărie, gândindu-se la ce va prepara pentru cină, deși nici ea, nici Latham nu mai aveau poftă de mâncare. Se întâlni cu Jake, care-i zâmbi vesel.

– Tocmai am vorbit cu șeful, zise el.

Spunea că nu se așteaptă să mai gătești astăzi. A fost, probabil, un picnic reușit.

Susi încercă să zâmbească la rândul ei. Jake nu știa că se certaseră. Își imagina că se simțiseră bine împreună. Bătrânul o privea cu o sclipire ciudată în ochii lui albaștri. Oare ce anume îi povestise Latham?

– Da, răspunse ea. Nici mie nu mi-e foame.

– În cazul ăsta, zâmbi Jake, o să-mi fac un sandviș. Nu trebuie să te deranjezi pentru mine. Mă bucur că te-ai distrat, meritai asta. Latham mi-a spus că vei mai rămâne la noi o vreme, că te va angaja. Așa este?

Susi nu-și putu ascunde surpriza.

– Nu i-am dat încă un răspuns definitiv.

– Dar mi s-a părut foarte sigur. Nu te-a convins?

– A încercat, replică ea încet.

Apoi, uitându-se prin bucătărie, adăugă:

– Văd că nu mai e nimic de făcut aici. Mă duc la mine în cameră.

– N-ai vrea să facem un tur al fermei? întrebă Jake. Încă n-ai văzut caii. De când ești aici? De trei săptămâni? Trebuie să vezi caii, sunt o frumusețe.

– Ba da, îmi plac, dar n-am avut timp. Mi-ar plăcea să-i văd măcar acum.

Dar când ieșiră afară, Susi regretă că acceptase invitația bătrânului. Latham se afla la grajduri. Păru surprins să-i vadă pe amândoi acolo și întrebă iritat, ridicând din sprâncene:

– Ați venit să mă vedeți?

Jake fu cel care răspunse:

– Voiam să-i arăt lui Susi împrejurimile. Dacă tot va lucra aici, cred că trebuie să vadă totul.

Latham o privi pe tânără cu răceală.

– Ești sigură că asta vrei? întrebă el.

Ea ridică din umeri, dorindu-și ca Jake să nu fi spus nimic.

– Trebuie să recunosc că am fost mereu curioasă să văd caii, dar mi-ai spus să stau deoparte, așa că n-am îndrăznit să cercetez singură.

– De vreme ce te afli aici, ai putea și să călărești, replică bărbatul, fără să se supere. Știi să călărești?

Această invitație ar fi încântat-o foarte mult pe Susi, dacă circumstanțele ar fi fost altele. Dar Latham părea prost dispus și nu voia să stea prea mult în preajma lui.

– Nu, mulțumesc, zise ea. Nu sunt îmbrăcată corespunzător.

– Pot aștepta până te schimbi.

Nu-i venea să creadă că Latham insista. Clătină din cap, fluturându-și pletele roșcate.

– Nu, nu vreau să călăresc.

– Vrei să spui că nu vrei să călărești alături de mine? întrebă el nervos.

– Dacă așa vrei să înțelegi... Nu asta am spus.

De fapt, ar fi vrut să se afle mereu în preajma lui.

Bărbatul purta o pereche de pantaloni kaki strânși pe picior și o bluză albă care se mula pe trupul lui puternic. Avea un corp perfect și foarte senzual.

Se priviră câteva secunde. Ochii negri ai bărbatului îi pătrundeau parcă direct în inimă, dominând-o. Răsuflarea ei deveni mai grea, de parcă s-a fi sufocat.

Dacă o putea afecta atât de mult chiar și când era furios pe ea, ce s-ar fi întâmplat dacă se hotăra să fie drăguț?

Cu o mișcare bruscă, Latham se urcă în șa și îndemnă calul, fără să mai arunce o singură privire către Susi. Tânăra își regretă decizia. De ce nu plecase cu el? Poate că bărbatul se simțea prost pentru certa lor și voia să-și ceară scuze. Dacă așa stătea lucrurile, stricase șansa unei împăcări. De fapt, i se părea că reușește să strice totul.

Cu un zâmbet trist, se întoarse către Jake:

– Cred că am văzut destul. Mă duc la mine în cameră să citesc.

– Dacă asta vrei... dar te asigur că ai făcut o greșeală. Latham este un om minunat, ar fi trebuit să-i accepți prietenia. N-o oferă prea des, și nu oricui.

Susi nu răspunse. Jake nu știa totul și nu putea înțelege relația dintre ei. Bătrânul nu vedea decât suprafața lucrurilor. Latham o invitase la picnic, la călărie... Se părea că era gata să-și depășească problemele, iar ea îi respingea prietenia.

– Am motivele mele, șopti ea, dar nu vreau să vorbesc despre asta. Nu vreau să-l supăr, dar... asta e.

Jake aprobă din cap, ca și cum ar fi înțeles, dar Susi știa că nu era adevărat. Nimeni nu putea înțelege.

– Presupun că vei pregăti micul dejun, zise el.

Susi zâmbi. Jake îi amintea că angajaților nu le plăcea mâncarea preparată de el.

– Da, răspunse ea, îndreptându-se către casă.

Îi fu greu să adoarmă. Păsările erau din ce în ce mai gălăgioase. Susi nu credea că va putea dormi până dimineață. Până la urmă, reuși să ațipească, dar se trezi înainte de venirea zorilor, tot din pricina cântecului păsărilor.

Era minunat să te trezești așa.

Dar nu trebuia să uite că astăzi îi datora lui Latham un răspuns. Bărbatul părea sigur că va rămâne. Îi dăduse deja această veste lui Jake, lucru care o supărase. În ce o privea, nu era deloc sigură că asta voia. Avea impresia că va regreta decizia de a rămâne. Douăsprezece luni reprezintă un termen foarte îndelungat atunci când ești nefericită.

Spre marea ei surpriză, Latham nu veni la micul dejun. Susi îl întrebă pe Jake dacă știa ceva de el.

– A plecat dis-de-dimineață la o plimbare călare. Ciudat, adăugă bătrânul, de obicei spune unde se duce și cât stă.

– Deci, nu va veni la masă? întrebă Susi, întrebându-se dacă ea fusese pricina acestei ciudate dispariții.

I se părea că bărbatul se comportă absolut irațional. De multe ori o înspăimântase cu deciziile lui neașteptate și pripite.

Jake clătină din cap cu înțelepciune.

– Va veni atunci când se va hotărî să vină.

Susi se duse în birou să lucreze, dar gândurile ei se întorceau mereu la Latham. Timpul trecea, și începuse să se întrebe dacă nu cumva bărbatul avusese vreun accident și zăcea undeva rănit, așteptând ajutoare. Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai îngrijorată. Hotărî că nu mai putea aștepta și se duse să-l caute pe Jake.

– Aș vrea să-l caut pe Latham, îi zise ea bătrânului. Pot să iau unul dintre cai?

– Stai liniștită, zâmbi Jake. Va reveni în curând, nu i s-a întâmplat nimic, te asigur. Susi trebui să renunțe și se întoarse în birou, fără să se poată concentra însă asupra scrisului. Făcu numeroase greșeli și se decise să se oprească. Se duse la fereastră și începu să pândească întoarcerea lui Latham.

Câmpurile nesfârșite erau pustii, însetate de ploaie, iar cerul era o imensă întindere albastră. Chiar și păsările erau tăcute. Susi n-ar fi crezut niciodată că se va simți atât de neliniștită de absența lui Latham, deși n-avea nici un motiv concret pentru care să fie îngrijorată.

Dar Latham îi câștigase inima, așa cu nici un bărbat nu reușise. Îi era teamă pentru siguranța lui.

Veni vremea prânzului, și tânăra pregăti masa cu gesturi de automat, alarmată că bărbatul nu se întorsese încă.

– Jake, zise ea după plecarea celorlalți bărbați, chiar cred că trebuie să facem ceva în privința lui Latham.

– Da, răspunse acesta gânditor. De obicei nu întârzie atât de mult, dar de unde să știm încotro trebuie să ne îndreptăm? Putem căuta zadarnic ore întregi. Pe de altă parte, dacă n-a pățit nimic, nu se va bucura că ne-am dus după el.

– Nu-mi pasă ce va crede, strigă ea. Sunt îngrijorată!

Jake o privi cu subînțeles.

– Te-ai îndrăgostit de el, nu-i așa?

Ea încuviință din cap, cu o expresie nefericită.

– Mă uimești, continuă bătrânul. Credeam că-l urăști de moarte.

Ea ridică din umeri.

– Și pe mine mă surprinde, dat fiind că s-a purtat atât de urât cu mine. Mai rău e că această dragoste nu-mi va aduce nimic bun. Să nu uităm că sunt sora lui Carl, și Latham a fost dintotdeauna împotriva mea. Nu mă va iubi niciodată. Pentru el, nu reprezint decât o amintire a dezastrului prin care a trecut.

– Păcat, zise Jake. Latham ar putea fi salvat de o femeie. Dar ce să-i faci? E din ce în ce mai retras. Drept să spun, nu mi-a părut rău când

Alison l-a părăsit, nu era deloc potrivită pentru el. Era prea egoistă, prea interesată de averea lui... dar nu era nici atât de proastă încât să nu-și dorească un bărbat arătos.

– Cred că Latham știe asta. A fost foarte supărat la despărțire?

– Latham nu-și împărtășește trăirile, dar bănuiesc că nu inima, ci mândria lui a avut de suferit.

– Încă mai suferă, replică Susi tristă. Ne-am certat ieri, mărturisi ea, iar faptul că am refuzat să-l însoțesc la plimbare a agravat situația. Dar nu credeam că vrea să ne împăcăm... Nu mergem după el, Jake?

Bătrânul o privi plin de compasiune.

– Înțeleg cum te simți, dar lasă-i timp. N-are rost să te îngrijorezi degeaba. Se va întoarce când va fi pregătit.

Chiar atunci, copite de cal răsunară în curte. Susi se repezi la ușă și-l zări pe Latham venind. Era murdar și transpirat, dar nu i se întâmplase nimic rău. Vrând să-și ascundă îngrijorarea, Susi se întoarse în bucătărie, răsuflând ușurată. Bărbatul veni și el în urma ei, dar tânăra se prefăcu ocupată cu treburile casnice.

– Mai e ceva mâncare? întrebă el.

Susi tresări, speriată, scăpând din mână o farfurie. Îl privi mirată, dar nu îndrăzni să-l întrebe unde fusese. Lui Latham nu-i păsa dacă fusese sau nu îngrijorată.

Bărbatul se spălă pe mâini, iar Susi îl observă din nou cu admirație. Trăsăturile chipului lui, liniile bine sculptate ale trupului, ochii lui pătrunzători, toate acestea o fascinau. Hainele lui erau pline de praf, de parcă ar fi alergat pe câmpuri vreme îndelungată.

Susi scoase mâncarea din cuptor și o așeză e masă. Aduse o furculiță, un cuțit și multă pâine, apoi se îndepărtă.

Nu-i mai rămăsese nimic de făcut, dar nu voia să plece.

– Stai jos, la naiba! se răsti el.

Din nou, vocea lui puternică o făcu să tresară. Supusă, își trase un scaun și se așeză în fața lui. Era stupid să fie atât de intimidată de el, își spuse ea.

– Mi-ai promis că-mi vei oferi un răspuns chiar astăzi, continuă el, cu chipul lipsit de orice expresie. Te-ai mai gândit?

Inima fetei bătu cu putere.

– Nu sunt sigură, zise ea, ezitând.

– Vrei să rămâi? întrebă el, agresiv.

– Credeam că te-ai răzgândit. După felul în care ai reacționat ieri, bănuiam că nu mă mai vrei în preajma ta.

– Chiar mă crezi atât de stupid? Dumnezeule, Susi, asta n-are nimic de-a face cu cererea mea de a rămâne aici. Sunt lucruri diferite. E vorba despre o relație strict profesională și nimic mai mult.

Susi îngheță. Atunci, de ce o invitase ieri la plimbare?

Faptul că-i atinsese rana de pe față îl enervase îngrozitor. Părea traumatizat de acest gest, iar ea nu pricepea de ce. Probabil pentru că această cicatrice reprezenta pentru el un punct foarte sensibil și vulnerabil.

Iar acum, îi dădea de înțeles foarte clar că nu va mai avea niciodată ocazia de a se apropia de el.

Înghiți cu greutate, fără să-și dea seama că disperarea i se citea în priviri.

– Nici n-am crezut că era vorba despre altceva, replică ea sfidătoare. Dar douăsprezece luni reprezintă un termen destul de mare, și nu vreau să mă simt legată de un contract.

Nu cred că vreau să stau atât de mult. Și apoi, nu-i exact genul de muncă pentru care sunt pregătită.

– O, da, am uitat, zise el zâmbind ironic. Nu trebuie să-ți irosești calitățile.

– Nu cred că am spus asta, replică Susi înțepată.

– Douăsprezece luni va fi perioada contractului. Rămâi sau pleci. Hotărăște-te!

Tinerei nu-i venea să creadă că i se dădea un ultimatum. Crezuse că Latham voia să rămână și că ar fi fost dezamăgit dacă ar fi refuzat. Acum, i se părea că bărbatului nu-i păsa prea mult de alegerea ei. Își simți inima grea. Probabil că Latham se gândise mult în timpul plimbării, probabil de aceea și plecase. Oare începuse să regrete că-i oferise acest post?

Îl privi cu duritate.

– Nu m-am hotărât încă, repetă ea.

– Doamne, nu pot suferi femeile nehotărâte. Ieri, aș fi jurat că vei spune da. Ce naiba te-a făcut să te răzgândești?

Tu, ar fi vrut ea să spună. Tu ai făcut asta. Tu și aroganța ta. Dar nu i-ar fi servit la nimic să-i spună toate aceste lucruri.

– După cum spuneai, mi-aș irosi calitățile.

– Ești femeie, Susi. De ce naiba ți-ai ales o asemenea carieră?

– Asta am vrut. Asta a făcut și tata.

– Atunci, Carl ar fi trebuit să-l urmeze, nu tu, izbucni el. Dar n-a fost bun de nimic, nu?

– Când voi avea nevoie de părerea ta, Latham, ți-o voi cere!

Susi era foarte furioasă. Această conversație nu ducea nicăieri. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușa bucătăriei.

– Să înțeleg, întrebă el în urma ei, că vei pleca? Păcat. Erai foarte pricepută, mai pricepută decât m-aș fi așteptat. M-am simțit atât de ușurat că am scăpat de munca de birou și acum... trebuie s-o iau de la capăt. Nu voi permite vreunei alte femei să vină aici.

Dacă Latham își alesese special cuvintele sau nu, Susi nu știa, dar nici nu putu ignora rugămintea ascunsă în spatele lor.

– Voi rămâne, Latham, zise ea cu răsuflarea tăiată, la naiba! Va fi cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, adăugă ea pentru sine, dar voi rămâne pentru că te iubesc. Nu vei afla niciodată asta, dar eu nu pot să mă mint.

Latham păru ușurat de veste. Nu zâmbi, dar era evident mulțumit.

– Vei începe chiar de mâine, zise el.

Încet, Susi se apropie de el.

– Și voi avea timp liber? Voi putea să părăsesc ferma?

El se încruntă, suspicios.

– Mă întrebi dacă vei avea timp să-l cauți pe Carl? Credeam că ai renunțat la acest gând. Nu voiai să te întorci în Anglia?

– Încerci să mă păcălești din prima zi? îl acuză ea. Te-am întrebat doar care-mi sunt drepturile.

– Să spunem că trebuie să muncești atunci când e ceva de făcut. Restul timpului îți aparține.

– Nu mi se pare o înțelegere satisfăcătoare. Vreau un program.

Latham ridică din umeri.

– Nu văd cum am putea face asta, când e voba de două slubje într-una singură. Doamna Riley era angajată... permanentă.

– Dar nu se ocupa și de munca de birou. Avea, deci, destul timp.

– La ce oră începi să pregătești micul dejun?

– La opt.

– Și la ce oră termini masa de seară?

– La opt, cred.

– Atunci, ăsta e programul tău, zise Latham, mândru. Plus, desigur, mesele de la sfârșit de săptămână.

– Douăsprezece ore pe zi? exclamă Susi cu indignare. Și cât ai de gând să mă plătești pentru asta?

– Destul. Vrei să spui că nu ești de acord?

– Nu e mai mult decât am făcut și până acum, replică ea.

– Deci, te vei descurca.

– Da, dacă sunt plătită bine.

– Vei fi, răspunse el. Nu sunt meschin, n-am fost niciodată. E treaba mea să te plătesc bine, Susi, tu fă-ți munca așa cum trebuie.

Dacă ar plăti-o după merit, atunci ar putea pune deoparte destui bani pentru a-și cumpăra o mașină. Și astfel n-ar mai fi prizonieră, ci ar putea pleca în timpul liber în câte o excursie.

Când în sfârșit terminară discuția, Susi urcă în dormitor, gândindu-se încă dacă era înțelept să rămână. Multe se puteau întâmpla în douăsprezece luni, și, dacă ea și Latham nu ajungeau să se înțeleagă mai bine decât acum, va pierde un an din viață în certuri inutile. Era o pedeaspă fără sfârșit.

Când intră în birou a doua zi, Latham o aștepta, și-i puse în față contractul. Tânăra citi paginile cu mare atenție, fără să întâlnească nici o clauză care o forța să rămână la Kalabra douăsprezece luni încheiate. N-o obliga la nimic, dar promisiunea fusese făcută.

Semnă, pregătindu-se pentru un viitor incert.

Capitolul 7

Într-adevăr, lucrurile se schimbară de când devenise un angajat cu acte în regulă. Latham o trata foarte distant. Nu mai existau picnicuri, iar ordinelele lui nu mai puteau fi discutate. În schimb, n-o mai oprea să facă baie în piscină. În timpul ei liber, desigur, adică mai ales seara sau după prânz, când își lua o oră liber.

Atitudinea celorlalți angajați se schimbă și ea. Dacă înainte evitau să se apropie de ea, probabil la ordinele lui Latham, acum începuseră să discute cu ea foarte prietenos. Bărbatului nu-i plăcea deloc asta, dar nu spunea nimic.

În schimb, Susi nu renunțase să se gândească la Carl. Era tulburată că fratele ei nu voia s-o vadă și știa că va veni ziua când va încerca din nou să ia legătura cu el.

Două săptămâni trecură, fără ca Susi să se poată bucura de o excursie departe de Kalabra. Salariul său era mai mult decât generos însă, și știa că nu va trece mult până când va reuși să strângă destui bani pentru a-și achiziționa o mașină.

Într-o bună zi, chiar Latham veni cu propunerea salvatoare.

– Meriți o pauză, Susi, zise el. Jake va pregăti mesele mâine, și noi doi vom merge împreună la Blue Mountains.

Susi nu-și putu ascunde surpriza:

– Ce am făcut să merit asta? întrebă ea.

– Ai muncit din greu. Am un prieten la Katoomba și trebuie să ajung la el.

– Mă simt onorată de propunere, răspunse ea.

– Nu sunt multe femei care ar fi muncit atât de mult fără să se plângă, zise el, privind-o cu interes. Ești o persoană extraordinară, Susi.

Ochii le se întâlniră și se priviră câteva secunde. Susi fu prima care își întoarse privirea, încercând disperată să-și ignore bătăile inimii. Ceva din felul în care Latham o privise îi arătase că nu era chiar insensibil la farmecele ei.

De când Susi descoperise că-l iubește, bărbatul se îndepărtase de ea mai mult ca niciodată. Relația lor începuse să se reducă la stricte contacte profesionale. El îi dădea ordine și ea le îndeplinea, și acestea erau singurele ocazii în care vorbeau. De fiecare dată când înota în piscină, bărbatul era îngijorat de absența ei de la muncă, dar nu venea s-o cheme înapoi.

Era evident că o evita prin toate mijloacele, iar Susi era rănită de această atitudine.

De la fereastra ei, se vedea o parte a piscinei, și nu o dată, de obicei după căderea serii, îl văzuse pe Latham înotând acolo, fără să știe că era privit.

Lumina artificială îi punea în valoare bronzul trupului, iar de la distanță cicatricele erau invizibile. Dar vederea lui pe jumătate

dezbrăcat o impresiona de fiecare dată. Se comporta ca o școlăriță, și nu ca o tânără de douăzeci și doi de ani, se certa ea adesea, fără să se poată abține însă să-l spioneze.

Când se afla singur, îl putea vedea relaxat, calm. Atunci era cu adevărat el însuși. Ar fi vrut să poată împărți cu el aceste momente, și era tristă că o alunga constant din viața lui.

Dar iată că acum îi întinsese din nou mâna, prietenește. De data asta, era hotărâtă să facă ceea ce trebuia.

***

Ziua trecu greu, și Susi se duse la culcare foarte încântată. Era stupid din partea ei, își spuse a nu știu câta oară, să se arate atât de entuziasmată de propunerea lui. Până la urmă, Latham nu intenționase nimic altceva decât să-i ofere o pauză și s-o scoată din rutina zilnică. Nu era vorba despre un pretext pentru a o seduce.

I se părea ciudat că acest bărbat rezistase atât de mult fără un sprijin feminin în viața lui. Un bărbat viril ca el trebuia să fie frustrat de absența unei femei, și totuși era sigură că nu exista nimeni în viața lui, de la accident încoace. Latham nu pleca niciodată de la fermă și-și petrecea întreaga zi alături de cai.

Susi înțelegea că-și găsea mereu ceva de lucru doar ca să fie întotdeauna ocupat. Era adevărat că armăsarii necesitau antrenament permanent și că grajdurile trebuia menținute curate, ceea ce însemna o muncă fără sfârșit. Și apoi, mai erau reparații de făcut în casă...

Dar toate aceste treburi puteau fi împărțite cu ceilalți bărbați, cu angajații.

Cel mai mult, lui Latham îi plăceau caii. Se trezea dis-de-dimineață și se ducea direct la grajduri. Își asuma antrenamentul celor mai curajoși și mai năravași armăsari. Nu era o joacă, dar Latham reușea să-i înfrângă.

Nesigură în privința ținutei pe care avea s-o poarte la Blue Mountains, dat fiind că ziua se anunța foarte caldă, Susi se hotărî să se îmbrace într-un șort alb și un maiou simplu de culoare galbenă. Își prinse părul în coc.

Când se îndreptă spre mașină, inima ei bătea să-i spargă pieptul. Va fi o zi de neuitat, își spuse ea. Trebuia să aibă grijă să n-o strice.

Latham arăta foarte atrăgător în pantalonii din in de culoare deschisă și în cămașa cea albă. O întâmpină cu un zâmbet încurajator și Susi simți că viața îi surâdea în sfârșit.

Era mai conștientă ca niciodată de dragostea ei pentru acest bărbat și trebui să se abțină pentru a nu se apropia de el și a nu-l săruta. Se întrebă în sinea ei care ar fi fost reacția lui la un astfel de gest.

Pentru a-și ține în frâu sentimentele, Susi încercă să se concentreze asupra peisajului. Ca de fiecare dată când mergeau prin Australia, tânăra fu uimită de vastitatea acestui teritoriu pustiu. Pe zeci de kilometri, același peisaj, în timp ce în Anglia la fiecare pas perspectiva se schimba. Se decise că țara ei îi plăcea mai mult; era mai intimă, mai apropiată. Australia era un continet impersonal.

Ajunseră în curând la Western Highway și, deși călătoriseră în liniște, Susi nu se simți nici o clipă inconfortabil. Între ei, nu mai exista nici o tensiune. Îi plăcea să vadă locurile prin care treceau și admira orașele cu străzi înguste și parcuri frumoase.

– Blue Mountains, anunță Latham când începură să urce o colină. Cândva, nu se putea ajunge aici. Nu exista nici un drum.

Susi îl asculta cu atenție, dornică de noi informații despre această țară încă necunoscută.

– Înseamnă că orașele de aici sunt noi, nu?

El încuviință din cap.

– Regiunea asta cuprinde mai multe orășele. Blaxland e unul dintre ele, numit după cel care a condus o expediție în secolul al XIX-lea și a descoperit unul dintre drumurile și astăzi practicabile. Toamna, aici este absolut mirific. Copacii sunt o explozie de culoare. Cred că ți-ar plăcea, seamănă cu Anglia. Majoritatea copacilor din Australia rămân verzi tot timpul anului, dar nu și cei de aici.

Drumul urca în continuare, scoțându-le în față câte o casă cochetă în stil englezesc, înconjurată de grădini înflorite.

La Cyclorama Point, se opriră.

– De aici se vede cel mai bine Katoomba, zise Latham.

Într-adevăr, perspectiva era absolut spectaculoasă. Se vedea până departe, către Megalog și Jamieson Valley. Latham îi arătă către stâncile Narrow Neck.

– Vizibilitatea nu e bună astăzi, explică el, dar într-o zi senină se pot vedea Mount Jellore și nisipurile de la Botany Bay.

Lui Susi nu-i venea să creadă. Era atât de frumos! Continuară să urce până la Echo Point, principalul loc turistic al zonei. Punctul de atracție era reprezentat de trei stânci gigantice alăturate.

– De ce se numesc Cele trei surori? întrebă Susi.

– Legenda spune, începu Latham zâmbind, că au existat cândva trei surori aborigene, numite Meenhi, Wimlah și Gunnedoo. Tatăl lor era

un vraci pe nume Tyawan. Trăiau foarte fericți împreună, ca toată lumea din Blue Mountains. Nu se temeau decât de un singur lucru, de creatura mitică Bunyip, care locuia într-o groapă adâncă.

Susi începu să râdă, uimită că Latham știa astfel de povești. Dar când bărbatul se opri, Susi îl grăbi să povestească mai departe.

– Mă interesează legenda, crede-mă, se justifică ea, dar nu credeam că știi astfel de lucruri.

– În fiecare zi, tatăl fetelor trebuia să treacă pe lângă groapa monstrului ca să facă rost de mâncare, continuă el cu o expresie solemnă. Și pentru ca fetele sale să fie în siguranță, le ascundea acolo, pe creasta aceea înaltă. Într-o bună zi, un animal apăru pe deal și o sperie pe Meenhi. Fata aruncă o piatră înspre el, dar aceasta se rostogoli la vale și căzu în groapă, trezindu-l pe Bunyip.

– Și monstrul le-a atacat? întrebă Susi, curioasă.

– Zgomotul a oprit păsările din cântat și animalele au rămas pe loc, speriate. Fetele erau expuse. Tyawan își auzi fetele strigând și privi în sus, exact la timp pentru a-l vedea pe Bunyip urcând spre ele. Rapid ca un fulger, îndreptă spre ele bagheta fermecată și le transformă în piatră. După ce pericolul ar fi trecut, le-ar fi prefăcut la loc în ființe omenești. Dar Bunyip, nervos că fusese păcălit, își îndreptă atenția asupra vraciului. Bătrânul fugi, dar fu prins într-o fundătură. Astfel că se prefăcu într-o pasăre și se adăposti într-o mică peșteră.

– Și a scăpat? întrebă Susi cu sufletul la gură.

– Nu chiar, zise Latham. Bunyip s-a întors înapoi în groapa sa, dar Tyawan nu și-a mai găsit bagheta magică, astfel că n-a mai putut să-și întoarcă la viață fetele. Astăzi, încă își mai caută bagheta, privit necontenit de pietrele de pe vârful muntelui, care încă speră să fie

salvate. Ascultă, o îndemnă el, auzi o pasăre strigând? E vraciul, își caută bagheta fermecată.

Susi râse, dorindu-și ca Latham să fie mereu la fel de vesel și de comunicativ.

– Ce poveste frumoasă! exclamă ea. Dar dacă tot ești atât de informat, spune-mi, te rog, de ce munții de aici se numesc "albaștri"?

– E un fenomen fizic, răspunse el. Această nuanță este dată de razele de lumină care se lovesc de particulele de praf. Aici, în atmosferă se evaporă uleiul de eucalipt, și de aceea munții par colorați în albastru.

Apoi, Susi zări telecabina care traversa valea și se întoarse către Latham.

– O, vreau să mergem și noi cu telecabina! îl rugă ea.

– Ești sigură că nu te vei speria? întrebă el, zâmbind. E destul de sus.

– Mi-ar plăcea foarte mult, zise ea încrezătoare.

– Bine, aprobă bărbatul.

Se îndreptară spre punctul de pornire și așteptară pe platformă până când telecabina se întoarse să ia noi pasageri.

Se urcară la bord și începură să alunece de-a lungul văii. Susi își ținu răsuflarea în primele secunde, apoi se obișnui cu senzația de a fi suspendată în aer.

Se vedeau foarte bine Cele trei surori și Stânca Orfană, al cărui nume, îi explică Latham, venea de la cea de-a parta soră a tinerelor Meenhi, Wimlah și Gunnedoo.

Fiind geloase pe frumusețea ei fără egal, cele trei au aruncat-o în prăpastie și de atunci a rămas singură.

De teamă, Susi nu realiză că se ținea strâns de brațul lui Latham. Cealaltă mână, bărbatul și-o trecuse de după umerii ei, protejând-o. Era

o senzație minunată să fie atât de aproape de el, în mijlocul acestui peisaj superb.

Simțea că nu va uita niciodată aceste momente. Bărbatul se aplecă și o sărută tandru pe frunte, iar ea îl privi cu ochi mari.

– Îți place? întrebă el.

Ea aprobă din cap, prea emoționată pentru a putea vorbi. Era o experiență minunată. Tandrețea bărbatului, veselia lui, făceau parcă parte din personalitatea lui secretă, încă necunoscută ei. Nu era obișnuită ca el s-o trateze astfel și intenționa să profite la maximum de această ocazie.

– Ești speriată?

– Puțin, mărturisi ea, dar mai mult încântată. Parcă e o altă lume. Sunt atât de fericită că m-ai adus aici. Îți sunt recunoscătoare că ți-ai făcut timp pentru o astfel de excursie.

– După cum ți-am mai spus, meritai, zâmbi el. Ești minunată, crede-mă. Bănuiesc că trebuie să-i mulțumesc lui Carl că te-a adus la mine. Susi și-ar fi dorit ca bărbatul să nu pronunțe numele fratelui ei și se grăbi să schimbe subiectul.

– O, uite, exclamă ea, ce frumos se vede!

– Da, aprobă el, gânditor.

– Ce e? întrebă Susi.

– Mă gândeam... Alison n-ar fi avut curajul să meargă cu telecabina. Când am invitat-o aici, m-a refuzat.

Susi se întrebă de ce Latham simțise nevoia să-i vorbească despre Alison. Numele ei, mai mult decât cel al lui Carl, îi strică plăcerea. Nu-i plăcea ca Latham să se gândească la altcineva în aceste clipe, mai ales la acea femeie!

Și totuși, această excursie era minunată, fie și numai pentru faptul că Latham o ținea în brațe. În nici o altă circumstanță, n-ar fi ținut-o atât de aproape. Îi simțea inima bătând alături de a ei. Oare bătea mai repede decât de obicei? Însemna că și el simțea emoția apropierii. Oare visa? Dar cui îi mai păsa? Acest moment era unic, și va rămâne mereu în amintirea ei.

Ajunși la finalul călătoriei, coborâră mulțumiți. Susi nu mai ținea minte de când nu se mai simțise atât de bine, de fericită.

Îl avea alături de Latham! Nici un bărbat n-o mai afectase vreodată atât de puternic. Dacă i-ar fi propus să escaladeze crestele, ca pionierii acestor locuri, n-ar fi ezitat.

Ar fi acceptat orice cu bucurie, doar pentru a-l avea alături. L-ar fi urmat până la capătul lumii.

Vegetația se schimbă când intrară în pădure. Susi exclama entuziasmată la vederea palmierilor și a florilor stacojii răspândite în jur. Era de parcă intraseră într-un tărâm fermecat. Păsări în toate culorile curcubeului zburau deasupra lor și razele solare pătrundeau prin imensa întindere de verde, luminând ici-colo pădurea. Iar Latham o ținea de mână. Iată partea cea mai minunată dintre toate!

După excursie, se opriră la unul dintre cele mai mari hoteluri din Katoomba, să ia prânzul. Susi se duse la toaletă să se spele pe mâini și pe față și să-și aranjeze părul.

Spre marea ei dezamăgire, Latham nu comentase în nici un fel modul în care arăta dar, la întoarcerea în restaurant după ce se aranjase, ochii lui o priviră admirativ. Emoționată, Susi se felicită în gând pentru inspirație.

– Arăți foarte bine, șopti el când tânăra luă loc la masă.

Aceste simple cuvinte îi accelerară bătăile inimii și o făcură să roșească.

Deși mâncarea era delicioasă, lui Susi îi fu greu să se concentreze asupra mesei. Gândurile ei erau dominate de Latham. Atmosfera din restaurant era destul de intimă, încât era destul de ușor să-i ignore pe ceilalți comeseni și să creadă că se afla singură cu Latham.

Niciodată inima nu-i bătuse mai repede, în special când privirea lui Latham se oprea asupra chipului ei.

Era sigură că și bărbatul era atras de ea, dar simțea că nu putea profita de această șansă, din pricina neîncrederii lui în femei. Dacă ar fi încercat să depășească bariera profesională impusă de el, Latham ar fi crezut că este drăguță cu el doar din milă.

Și totuși, între ei exista o comunicare intensă, așa cum nu se mai întâmplase niciodată. Privirile, mâinile, trupurile lor își vorbeau dincolo de cuvinte. Dar Latham, fiind așa cum era, părea să-și controleze toate aceste trăiri cu o stăpânire de sine pe care Susi nu putea decât s-o admire. Situația în care se găseau era într-adevăr confuză, dar stătea în puterea ei să îndrepte lucrurile. Timpul îi era un bun aliat.

Era atentă să nu spună nici un cuvânt și să nu facă nici un gest pe care Latham să le poată interpreta greșit. Voia să creeze între ei o relație pe care nimeni să n-o poată distruge. O relație bazată pe încredere reciprocă, pentru că numai o astfel de relație putea dura.

Pentru totdeauna, spera ea. Iubirea ei pentru Latham creștea cu fiecare zi ce trecea și începuse să se teamă că nu-și va mai putea ascunde sentimentele prea multă vreme.

Și totuși, era absolut necesar să facă asta, chiar dacă îi era teribil de greu.

Când mâna lui îi atinse din greșeală brațul, întinzându-se peste masă pentru a-i umple paharul de vin, trebui să se stăpânească pentru a nu se cutremura. Degetele lui îi provocară senzații minunate, divine. Susi și-ar fi dorit ca mâna lui să rămână pe brațul ei și s-o mângâie tandru. Tânjea după atingerea lui și era conștientă că dorința avea să i se citească în ochi, mai devreme sau mai târziu.

Într-un fel, fu ușurată când masa luă sfârșit, deși o parte din ea spera ca aceste momente să nu se termine niciodată. Rar avea ocazia să se bucure de altfel de clipe prețioase, iar Latham era acum atât de bine dispus! Nici urmă din aroganța lui de altădată!

Dar Susi se consolă repede, amintindu-și că aveau aproape întreaga zi în față. Trebuia să profite de fiecare secundă. Era o experiență dulce-amăruie să fie singură cu Latham atâta vreme, pentru că nu știa când va mai avea ocazia unei alte asemenea excursii.

Capitolul 8

Prietenul lui Latham locuia într-o vilă impresionantă amplasată chiar în centrul orașului Katoomba. Casa era construită în stil colonial și părea să fie una dintre primele locuințe construite când orașul începuse să se dezvolte.

Maxwell Vincent era un bărbat înalt și solid ca un taur. Vocea lui era groasă și profundă, iar părul și sprâncenele stufoase erau albe ca zăpada. Mâna pe care i-o întinse amabil lui Susi era masivă și plină de forță. Tânăra simți că degetele îi sunt strivite de această palmă grea.

– Orice prieten al lui Latham este și prietenul meu, o întâmpină el.

– Nu sunt chiar o prietenă, răspunse Susi, frecându-și degetele dureroase. Sunt menajera și secretara lui.

Buzele lui Max se rotunjiră a mirare.

– Norocosule! râse el. Unde ai găsit-o? E din Anglia, nu? Ce s-a întâmplat cu doamna Riley? Îmi amintesc că ai jurat, atunci când a plecat, că nu vei mai angaja pe nimeni în locul ei. Te-ai răzgândit? Nu pot să spun că te condamn, adăugă el, privind către Susi. E foarte drăguță.

Fără să aștepte răspuns la întrebările lui, îi conduse către terasa din spatele casei, care dădea către o grădină splendidă. Mobilierul din împletitură de nuiele era foarte confortabil. În jur, sute de plante și de flori compuneau o imagine de vis.

Menajera lui Max, o femeie voinică între două vârste, le aduse paharele de ceai.

– Hei, Latham, sunt tare supărat că ați mâncat înainte de a veni la mine, se încruntă Max, privindu-și prietenul. Foarte urât din partea ta! Mai ales că tu mă inviți la masă de fiecare dată când trec pe la tine. Ți-am greșit cu ceva? Sau ai preferat să rămâi mai mult singur cu domnișoara? Asta e?

Susi roși. Max vorbea despre ea de parcă ar fi fost proprietatea lui Latham. Nimic nu era mai departe de adevăr. Dacă Max ar fi știut adevăratul motiv pentru care lucra la Latham, bărbatul ar fi preferat să tacă.

Pentru o vreme, cei doi discutară despre afaceri. Max avea și el o fermă și făceau schimb de experiență, glumind și râzând veseli.

Din când în când, Max o privea pe Susi cu o curiozitate gânditoare, dar nu spuse nimic până când nu termină discuția cu Latham.

– Știi de cine îmi amintește această tânără domnișoară? se întoarse el către prietenul lui. De băiatul ăla care lucra la tine, cel care s-a dovedit atât de ticălos!

Susi se uită stânjenită către Latham, roșie în obraji și cu inima bătând să-i spargă pieptul. Pentru prima dată se gândi cu amărăciune la Carl, văzând că vinovăția lui se răsfrânge asupra ei.

– Carl Kingswood? întrebă Latham cu răceală. Crezi?

Max ridică din umeri.

– Poate mă înșel. L-am văzut pe ticălosul ăla chiar ieri, poate din pricina asta m-am gândit la el. Acum, face pe camionagiul. Are tupeu, nu crezi? Trebuia să-și dea seama că cineva îl va vedea.

Expresia lui Latham se înăspri.

– Lucrează pe cont propriu sau pentru vreo companie?

Susi pricepu că avea totală încredere în vorbele lui Max.

– Nu știu, Latham. Transporta lemne, dar pe camion nu scria nici un nume.

– De ce nu l-ai oprit? Știi bine că-l caut!

– Sunt eu mare, râse Max, dar nu sunt vreun Hercule. Nu puteam opri camionul. Iar dacă m-aș fi așezat în mijlocul drumului, bănuiesc că ar fi trecut peste mine îndată ce m-ar fi recunoscut.

Latham încuviință din cap.

– Ai dreptate. Anunță-mă, data viitoare când îl mai vezi! Poate că n-are curse regulate. Nu-l lăsa să-ți scape, am multe să-i spun.

În timp ce vorbea, se uită spre Susi. Tânăra era înfricoșată. Nu-i era ușor să audă că fratele ei era vânat, fără ca ea să poată face nimic să-l ajute. Fu recunoscătoare că Latham nu-i mărturisise lui Max despre relația dintre ea și Carl.

Într-o bună zi însă, Maxwell Vincent îl va găsi pe Carl și bărbatul va afla până la urmă povestea celor doi frați. Mai mult, se va întreba de ce lucrurile fuseseră ținute secrete atâta vreme. Era o situație delicată și Susi și-ar fi dorit să nu fi fost niciodată amestecată în povestea asta.

Se întrebă dacă părinții ei se gândiseră vreodată la posibilitatea ca fratele ei să n-o ducă tocmai bine. Mai ales de când scrisorile încetaseră. Vorbeau atât de des despre momentul când aveau să-l viziteze pe Carl! Oare fusese numai un vis, o speranță vagă, sau erau hotărâți s-o facă?

Ceea ce știa cu siguranță, era faptul că nu strânseseră nici un ban în vederea călătoriei.

Nici un părinte nu poate accepta cu inima împăcată faptul că propriul lor copil e un ticălos. Oare credeau că-l pot salva? Că alături de o familie caldă și iubitoare, Carl s-ar fi schimbat?

– Îți spun, Susi seamănă cu tipul ăla, insistă Max. E cam mare coincidența, nu crezi? Cred că ar trebui să fii cu ochii pe ea!

Max glumise, dar se simți insultată de privirea lui furioasă.

Dar înainte ca Susi să-i replice, interveni Latham.

– Susi e o fată sensibilă, Max. Nu trebuie să spui astfel de lucruri de față cu ea. O vei supăra.

Expresia lui Max se schimbă îndată.

– La naiba, n-am vrut s-o supăr. N-aș putea. Îți respect foarte mult alegerile, știi doar, Latham. Nu cred că ai fi angajat-o, dacă aveai îndoieli cu privire la onestitatea ei. Bănuiesc că ți-ai învățat lecția.

Susi tăcu, găsind că e mai înțelept să nu prelungească discuția. Dacă ar fi deschis gura, ar fi mărturisit că era vorba despre fratele ei și l-ar fi apărat din toate puterile.

Numai pe drumul înapoi spre casă avu ocazia să-i mulțumească lui Latham.

– Apreciez mult faptul că nu i-ai spus lui Max că sunt sora lui Carl.

– Măcar atâta puteam face, răspunse el. Știam că-l vei apăra cu toată forța, așa cum faci de obicei, și n-am vrut să-l amestec pe Max în certurile noastre. Dar nu-ți face iluzii, m-am bucurat că aud că fratele tău se află încă în New South Wales. Sunt convins că drumurile noastre se vor întâlni. Poate voi avea șansa de a mă răzbuna mai devreme decât mă așteptam.

Privirea lui o enervă pe Susi.

– Mi te pot imagina strângându-l de gât până când îl vei omorî. Ți-ar plăcea să-l ucizi cu mâinile tale, nu?

– Exact asta merită, rânji el.

– Nu-mi placi prea mult când te aud vorbind astfel, replică ea cu răceală, deși inima îi sângera.

– M-ai plăcut vreodată? întrebă el tăios. Știai foarte bine toate astea, când te-ai hotărât să rămâi la mine. Nu-ți mai complica situația, aducându-l mereu în discuție pe Carl.

– Nu-i vina mea că Maxwell Vincent l-a văzut, izbucni ea, fără să se mai poată abține. Crede-mă, era ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit să-l aud.

– Ultimul? se încruntă Latham. Nu știam că ai renunțat la ideea de a-l găsi.

– Știi foarte bine la ce mă refer, îl fulgeră ea cu privirea. Dar lasă-mă să-ți spun ceva. Încearcă numai să te atingi de Carl, și voi pune poliția pe urmele tale cât ai clipi. Nu încerc să-l apăr pe Carl. Dacă a greșit, merită să fie pedepsit, dar tu nu-ți poți face singur dreptate.

Latham deveni tăcut și o privi cu o expresie impenetrabilă. Armonia dintre ei fusese distrusă. Puținele cuvinte pe care le spusese Maxwell Vincent ruinaseră întreaga zi. Susi avusese atâta grijă să nu spună și să nu facă nimic care să provoace între ei o ceartă, încât o durea foarte tare să vadă că vorbele lui Maxwell avuseseră un efect atât de puternic.

Drumul de întoarcere părea interminabil, atmosfera era tensionată. Lui Susi îi era teamă să vorbească, iar Latham nu încercă nici el să provoace o discuție.

Tânăra se temea din ce în ce mai mult pentru siguranța lui Carl.

Faptul că Maxwell îl zărise întâmplător pe Carl, renăscuse în inima lui Latham ura pentru fratele ei. Nu trebuia decât să-l privească pentru a-și da seama că era furios. Bărbatul conducea cu nervozitate și strângea înverșunat volanul între mâini.

Acum, devenise mai important ca niciodată să-l găsească pe Carl înaintea lui Latham și să-l avertizeze de ceea ce-l aștepta. Nu că fratele ei n-ar fi fost conștient de riscul la care se expunea rămânând în Australia. Era însă important să se ascundă mai bine, măcar pentru câteva luni.

Pe de altă parte, era posibil ca fratele ei să fi fost surprins într-o cursă întâmplătoare prin zonă și să nu mai locuiască aici. Poate trăia la Brisbane, la Melbourne sau cine știe unde pe acest întins continent. Numai Alison o putea ajuta să afle.

Acum că avea mai multă libertate, i-ar fi fost ușor să scape de la Kalabra și să dea o fugă până la Sydney. O va vizita din nou pe această femeie și nu va renunța până când nu-i va da adresa lui Carl. Avea dreptul să știe unde locuia fratele ei. Se întrebă de ce Alison părea atât de înspăimântată de Carl. Oare o amenințase vreodată? Cine știe cum evoluase Carl! Întâlnirea cu fratele ei avea să fie asemenea unei întâlniri cu un străin.

Dezgustul pentru toată această încurcătură îi invadă inima ca o otravă. Își strânse pumnii cu furie, întrebându-se dacă va putea scăpa vreodată de toată această nebunie în care intrase fără voie.

Apoi, realiză că nu-i servea la nimic să se supere pe Latham și să lupte cu el. În acest caz, nu-i va oferi nici în ruptul capului oportunitatea de a ajunge la Syndey. O va ține prizonieră la Kalabra, și nici rugămințile, nici amenințările nu-l vor convinge s-o lase să plece. Mult mai util ar fi fost să se împace, să-i demonstreze că nu-i era un dușman.

Astfel că, în loc să stea supărată, se strădui să zâmbească.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu trebuia să-ți vorbesc așa. Știu foarte bine ce simți pentru Carl și e de înțeles că amintirea lui te doare. Cred că aș simți la fel dacă aș fi în locul tău. Dar și tu trebuie să mă înțelegi. E fratele meu și am venit aici numai și numai pentru a-l găsi. Totuși, repetă ea, n-aveam nici un drept să-ți vorbesc așa cum am făcut-o.

El o privi cu atenție și, spre marea ei uimire, ieși de pe drum și opri mașina. Se întoarse spre ea cu o expresie de neîncredere pe chip.

– Mi-aș dori să te cred, să cred că scuzele tale sunt sincere.

– Ce te face să crezi că n-ar fi? întrebă ea, stânjenită.

Făcuse un efort imens pentru a se scuza și se simțea prost că intențiile ei erau primite astfel.

– Pentru că, de fiecare dată când am discutat despre Carl, i-ai luat apărarea. Și acum... dai înapoi.

– N-am dat înapoi. Am simțit doar că-ți datorez scuze și speram că le vei accepta.

Deodată, bărbatul zâmbi.

– Te cred, Susi. Ar trebui să fiu furios pe Max, nu pe tine, pentru că a stricat ziua asta superbă.

Susi clipi.

– Superbă, repetă ea. Chiar crezi că a fost atât de frumoasă?

– A fost mult mai frumoasă decât orice altă zi petrecută împreună.

Era foarte ciudat să-l audă vorbind astfel. Nu-i mai spusese niciodată ceva asemănător.

– Atunci, suntem prieteni? întrebă ea rugătoare.

Latham clătină din cap cu resemnare.

– Ai un talent remarcabil de a mă face să cedez.

Dumnezeu știe cum, dar mă faci să uit de mine. Ești prima persoană alături de care mă simt bine, Susi, de la accident încoace. Și totuși, ești sora lui Carl! Asta mă nedumerește. Și când te gândești că nu credeam să mai accept vreo femeie în viața mea!

Susi își simțea fiecare bătaie de inimă, iar gura i se uscase. Se uită la el și zise cu glas șoptit:

– Mă bucur.

Numai atâta putu spune, dar pentru Latham fu de-ajuns. Bărbatul o luă în brațe, murmurând:

– O, Susi, Susi.

Urmă sărutul cel mai dulce pe care Susi îl experimentase vreodată. Se cuibări în brațele lui și întinse mâinile spre el, dăruindu-i-se fără regrete. Dorința crescuse în ea, împrăștiindu-i-se în întreg trupul. Inima îi bătea în ritmuri nebune.

Buzele lui Latham începură să-i exploreze cu măiestrie gura, și mâna lui îi mângâia pieptul. Răsuflarea lui era profundă și haotică.

Susi și-ar fi dorit să se afle în casă, și nu pe drum. Mașinile treceau pe lângă ei și se simțea rușinată la auzul claxoanelor care răsunau încurajator în jurul lor. Și totuși, își zise, nu trebuia să le bage în seamă. Acesta era momentul la care visase atâta vreme și nu-i mai păsa dacă se petrecea aici, în mijlocul unor străini, sau acasă, în intimitatea dormitorului. Latham uitase că se crezuse cândva un bărbat neatrăgător. Avea nevoie de ea și pasiunea sărutărilor sale îi arăta că trecuse peste toate inhibițiile ultimilor doi ani.

Dacă nu s-ar fi aflat în spațiu deschis, poate lucrurile ar fi evoluat. Dar așa, bărbatul își încetă asaltul și o eliberă cu vizibil regret. În ochii lui se citea dorința, iar mâinile îi tremurau.

– Îmi pare rău, Susi, dar simțeam nevoia să te sărut, explică el. O nevoie disperată.

Tânăra tăcu, neputând să vorbească. Gâtul îi era uscat, buzele o ardeau. Nu mai fusese niciodată într-o astfel de stare.

– Nu trebuie să te scuzi, vorbi ea în sfârșit. Latham, asta mi-am dorit și eu. E un sfârșit minunat al unei zile superbe.

– Încă nu s-a terminat, o asigură el. Te vreau, Susi. Ce naiba mi-ai făcut? Cum m-ai vrăjit?

O privi cu intensitate, iar Susi își puse capul pe umărul lui. Nu vorbi, nu simțea nevoia să vorbească vă. Gesturile ei spuneau totul.

Cu infinită blândețe, Latham o dădu la o parte, își trecu mâinile prin părul răvășit și porni motorul.

– E o nebunie, zise el. Trebuie să plecăm, înainte să ne dăm în spectacol definitiv.

Susi îl privi la rândul ei. Cicatricea de pe obraz nu i se vedea și existența ei nu mai avea nici o importanță. Îl iubea necondiționat și partea cea mai frumoasă era că el însuși începuse să simtă ceva pentru ea.

Latham respiră adânc și porni la drum. Susi își puse mâna pe genunchiul lui. Simțea nevoia să păstreze contactul cu el, să-l asigure că-l dorea la fel de mult cum o dorea el.

De-abia aștepta să ajungă la Kalabra, înțelegând instinctiv că Latham își va începe din nou asalatul când vor rămâne singuri. De data asta, nimic nu le va mai sta în cale. Se vor afla numai ei doi, singuri și... nu se putea gândi mai departe. Inima îi bătea atât de tare, încât simțea că-i va exploda în piept.

Oh, Latham, se gândi ea, te iubesc și te doresc.

Te rog, te rog, să nu stricăm asta. Nu te răzgândi, nu te schimba, nu da înapoi.

De mai multe ori, el o privi zâmbindu-i cu tandrețe, transmițându-i că încă o dorește.

Drumul părea fără sfârșit. Până la urmă, ajunseră pe drumul care ducea la fermă. Susi era foarte emoționată. Se apropie de Latham și-l sărută cu blândețe pe obraz, simțindu-i mirosul de parfum bărbătesc.

El îi prinse chipul în mâini și o ținu strâns lângă obrazul lui, sărutându-i părul, apoi se concentră din nou asupra drumului.

Amândoi observară șocați o mașină străină în curte. Nimeni nu venea aici neinvitat și un musafir era ultimul lucru la care se gândeau și pe care și-l doreau în acest moment.

După ce privi mașina câteva secunde, Susi se întoarse spre Latham cu o privire întrebătoare. Oare el știa cine putea fi vizitatorul?

Schimbarea expresiei lui fu fulgetătoare. Buzele i se albiseră, obrajii se goliseră de sânge. Nu mai rămăsese nimic din bărbatul vesel de acum câteva minute.

Îl prinse de braț, temătoare.

– Ce este, Latham?

El îi aruncă o privire scurtă și încărcată de ură.

Oricine era vizitatorul, nu putea fi binevenit.

– Alison! se auzi vocea răgușită a lui Latham. Ce naiba caută aici? N-am mai văzut-o din ziua în care m-a părăsit. Nici nu sunt dornic s-o văd.

Bărbatul strânse de volan atât de tare, încât degetele i se albiră. Tremura vizibil. Susi era deosebit de nervoasă. Cum de femeia asta avea atâta curaj?

– De unde știi? îl întrebă ea cu blândețe, atingându-l încet pe mână. N-ai mai văzut-o de doi ani. De unde știi că mașina asta e a ei?

– Aceeași mașină am văzut-o în ziua în care te-am dus la ea la apartament. Nu mă înșel, e Alison. Dar nu înțeleg de ce a venit aici, acum. Nu vreau s-o văd.

Adevărul era că nici Susi n-ar fi vrut s-o vadă, dar nu puteau să evite întâlnirea. Alison îi văzuse oricum pe fereastră și se întreba probabil de ce nu ieșeau din mașină.

– Poate că e vorba de vreo afacere, zise ea ezitând, sau poate a venit să mă vadă pe mine. Poate Carl s-a răzgândit.

Zicând acestea, tânăra sări din mașină și alergă spre casă. O găsi pe Alison stând confortabil în salonul cu aer condiționat. Susi era transpirată și se simțea iritată că această femeie arăta atât de elegantă și de proaspătă.

Alison o privi cu răceală, strâmbând din nas.

– Unde naiba ați umblat atâta vreme? V-am așteptat ore întregi.

Susi era însă prea fericită datorită schimbării lui Latham pentru a se enerva din pricina acestor observații tăioase. Și apoi, poate Alison avea informații despre Carl.

– Ar fi trebuit să ne anunți că ai de gând să vii. E prima dată când eu și Latham avem o zi liberă. Ai venit să-mi spui ceva despre Carl? E gata să mă vadă? Ai adus adresa lui?

Alison o privi intrigată.

– N-am bătut atâta drum să-ți aduc vreun mesaj. Vreau să-l văd pe Latham. Unde e?

Susi se uită în urma ei, realizând că bărbatul n-o urmase în casă.

– Va veni, zise ea.

Era îngrijorată. De ce voia Alison să-l vadă pe Latham după atâta vreme? Căută pe chipul celeilalte un indiciu, dar expresia femeii era impenetrabilă. Zâmbetul satisfăcut care-i înflorea pe buze însă, o puse pe gânduri. Oare Alison voia să-l recâștige pe Latham?

– M-am gândit mult la Latham din acea zi când ai venit să mă vezi. Poate ai dreptate, poate am fost cam grăbită. Am venit deci să văd cu ochii mei ce i-a făcut fratele tău.

Susi simți că toată fericirea pe care o simțise mai devreme se topește. Oricât de mult spunea Latham că o urăște pe femeia care-l făcuse să sufere, cândva o iubise destul încât să vrea să se însoare cu ea. Nu vedea de ce n-ar fi putut să se reîndrăgostească de ea, mai ales dacă Alison îi dovedea că rănile lui nu mai contau în ochii ei.

O privi pe rivala ei cu ochii măriți de uimire.

– Te-am șocat, nu-i așa? întrebă Alison cu răutate. Cred că nu te așteptai la asta. Și tu îl placi, nu? Nu mă surprinde, e un bărbat foarte atrăgător.

Sau cel puțin era, înainte ca fratele tău să-l desfigureze. Trebuie să-ți mărturisesc că de-abia aștept să văd cum arată acum.

– Nu vrea să te vadă, îl apără Susi. Cred că ce i-ai făcut tu nu se poate scuza. Și mai cred că ai mult tupeu să vii aici. Nu mai ai ce căuta la Kalabra. Ți-ai distrus toate șansele de împăcare când l-ai părăsit. Dacă aș fi în locul tău aș pleca îndată.

– Cine vorbea! o fulgeră cealaltă cu privirea. În locul tău, aș tăcea. Doar fratele tău a fost cel care l-a distrus.

– Nu puteam face nimic să previn acel accident, nu mă poți condamna pentru faptele lui.

– Spune-i asta lui Latham, i-o întoarse Alison.

Uiți că-l cunosc foarte bine. Sunt sigură că în mintea lui nici un membru al familiei Kingswood nu-i mai bun decât altul.

Avea dreptate, se gândi Susi, dar lucrurile se schimbaseră între timp. Relația lor se afla acum pe calea cea bună.

– Dumnezeu știe ce ai făcut ca să-l atragi de partea ta, dar nu-ți face prea multe speranțe. Acum că mă aflu aici, Latham nu va mai avea ochi pentru nimeni altcineva.

Chiar atunci, Susi auzi pașii lui Latham în spatele ei, dar îi fu teamă să se întoarcă. Preferă să se uite în continuare la Alison.

Femeia asta era o actriță perfectă. Nici nu clipi la vedea cicatricei lui Latham, de parcă nici măcar n-ar fi observat-o. Zâmbi fermecător și se îndreptă spre el cu brațele întinse. Vocea lui dură o opri însă.

– Alison! exclamă el. Ce naiba cauți aici?

Susi știa că trebuie să-i lase singuri, dar scena o fascina și rămase încremenită locului.

– Latham, dragule, răspunse Alison, n-am putut să mai stau departe de tine. Am greșit atunci, îmi dau seama. Dar mi-am revenit și vreau să revin în viața ta.

– Vrei să spui că ai venit să vezi cum arăt? replică bărbatul, impasibil. Ei bine, iată-mă, adăugă el, întorcându-și către ea obrazul rănit.

Alison râse cu veselie și nu păru deloc șocată.

– Dar știu foarte bine cum arăți, dragule. Susi mi-a spus că nu ești foarte grav... marcat de accident. De fapt, Susi m-a și convins să vin aici. Cred că ar trebui să-i mulțumim pentru asta. M-a făcut să înțeleg cât am fost de egoistă.

Mai făcu câțiva pași spre el și adăugă cu un glas tremurând:

– Dragule, mă vei ierta vreodată?

Doamne, se gândi Susi, cât de falsă putea fi! Spera ca Latham să-și dea seama de faptul că femeia asta juca un rol. N-ar fi suportat să-l vadă cedând în fața ei.

Latham se întoarse către ea și Susi îi răspunse cu un zâmbet slab. Părea bolnav. Tânăra se întrebă dacă bărbatul voia să-i mai acorde o șansă sau dacă Alison pierduse acest drept în clipa când îl părăsise pe patul de spital.

– Sunt convins, zise el răspicat, că Susi n-a vrut să te facă să te simți vinovată. A vrut doar să mă protejeze pe mine.

Alison păru dintr-o dată nesigură și o privi pe Susi cu ură. Dar imediat după aceea, își reveni și se întoarse spre Latham cu un zâmbet cuceritor.

– Orice intenție ar fi avut Susi, m-a ajutat să-mi revin. Am fost o proastă, îmi dau seama. Nu ești nici pe jumătate atât de grav rănit pe cât am crezut. Nu crezi că ar fi mai bine să discutăm în particular? adăugă ea, privind-o pe Susi cu subînțeles.

Susi nu zise nimic și se pregăti să iasă din cameră, cu inima grea. Dar, chiar când trecu pe lângă Latham, bărbatul o opri, prinzând-o de mână.

– Orice vei spune, Alison, poți să spui în fața lui Susi. Îmi este o foarte bună prietenă.

– Văd, comentă femeia, mușcându-și plină de ciudă buzele roșii. Asta înseamnă că noi doi nu mai avem nici o șansă de a relua relația?

– Înseamnă, răsunse Latham cu răceală, că nu ești binevenită aici. Când m-ai părăsit, mi-am jurat că nu te voi primi înapoi. Acest jurământ este valabil și astăzi.

Bărbatul ținea încă brațul lui Susi, strângându-i-l cu putere.

Tânăra ar fi țipat de durere, dar strânse din dinți și reuși să spună calm:

– Latham, cred că ar fi mai bine ca tu și Alison să discutați între patru ochi.

– Poate ai dreptate, admise el.

Îi luă chipul în palme și-i șopti cu blândețe:

– Sunt lucruri care trebuie clarificate între noi, dar nu uita că tu și cu mine am început ceva...

Zâmbetul lui o făcu să se simtă mult mai bine.

– Te voi aștepta, îi răspunse ea, apoi ieși hotărâtă din încăpere și închise ușa în urma ei.

Se întreba dacă Latham se va descurca singur. Ar fi vrut s-o dea chiar ea afară pe Alison, să-i strige că n-avea ce să mai caute aici, dar bărbatul părea destul de sigur pe sine și știa că lucrurile se vor rezolva o dată pentru totdeauna.

Capitolul 9

Îi păru o veșnicie până când Alison plecă din cameră, și nici atunci Latham nu veni la ea. Dar Susi putea înțelege că avea nevoie de o pauză după neîndoielnic dureroasa discuție cu fosta iubită.

Astfel că se duse să facă un duș și se schimbă într-o rochie roz cu bretele și abia apoi plecă în căutarea lui Latham.

Îl găsi în birou, stând la masă exact în aceeași poziție în care-l văzuse prima oară. Chipul bărbatului era întristat și Susi pricepu că nimic nu se va mai petrece între ei în acea zi.

Nici măcar nu privi spre ușă la intrarea tinerei în încăpere și, până când nu-l strigă, păru să nu realizeze că în cameră se mai află cineva.

– Cum a decurs discuția? întrebă Susi cu timiditate.

Ochii lui negri erau mai întunecați ca niciodată.

– Alison vrea să ne împăcăm, răspunse el, evitându-i privirea.

Inima lui Susi se strânse dureros.

– Și ce i-ai răspuns?

– Am fost de acord să încercăm.

Lui Susi nu-i venea să creadă ce auzea.

– De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine? După tot ce ți-a făcut...

– Mi-a spus că, după ce ne-am despărțit, a vrut să vină să mă vadă, dar n-a avut curaj.

– Și ai crezut-o? Mi se pare ciudat că a așteptat până când am intrat eu în scenă. Nu crezi că e geloasă? Nu crezi că nu vrea să fii fericit? Ești un prost dacă o crezi.

Expresia bărbatului se înăspri.

– Nu cred că înțelegi, Susi. O cunosc pe Alison de multă vreme...

Ea îl întrerupse, nervoasă.

– Înțeleg totul foarte bine, Latham. Doamne, m-am lăsat păcălită atât de ușor! Acum îmi dau seama că nu pe mine mă voiai, ci o femeie, orice femeie! Și în tot acest timp, tânjeai după Alison. N-ai alungat-o niciodată din inima ta. A fost nevoie să pocnească o dată din degete și gata, ai alergat spre ea ca un câine la strigătul stăpânului. Mă dezgusti.

– Susi, te rog! zise el cu o voce rugătoare. Te rog, încearcă să înțelegi!

– Ce să înțeleg? țipă ea. Că ești fericit în sfârșit? Că a meritat sacrificiul celor doi ani de suferință pentru a o aduce pe Alison din nou în viața ta? Dacă ai iubit-o atât, de ce nu te-ai dus după ea? Răspunde-mi!

– Nu înțelegi, clătină Latham din cap cu tristețe.

– Dacă femeia asta înseamnă atât de mult pentru tine, poate avea grijă de casa ta și de scrisorile tale tâmpite, pentru că eu plec. N-am de gând să rămân aici, după ce ți-ai bătut joc de mine!

Auzind aceste cuvinte, chipul bărbatului deveni furios.

– Cred că uiți de contractul nostru. Am stabilit că vei rămâne aici un an, și așa va fi.

Oare era nebun?

– Ticălosule, izbucni Susi. Cum îndrăznești să-mi faci una ca asta? Dacă îți închipui că voi rămâne la tine, să asist la fericirea ta alături de femeia aia, te înșeli. Plec chiar în clipa asta și n-ai cum să mă oprești, zise ea cu lacrimi în ochi, îndreptându-se spre ușă.

Dar, ca de obicei, Latham fu mai rapid și o ajunse din urmă, sărutând-o cu pasiune și brutalitate.

Susi dorea să fie sărutată de el, dar nu așa. Începu să-l lovească în piept cu pumnii strânși.

Îl ura și-l iubea în același timp, îl dorea, deși știa că trebuie să-l respingă. Îl pierduse în favoarea lui Alison, dar trebuia măcar să-și salveze demnitatea. Îl pierduse pe Latham înainte să-l fi avut vreodată.

Încetă să se mai zbată, și numai atunci bărbatul o eliberă.

– Vreau să-mi promiți că rămâi și că vei respecta termenii contractului, îi zise el.

Susi îl privi cu mirare. Părea un bărbat suferind, și Susi îl disprețui pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă în fața lui Alison.

– Ce alternativă am?

– Nici una, recunoscu el. Te voi reține aici cu forța, dacă trebuie.

– Mi-aș dori să nu fi semnat hârtia aia nenorocită, strigă Susi. N-am crezut niciodată că se va ajunge aici. Dar nu voi sta cu mâinile în sân. Dacă o mai văd pe femeia aia, va fi foarte neplăcut pentru toată lumea.

– Mă voi asigura că nu va veni aici, zise el.

Asta înseamna că el se va duce la ea. Susi se întrebă cum avea să reziste fără el.

Deja îi vedea pe cei doi făcând dragoste, recuperând timpul pierdut. Era un gând dureros.

– Promit, Latham, încuviință ea din cap. Pot pleca, acum?

– Îmi pare rău, auzi glasul lui Latham în urma ei. Crede-mă, dacă aș fi putut face altfel...

Susi nu-i pricepu cuvintele. Tot ce înțelegea, era că-l pierduse pe singurul bărbat pe care-l iubise în favoarea unei femei care nu-l merita.

Următoarele zile fură pentru ea un adevărat iad. Muncea mai mult decât de obicei, nu pentru că Latham ar fi forțat-o, ci pentru că era singurul mijloc prin care se putea concentra la altceva decât la propria durere. Latham era plecat în majoritatea timpului și știa că era cu Alison, deși n-o adusese niciodată la fermă, așa cum promisese.

Susi nu mai fusese niciodată mai deprimată. Lunile lungi pe care le avea în față până la împlinirea contractului aveau să fie cele mai grele din viața ei. Se gândea mereu să fugă, dar ceva o oprea. Nu faptul că Latham îi amintea mereu de contractul semnat. Nu-i păsa de asta. Dar nu-l putea părăsi. În ciuda faptului că întreaga lui atenție era absorbită de Alison, Susi nu putea renunța la el. Nu avuseseră o relație, dar lucrurile evoluaseră între ei. S-ar fi putut întâmpla atâtea lucruri frumoase...

Jake o certa mereu pentru că muncea prea mult.

– Te vei îmbolnăvi, ce naiba!

Susi îl privi, obosită.

– Ți-a spus că s-a împăcat cu Alison?

– Nu-mi spune prea multe, dar am observat eu însumi. Cred că are nevoie de un control medical. De asta muncești atât, încerci să ți-l scoți din minte?

Susi încuviință din cap.

– Lucrurile începuseră să meargă bine, când a apărut ea în scenă. O urăsc!

– Sunt sigur că și ea simte la fel, dar nu contează. Să știi că Latham e prea inteligent ca să se lase păcălit.

– Când iubești, faci tot soiul de prostii. Dragostea îți întunecă mintea, și asta se întâmplă și în cazul lui. Nu cred că a încetat vreodată s-o iubească. Bănuiesc că se vor logodi în curând.

Când va veni acea zi, va pleca, își spuse ea. Dar până atunci, mai exista șansa ca relația lor să intre din nou în impas.

Jake clătină din cap, tulburat.

– Cred că trebuie să discute cu cineva, dar nu ascultă de nimeni. Nu ascultă decât de ce-i spune inima. Eu nu m-am îndrăgostit de soția mea până când nu ne-am căsătorit. Aveam o relație bună, eram prieteni, aveam aceleași interese și gusturi și țineam unul la altul, dar până să trăim ceas de ceas alături și să ne descoperim defectele, nu pot spune că am iubit-o. Dragostea noastră a crescut cu anii și a devenit mai profundă decât o dragoste la prima vedere.

Pentru Jake, acesta era un discurs foarte lung. Probabil că încerca să-i spună că făcuse o prostie îndrăgostindu-se de Latham. Dar chiar dacă Jake nu-și iubise soția încă de la început, asta nu însemna că ea nu-l putea iubi pe Latham. Îl iubea. Nu voia altceva decât să-și petreacă restul vieții alături de el. Era sigură că dragostea ei nu va scădea niciodată.

Zâmbi timid către Jake.

– Mulțumesc că mi-ai spus toate astea. Mi-aș dori să mă poată ajuta.

– Te rog numai să nu te mai obosești.

Nu-ți va servi la nimic dacă te îmbolnăvești. Unul dintre ajutoarele lui Latham te place mult. E singur și arată bine. De ce nu ieși cu el? Meriți o pauză.

– Cum poți sugera așa ceva? Știi foarte bine ce simt pentru Latham. Nu vreau să fiu cu nimeni altcineva.

– Ar fi bine pentru tine. Voi vorbi eu cu el, vrei?

– Nu! zise Susi, hotărâtă. Și apoi, nu-i corect. Nu pot să mă implic în nici o relație, acum.

Dar în timpul mesei, îl văzu pe Chuck Allen privind-o cu interes și nu fu prea suprinsă când bărbatul rămase ultimul în bucătărie. Arăta bine și avea un temperament vesel.

– Ți-ar plăcea să vii cu mine la Sydney, în seara asta? o întrebă el direct. Am luat salariul, și ne vom distra pe cinste. În orice caz, mai mult decât te poți distra aici.

Susi îl privi cu răceală.

– I-am spus lui Jake că nu vreau să ies cu tine. N-a înțeles?

– Ba da, recunoscu Chuck, dar femeile se răzgândesc adesea. Așa sunt ele. Deci, ce părere ai? Cred că ai nevoie de puțină distracție. Muncești prea mult.

– Poate îmi place.

– Și mie îmi place să muncesc, dar din când în când mă și distrez. Haide, nu-ți poate face rău o ieșire.

Susi nu răspunse nimic.

Imperturbabil, Chuck continuă:

– Plec în jur de ora șapte, să fii gata!

Apoi ieși din bucătărie, lăsând-o pe Susi fără glas. Tânăra zâmbi în urma lui. În fond, nu era nimic rău într-o astfel de întâlnire.

Oricum, va fi mai bine decât să stea acasă, chinuită de gândurile la Latham.

Pregăti o salată pentru Jake și Latham, în caz că bărbatul avea să se întoarcă acasă devreme. De obicei, sosea târziu, dar ea nu adormea niciodată înainte să-l vadă venit acasă. Într-o noapte, nu venise deloc și ea stătuse trează până la ziuă.

Când Chuck Allen își vârî capul pe ușa bucătăriei, la șapte fix, Susi era gata. Se îmbrăcase simplu, în blugi și tricou.

– Mă bucur că te-ai răzgândit, zâmbi el.

Susi îl plăcea. Era foarte diferit de Latham, și spera că o va ajuta să-și uite necazurile.

– Mi-ar plăcea să am și eu o mașină sport ca a șefului, comentă el cu umor, când ajunseră la mașină, dar asta e. Ne mulțumim cu ce avem. Ai ieșit cu el, nu-i așa?

– Da.

– Muncești de mult aici?

– De două luni.

– Eu, de două săptămâni, și nu cred că mai rămân mult. Îmi place să călătoresc. Ce te-a adus aici? Ai rude în Australia?

– Pe fratele meu.

– De ce nu locuiești cu el? întrebă bărbatul.

– S-a mutat, explică Susi, și n-am putut să dau de el. Aveam nevoie de bani pentru a-l căuta, și de aceea am acceptat slujba asta.

– Cum îl cheamă? Știu multă lume, poate îl cunosc...

– Carl Kingswood, zise Susi, așteptând curioasă reacția bărbatului.

– Îmi pare rău, nu-l știu. Dar dacă-l voi întâlni, îl anunț că-l cauți.

– Aș prefera să-mi spui unde se află, aș vrea să-l surprind...

– Mă uimești, zise el. Nu ești ca celelalte fete. Muncești mult, nu vrei să ieși...

– După cum vezi, nu prea ai unde să te duci de aici, fără mașină.

– Uite, când plec de aici, îți las ție mașina. Am planuri mari și nu mai am nevoie de vechitura asta.

– Dacă va mai fi întreagă până atunci, râse Susi. Mulțumesc, mi-ar plăcea să pot ieși pe cont propriu.

Ciudat, dar gândul de a avea mașină n-o mai încânta. Motivul pentru care voia un automobil era pentru a-l găsi pe Carl, și numai Alison știa unde se află. Dar cum Latham se împăcase cu ea, nu mai spera ca femeia s-o ajute.

– Sunteți prieteni, tu și Latham? întrebă bărbatul. E mai tot timpul plecat. Aproape că nu l-am văzut de când mă aflu aici. E vorba de o femeie, nu?

– Nu mă ține la curent cu relațiile lui, răspunse Susi grăbită.

– Bine, am închis subiectul, zise Chuck. Despre ce vrei să vorbim, despre tine? Ești una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut în ultima vreme. Și totuși, nu ești măritată. De ce?

– Poate pentru că nu m-a cerut nimeni.

– Atunci, crezi că am vreo șansă?

– Nu cred. Să stabilim ceva de la bun început. Nu mă interesează să am o relație.

– Ciudat, zâmbi el. Și totuși, trebuie să-mi încerc șansa. Nu vreau să stricăm această seară.

Mașina mergea înainte, iar gândurile lui Susi se îndreptau numai spre Latham. Deși Chuck era amuzant și plăcut, Latham îi domina întreaga viață.

Se întreba dacă bărbatul cina acum alături de Alison, sau dacă făceau dragoste.

Ajunseră la Sydney și mâncară într-un restaurant chinezesc, apoi se duseră într-un club. Muzica era însă prea puternică și nu puteau discuta.

– Cred că ne ajunge pentru ziua de azi, zise Chuck luând-o de mână și părăsind discoteca. Uite ce voiam să-ți spun, adăugă el. E momentul să uiți de bărbatul ăsta, oricare ar fi, pentru că nu merită atâta durere.

– De unde știi că e vorba de un bărbat? întrebă Susi.

– Când o femeie arată ca tine, e întotdeauna vorba despre un bărbat. Și dacă bărbatul nu-și dă seama ce a pierdut, atunci nu te merită. Haide să mergem pe Kings Cross.

Susi îl privi mirată. Auzise de Kings Cross. Era o stradă plină de sex-shopuri și baruri dubioase.

Chuck îi înțelese ezitarea.

– Trebuie. Nu poți vizita orașul fără să vezi Kings Cross. E ca și cum te-ai duce la Londra și ai rata Buckingham Palace.

Comparația lui ciudată o amuză și acceptă să meargă în celebra zonă.

– Acum mulți ani, era centrul boem al orașului, îi explică el. Acum, are două fețe. Ziua, e o zonă rezidențială și locul preferat de cumpărături al multora.

– Și noaptea, zâmbi Susi, suferă o schimbare dramatică. Prefer timpul zilei.

Lumini strălucitoare îi atrăgeau privirile, iar Susi încercă să nu se uite la prostituatele care mergeau liniștite pe trotuare.

Turiști curioși filmau de zor.

Nu era o zonă în care Susi ar fi venit singură, dar era totuși o experiență interesantă.

Chuck o invită într-un club de noapte mai liniștit, unde băură ceva și apoi plecară. Abia în mașină, Susi realiză că era foarte târziu. Deși viața ei nu-l privea pe Latham, spera ca bărbatul să nu ajungă acasă înaintea ei, știind că nu-i va plăcea să afle că ieșise cu Chuck.

Nu că Latham ar fi avut ceva de spus în această privință. Chuck nu era căsătorit, și dacă voia să iasă cu el, era numai problema ei. Cu toate astea, nu-i plăcuse foarte mult această seară. Ar fi preferat oricând ca alături de ea să se fi aflat Latham.

Când ajunseră la Kalabra, Susi observă cu ușurare că mașina bărbatului nu era în curte. Îi mulțumi lui Chuck și tânărul îi răspunse vesel:

– Pentru puțin. Ar trebui să mai ieșim din când în când împreună.

Se afla în camera ei de câteva minute numai, când auzi mașina lui Latham intrând în curte. De obicei, se ducea direct la culcare, dar acum veni și bătu în ușa ei.

– Unde naiba ai fost? întrebă el furios.

– La Sydney, dar nu cred că e treaba ta.

– Vreau să știu mereu unde te afli.

– Ești șeful, nu supraveghetorul meu, replică ea tăios. Dacă vreau să ies, nu trebuie să-ți cer voie. Am petrecut o seară minunată cu Chuck Allen.

– Înțeleg, mormăi el. Mi-a spus Jake. Voiam să te invit în oraș chiar eu. Nu trebuia să pleci fără să mă anunți.

– Cum? Pot să fac ce vreau. Dar ce de voiai să mă inviți în oraș? Alison te-a alungat din nou?

– Las-o pe Alison, ripostă el. Vreau să știu ce ați făcut. tot. Te-a sărutat?

– Latham, chiar crezi că-ți voi spune asta? Ce fac în timpul meu liber mă privește.

– Dacă te-a atins, jur că-i rup oasele.

– Cel puțin, cu Chuck știu cum stau. Între noi, nu există minciună.

– Vei mai ieși cu el?

– M-a invitat deja, admise Susi.

– Îți interzic, urlă el. Ai auzit? Bărbatul ăla nu-i de tine. Va pleca peste câteva săptămâni. E un nomad, un vagabond... Călătorește mereu și lucrează pe ici-colo. Nu-i de tine, Susi.

– N-am zis că vreau o relație de durată. Chuck e amuzant, îmi place să fiu cu el.

– Și-ți place când te sărută?

– Asta nu te interesează pe tine. Lasă-mă în pace. Sunt obosită, vreau să dorm.

– Mă mir că nu l-ai chemat și pe prietenul tău în cameră. Dar mai bine pentru el că n-ai făcut-o. Dacă v-aș fi găsit aici pe amândoi...

În următoarea clipă, bărbatul se apropie de ea și-i strivi buzele cu gura lui lacomă. Ea îi întoarse sărutul, arcuindu-și trupul spre el. Uitase de Alison, uitase de Chuck Allen. Latham o săruta și asta însemna totul pentru ea.

Dar pe cât de repede o îmbrățiase, pe atât de brusc o împinse departe de el.

– De ce ai făcut asta? întrebă Susi, nedumerită.

– De ce? Spune-mi de ce ai ieșit cu Chuck Allen!

– Pentru că așa am vrut, replică ea. Nu-i de-ajuns?

– Dar de ce el?

– Și cine altcineva putea fi? Jake?

– Îmi promiți că nu te mai întâlnești niciodată cu Allen?

– Nu văd de ce, dar o voi face, dacă îmi promiți și tu ceva. Să nu te mai vezi cu Alison.

Îi fu teamă să-l privească, dar o făcu. În ochii lui citi durere.

– Îmi pare rău, nu-ți pot promite asta.

– Atunci, nu mai încerca să-mi spui cu cine să mă întâlnesc și cu cine nu, strigă ea furioasă. Și ieși din cameră! Acum!

El nu reacționă. Rămase locului, privind-o.

– Am spus acum! strigă ea.

Latham deschise încet ușa și plecă fără un cuvânt.

Susi se așeză pe pat, sfârșită, și rămase acolo multă vreme. Se ridică greu și reuși să se dezbrace și să se vâre în așternut. În mod normal, ar fi făcut un duș înainte de culcare, dar nu mai avea energie. Era supărată că ratase ocazia unei seri cu Latham și deranjată de atitudinea lui greu de înțeles.

Chuck o invită din nou în oraș a doua zi, dar Susi refuză.

– Sunt obosită, pretextă ea.

– Bine, altă dată atunci, replică el cu veselie.

– Da, sigur, aprobă tânăra.

Zilele următoare fură un chin nesfârșit pentru ea. Era convinsă că Latham îi urmărea toate mișcările. Se simțea urmărită și începuse să creadă că Jake o supraveghea, pentru că bătrânul se afla peste tot unde era ea.

– Am auzit, îi spuse Jake, că șeful te-a certat pentru întâlnirea cu Chck. Îmi pare rău, e numai vina mea.

– Nu, nu e, răspunse Susi, dar nici nu voi mai ieși cu el vreodată.

Jake n-o întrebă de ce. Știa foarte bine ce simțea pentru Latham.

Dar, într-o seară când se simțea deprimată, acceptă invitația lui Chuck de a petrece noaptea în oraș alături de el.

O duse la un restaurant din port și seara fu frumoasă. Astfel că, deși știa că nu trebuia să-i permită, îl lăsă s-o sărute la despărțire. Nu simți însă nimic și, când bărbatul se retrase stânjenit, spuse:

– Îmi pare rău.

– N-ai de ce, o liniști el, dar nu-mi place să te văd nefericită din pricina unui bărbat care te-a respins.

Ea zâmbi și intră în casă. Când ajunse în fața ușii dormitorului, fu uimită să observe că era lumina aprinsă. Latham, se gândi ea, cu inima cât un purice. O prinsese iarăși!

Dar acum avea să-i țină piept. Doar el fusese cel care rupsese relația dintre ei înainte să înceapă. Nu-i putea impune ce să facă și cu cine să se întâlnească. N-avea nici un drept.

Deschise ușa și clipi. Trecuse multă vreme de când nu-l mai văzuse pe bărbatul care stătea în fața ei. Se schimbase mult, dar nu se înșela, era el. Avea același păr roșcat, aceiași ochi verzi.

– Carl! strigă ea. O, Carl, tu ești?

Capitolul 10

Să se îmbrățișeze cu fratele ei era ceva ce Susi nu se așteptase să se întâmple nici azi, nici altă dată. Suferința ultimelor săptămâni se topi în lacrimile care-i inundară obrajii. Trecură câteva minute înainte să poată vorbi. Carl o ținea în brațe ca pe un copil.

În sfârșit, ridică ochii și-l privi plină de emoție. Acest bărbat era tot cei mai rămăsese pe lume și înseamna pentru ea mai mult decât oricine.

Mai mult decât Latham? se întrebă Susi. În acel moment, da, chiar mai mult decât Latham. Pentru că a-l iubi pe Latham era fără rost. Într-o bună zi își va termina contractul, va pleca din viața lui și nu se vor mai vedea niciodată. Dar Carl, Carl va fi mereu alături de ea.

– Nu credeam că te voi mai vedea vreodată, zise ea, cu vocea înecată în lacrimi. De ce n-ai vrut să mă întâlnești până astăzi?

– Am atâtea să-ți spun, răspunse el. Important este însă că mă aflu aici, acum. N-aș fi crezut că vei veni vreodată după mine, Susi, draga mea. Prima dată când am auzit că ești în Australia, nu mi-a venit să cred. Mi te amintesc de când erai doar o fetiță cu codițe. Ai devenit o femeie

frumoasă. N-am crezut niciodată că sora mea mai mică se va transforma atât, zâmbi el.

– Nici nu știi ce mult înseamnă pentru mine faptul că te-ai hotărât să vii încoace.

Carl deveni agitat și începu să se plimbe prin încăpere.

– Să știi că n-am venit de bunăvoie. Am făcut multe lucruri de care nu sunt mândru, Susi. N-am vrut să te văd, pentru că n-aveam nici un drept să te implic în viața mea complicată.

Tăcu o clipă, clătinând din cap cu obidă.

– Ai veni în vacanță? întrebă el deodată. Sau ai venit ca să vezi cum e viața aici? Știu că ai noștri voiau să se mute aici după ieșirea la pensie. Cred că a cam venit momentul, nu? Doamne! Sunt atât de fericit că te văd, încât am și uitat să te întreb ce mai fac!

Susi închise ochii cu durere.

– Mama și tata au murit, șopti ea. Într-un accident de mașină.

Carl deveni palid.

– O, nu! Voiam să le scriu, dar mi-era atât de rușine... Așteptam...

– N-au suferit, îl întrerupse Susi. Au murit pe loc.

Fratele ei se prăbuși pe marginea patului. Susi rămase pe loc, privindu-l. Simțea că are nevoie de câteva minute să se adune. Avusese un șoc îngrozitor. Nu trebuia să-i dea vestea atât de brusc. Ar fi trebuit să-l pregătească.

Carl își ridică privirea încărcată de tristețe.

– Îmi pare rău, nu trebuia să-ți spun astfel vestea, dar am așteptat atât de mult... De asta am și venit aici. Voiam să te anunț personal... Nu ne mai avem decât unul pe altul, Carl..

Se așeză lângă el și-i luă mâna. Carl tremura.

Probabil că șocul fusese mai mare pentru el decât pentru ea. Se afla departe de casă de atâta timp și se gândise adesea la părinții lui dragi. Chiar dacă încetase să scrie, asta nu însemna că nu-i mai iubește.

– Am atâtea să-ți spun, dragă Susi. Dar sunt șocat, nu mă așteptam... Au fost supărați că n-am mai scris?

Ea încuviință din cap, incapabilă să vorbească. Nu-i plăcea să-l vadă pe Carl în suferință.

Cu un efort supraomenesc, bărbatul își recăpătă stăpânirea de sine.

– Nu pot să cred că lucrezi pentru Latham. Nu mă așteptam la una ca asta.

– Am venit aici să te caut, răspunse ea. Era singura pistă pe care o aveam, după ce am aflat că te-ai mutat.

– Și Latham ți-a oferit de lucru?

– Mai mult sau mai puțin. M-a forțat să lucrez pentru el. M-a ținut aici ca să plătesc datoriile tale.

– Cum? strigă Carl, sărind în picioare.

– Te rog, Carl, stai jos. Nu mă deranjează, ba chiar îmi place. El crede că se răzbună, dar nu-i chiar așa, pentru că îmi place munca asta. Și apoi, mi-a permis să rămân în Australia și să te găsesc. Nu mai aveam bani și nu mă puteam întoarce în Anglia.

Oricum, n-avea sens. Nici nu știi cât am suferit că nu mai aveam pe nimeni pe lume. Eram pur și simplu disperată, voiam să te găsesc cu orice preț.

– Te-a rănit cumva?

– Nu, niciodată.

– Dar a încercat... altceva?

Susi negă din cap, dar privirea ei părea vinovată.

– Doar nu vrei să spui că te-ai îndrăgostit de el? exclamă Carl cu oroare. De Latham Elliot? Era un tip atrăgător, dar asta înainte...

Se întrerupse brusc.

Susi îl privi plină de compasiune.

– Mă tem că da. E un bărbat minunat, Carl. Pe de altă parte, pasiunea mea nu e împărtășită. Latham s-a împăcat cu Alison.

– Am auzit, zise el tăios. Dar femeia aia e o ticăloasă. Oricât de mult îl urăsc pe Latham, cred că merită ceva mai bun.

– Dar voi doi n-ați fost împreună?...

– Da, Alison m-a ajutat și cândva am avut o relație, dar se dăruiește oricui are destui bani. După felul în care s-a purtat cu Latham. Mă surprinde foarte mult că a acceptat-o înapoi. Dar de unde știi că eu și Alison am fost prieteni? Ți-a spus Latham?

– Glumești! exclamă ea. Latham nu mi-ar spune niciodată așa ceva. Nu, Jake a fost cel care m-a ajutat și de la care am aflat toate astea.

– Care te-a ajutat? Poate l-a ajutat pe Latham să mă găsească. Nici nu știi în ce situație m-ai pus. Nu-i adevărat că n-am vrut să te văd, dar n-am avut de ales.

Vezi tu, n-aveam de unde să știu că nu-i vei spune lui Latham unde mă aflu, dacă te forța. Am trăit greu în acești doi ani. Știam că, dacă mă prinde, Latham mă va omorî. Trebuie să mă crezi, Susi. Am fost foarte speriat. N-a trecut o zi fără să regret ce am făcut.

– Latham știe că te afli aici?

– Da, dar nu știu cât mă va mai lăsa în pace. Mi-a spus că pot vorbi cu tine, dar nu prea am încredere în el.

– N-ai de ce să fii speriat. Te urăște, e adevărat, dar dacă-i vei explica faptul că regreți, te va...

– Mă va ce? izbucni Carl. Latham Elliot nu știe să ierte, nu ți-ai dat seama?

– Ai dreptate, încuviință Susi. Te vânează de mult. Ai avut mare curaj să vii aici, și-ți sunt recunoscătoare pentru asta. Spune-mi ce ai făcut în acești doi ani.

Carl păru stânjenit.

– Am căutat să mă salvez. Am avut o problemă cu băutura și de aici au început toate necazurile.

– Nu văd cum asta te-a putut face să furi.

– Nu sunt un frate prea bun, nu-i așa? Nu știu de ce ai făcut efortul de a mă găsi. Presupun că știi că am avut probleme și în Anglia. Când eram mic, furam din magazine. Nu cine știe ce, dar mă încânta ideea de a scăpa de fiecare dată. Am sperat că în Australia voi începe o viață nouă, dar au existat momente când am rămas fără bani și era atât de ușor să furi... Având bani, am început să beau și să cheltuiesc mult cu femei ca Alison. Până la urmă, am devenit dependent de băutură și aveam mereu nevoie de bani. Când mă uit în urmă, îmi dau seama că am fost un prost. Dar acum m-am schimbat, Susi.

– Latham știe?

– Nu ne-am spus mare lucru.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el. Îi voi explica totul.

– Nu, protestă Carl. Nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu. Vrea să-mi capăt pedeapsa.

– Atunci, vom pleca, spuse Susi. Vom pleca împreună de aici.

– Cu ce? Ai mașină?

– Nu, recunoscu Susi.

– Atunci?

– Tu cum ai ajuns aici? se încruntă ea.

– M-a adus Latham.

– Latham? repetă ea, neîncrezătoare.

– Sunt la discreția lui, Susi. N-am cum să scap.

– Prostii! strigă sora lui. Nu-l voi lăsa să-ți facă nimic. Vom reuși să scăpăm cumva. Am un prieten care are o mașină. Ne va ajuta el, continuă Susi, începând să-și strângă lucrurile.

Carl ridică valiza, spunând fără convingere:

– Să sperăm că ai dreptate.

Tânăra deschise ușă și verifică dacă se afla cineva pe coridor. Nu întâlniră pe nimeni până afară. Susi știa unde dormea Chuck și se îndreptară într-acolo. Dar înăuntru nu se afla nimeni și mașina lui lipsea și ea. Se întoarse spre Carl, disperată.

– A plecat! Ce ne facem? întrebă ea pierdută. Dar înainte ca fratele ei să poată răspunde, o siluetă înaltă apăru din umbră. Susi îngheță.

– Plecați undeva?

– Unde e Chuck? întrebă Susi cu agresivitate.

– A plecat, răspunse Latham cu o voce prea blândă pentru a nu le da de gândit.

– Din pricina ta, bănuiesc.

– N-aveam ce face. Te-am avertizat să nu mai ieși cu el.

– Viața mea nu te privește, replică Susi, cu ochii plini de furie.

– Poate, dar am dreptul să angajez și să concediez pe cine vreau. Chuck era oricum în trecere și a plecat. Te gândeai să-i ceri ajutorul?

– Știi bine că da.

Simțea că-l urăște pe Latham. Fratele ei se apropie de ea și-i spuse în șoaptă:

– Nu mai putem face nimic, Susi.

Dar Susi nu voia să renunțe. Făcu un pas spre Latham și strigă:

– Carl s-a schimbat, Latham. Ți-a spus asta? Îi pare foarte rău pentru cele întâmplate. S-a tratat și a scăpat de viciul pe care-l avea. Nu va mai intra în necazuri. Te rog, lasă-ne să plecăm!

– Susi are dreptate, interveni Carl. Regret ce am făcut, Latham. N-am vrut să te rănesc, mi-am pierdut capul și am reacționat pripit. Acum, îmi merge bine. Am propriul meu camion și în curând îți voi putea da înapoi banii.

Latham nu vorbi. Îi privi pe cei doi cu ochi stânteietori, iar pe chipul lui nu se citea nici o urmă de înduioșare.

– Vreau să discut ceva numai cu tine, Carl, zise el în sfârșit.

Carl ezită.

– Cinci minute, nu mai mult, insistă Latham.

– În cinci minute îl poți omorî, ripostă Susi.

– Trebuie să ai încredere în mine, Susi. N-am să-i fac nici un rău, îți dau cuvântul meu. Dacă asta nu-i de-ajuns, n-am ce să fac. Vreau să vorbesc cu el, acum!

Bărbatul se îndepărtă și Carl îl urmă, zâmbind încurajator către sora lui.

Susi era îngrozită. Știa că Latham e foarte puternic și că-l urăște pe Carl. Se vedea că nu crede în schimbarea lui.

Îi urmă cu inima grea, rămânând la ușa biroului în care cei doi intrară. Trecură cinci minute, apoi zece. Începu să bată nerăbdătoare în ușă, apoi o deschise și intră. Se liniști când îi văzu stând de vorbă. Între ei se afla o sticlă de whisky, dar numai Latham bea. Susi își felicită în gând fratele că nu cedase tentației. Latham îl testa.

Furia ei se risipi când observă că atmosfera era calmă și zâmbi ușor.

– A trecut mai mult decât ne-am înțeles și am vrut să văd... ce se întâmplă, explică ea jenată.

– Vrei să spui că te întrebai dacă mi-am ținut sau nu cuvântul, replică Latham acuzator. Vezi? Nu i-am făcut nimic. Fratele tău e întreg.

Carl se ridică.

– Am terminat de vorbit, și sunt obosit, zise el. Latham mi-a oferit un loc unde să dorm în noaptea asta, așa că mă retrag.

– Dar vreau să știu ce ați vorbit, protestă Susi.

– Vorbim mâine dimineață, răspunse Carl. Și tu pari obosită, de ce nu te culci?

– Aș vrea să vorbesc și cu Susi, spuse Latham.

Tânăra îl privi cu suspiciune.

– N-avem ce să ne spunem.

– Nu vrei să-mi mulțumești că l-am lăsat în pace pe Carl?

– Încă n-am încredere în tine. Ai alergat după el doi ani. Nu-mi spune că l-ai iertat. Probabil ai de gând să-l omori în somn. Altfel, nu înțeleg de ce l-ai invitat să rămână peste noapte.

Latham se înfurie. Îi ordonă lui Carl să plece și, după ce acesta părăsi încăperea, se întoarse spre Susi.

– Îți sugerez să-ți retragi cuvintele! țipă el.

– Nu! N-am încredere în tine, Latham. Ăsta-i adevărul, fie că-ți place sau nu.

– Nu crezi că, dacă aș fi vrut să-l omor, nu l-aș mai fi adus aici și nu i-aș mai fi permis să discute cu tine?

– Ai jurat să-l ucizi.

– Cândva, da.

– Vrei să spui că l-ai iertat?

– Nu chiar, dar nu vreau să risc o pedeaspă cu închisoarea. Mi-a povestit despre tratamentul pe care l-a urmat și mi-am dat chiar numele terapeutului care l-a tratat, în cazul în care vreau să verific. Mi-a spus că era bolnav când m-a atacat. Altfel, n-ar fi făcut-o niciodată.

– Și-l crezi? răsuflă Susi ușurată.

– Numai timpul va demostra dacă are sau nu dreptate.

– Dar îi dai o șansă?

– Da, zâmbi el.

Atunci, Susi înțelese că bărbatul spunea adevărul.

– Mulțumesc, zise ea simplu. Îți mulțumesc, Latham, și apreciez mult acest gest.

Ar fi vrut să-l îmbrățișeze de fericire, dar, în loc de asta, se îndreptă spre ușă. Bărbatul o strigă, și ceva din tonul lui o făcu să se întoarcă. Îi întâlni enigmatica expresie din priviri și rămase pe loc, în timp ce bărbatul se apropia de ea.

Știa că avea s-o sărute și închise ochii. Nu înțelegea de ce se întâmpla asta, dar nu-i păsa. Nu voia să piardă această ocazie. În următoarea secundă după sărut însă, Latham o împinse cu brutalitate.

– E o nebunie, Susi! Du-te la culcare, zise el. N-am dreptul să-ți fac asta.

– De ce? șopti ea. De ce, Latham? Vreau să mă săruți, știi bine. E vorba de Alison?

Bărbatul se afla cu spatele la ea, întors spre fereastră.

– Da, recunoscu el. Pentru numele lui Dumnezeu, Susi, pleacă!

Era ceva în neregulă în toată povestea asta, dar Susi nu-și dădea seama ce. Făcu un pas spre el, ezitând, dar Latham se îndepărtă ca ars.

Fără să mai caute să afle despre ce era vorba, Susi plecă și se duse în dormitor. Atitudinea lui Latham o uimise peste măsură și o speriase. Părea un om nebun.

Fără îndoială că Alison pusese din nou gheara pe el, dar iată că părea încă atras de ea, de Susi! Tânăra începu să regrete că nu rămăsese alături de el în seara asta. Dacă ar fi avut o șansă să câștige bătălia cu Alison?

Dar, chiar dacă ar fi reușit, ar fi putut fi vreodată fericită? Nu s-ar fi întrebat toată viața ce s-ar întâmpla dacă Alison ar apărea din nou în viața lui? Trebuia s-o iubească foarte mult pe această femeie, pentru a șterge cu buretele tot ce făcuse.

Ar fi fost mult mai bine dacă nu l-ar mai vedea niciodată pe Latham. Prezența lui o durea. Era primul bărbat care o făcuse să se simtă nesigură. Întotdeauna fusese stăpână pe propiile emoții. Acum, se simțea neajutorată, prinsă în plasa dorințelor.

Și apoi, trebuia să se gândească și la Carl. Latham nu-i făcuse nimic, dar acest echilibru era destul de fragil. Ar fi fost mult mai bine să plece a doua zi dimineață împreună.

Trecu mult până când Susi reuși să adoarmă. Cu mult înainte de răsărit, auzi mașina lui Latham plecând. Nu era greu să ghicească unde se ducea.

Se ridică din pat resemnată și intră sub duș, întrebându-se de ce se îndrăgostise de un bărbat atât de absorbit de pasiunea pentru o altă femeie, și care pe ea o plăcea doar fizic.

Ieși din duș și privi valizele pregătite de aseară. Era singura soluție rezonabilă. Trebuia să plece.

Nu fu surprinsă că fratele ei nu veni la micul dejun. Ceilalți bărbați puteau să nu fie la fel de iertători ca Latham. Dar îndată ce bărbații

plecară, Carl își făcu apariția. Susi îi puse în față o farfurie cu ouă ochiuri și șuncă prăjită, iar bărbatul zâmbi fericit.

– De ce ești atât de vesel? întrebă Susi.

– E o zi minunată. Sora mea e lângă mine și mă aflu din nou la Kalabra. Două lucruri pe care n-am crezut că le voi mai trăi vreodată.

– Cred că ar trebui să plecăm imediat după masă, se încruntă Susi. N-am încredere în Latham. Voi suna după taxi și vom pleca înainte să se întoarcă.

– Nu-i nevoie. Latham mi-a spus că pot rămâne câteva zile.

– De ce?

Latham nu era foarte ospitalier și avea toate motivele să-l dea afară pe Carl.

Carl ridică din umeri.

– E un tip generos.

– Prea generos. Cred că are un motiv ascuns. Ar fi mai bine să plecăm. Nu mai avem nici un motiv să rămânem.

– Nici măcar faptul că-l iubești?

– De asta trebuie să plec. N-ai de unde să știi cum e să iubești un bărbat care e îndrăgostit de altcineva. Te rog, Carl, lasă-mă să vin să stau cu tine.

– Chiar dacă aș vrea, nu s-ar putea, Susi. Am o cameră minusculă.

– Vom găsi un spațiu mai mare.

– Nu-i chiar așa ușor. Am închiriat-o pentru că era ieftină. Îmi pare rău, dar așa stau lucrurile. Îți e mai bine aici, la Latham. Dacă pleci, s-ar putea să nu-ți mai găsești un loc de muncă și vei rămâne fără bani.

Susi se gândi că fratele ei era de-a dreptul crud.

– Nu văd de ce n-aș putea să-mi găsesc de lucru. Sunt bine pregătită.

– A, da, zâmbi el. Mi-amintesc, mama mi-a scris că ai făcut facultatea. Ți-ai ales o carieră cam ciudată, nu? Cum te-ai descurcat?

– Minunat! Și am avut o slujbă foarte bună în Anglia, așa că îmi pot găsi și aici. Nu vrei să stau cu tine, asta e, nu?

El oftă.

– Nu-mi îngreuna situația, Susi. Ți-am spus adevărul. Pentru prima dată în viața mea, mă descurc singur. Sunt pe picioarele mele și sper să am succes. Să mă mut într-un spațiu mai mare și mai costisitor înseamnă un efort prea mare.

– Cum te-a găsit Latham? întrebă Susi, renunțând să mai discute subiectul. Această întrebare o chinuise din clipa în care aflase că Latham în persoană îl adusese la Kalabra.

– Prin Alison! zise el.

Nimic surprinzător. Femeia crezuse că-l leagă pe Latham mai mult de ea, oferindu-i pe tavă dușmanul de moarte.

– M-am speriat când l-am văzut, povesti Carl. Dar, chiar dacă n-a fost foarte prietenos, nu s-a purtat nici foarte rău cu mine. Era mai mult îngrijorat din pricina ta. Mi-a zis că te-am făcut să suferi și că ar fi foarte bine să vorbesc cu tine.

– Glumești! De ce să-l intereseze asta?

– Poate ține la tine.

– Prostii! Cândva, am crezut că poate fi ceva între noi. Dar apoi a apărut Alison și totul s-a terminat. Nu mai pare interesat de mine. Abia îl mai văd.

– Mie nu mi-a lăsat impresia asta, zise Carl. Poate se teme să-și arate adevăratele sentimente. Poate crede că n-ar fi corect să te lase să te apropii de el.

– Rănile lui nu m-au deranjat niciodată, protestă Susi. De asta nu pricep de ce s-a împăcat cu Alison. Cred că femeia asta i-a făcut mai mult rău decât tine. Chirurgia plastică îl poate scăpa de cicatrice, dar nu și de urmările lor. N-am mai văzut niciodată un bărbat atât de complexat. Crede că n-are dreptul să mai iubească. Se crede un monstru.

– La naiba, zise Carl. Nu-i chiar atât de rău!

– Spune-i asta lui Latham.

Timp de doi ani, n-a mai fost cu nici o femeie. Mi se pare un bărbat foarte atrăgător, Carl.

– I-ai spus ce simți pentru el?

– Nu! strigă Susi. Ce rost ar avea, de vreme ce o iubește pe Alison?

– Cred că i s-ar părea foarte interesant, se auzi vocea lui Latham.

Susi tresări și roși.

– De când ești aici? întrebă ea.

Apoi, întorcându-se spre Carl:

– De ce nu m-ai avertizat?

– Pentru că, răspunse Latham, fratele tău a crezut că am dreptul să aflu ce părere ai despre mine.

– N-aveai nici un drept să asculți!

– Dar n-aș fi aflat niciodată aceste lucruri. Cred că a sosit momentul să discutăm. Numai noi doi. Am să-ți spun niște lucruri.

Susi simți că i se taie răsuflarea când Laham o luă de braț și o conduse afară din bucătărie. Nu părea deloc nervos. Dimpotrivă, era foarte vesel. Oare din pricină că vorbele ei îi satisfăceau orgoliul masculin? Alison îl dorise înapoi, acum ea mărturisise că-l place... Dar tot nu vedea ce importanță avea confesiunea ei. În viața lui, nu exista loc pentru ea.

Ajunseră în camera ei și, imediat ce închise ușa, Latham o luă în brațe. Urmă un sărut ca nici un altul. Susi uită de toate grijile. Trupul ei răspunse chemării bărbatului. Se va întreba mai târziu ce se întâmplase. Acum, nu conta decât această îmbrățișare.

– Doamne, ce mult mi-a lipsit sărutul tău! exclamă Latham.

Cu genunchii moi, Susi se lăsă pe pat. Latham o urmă, sărutând-o din nou cu pasiune.

– Repetă-mi ce i-ai spus fratelui tău, zise el rugător.

– Ce rost are? răspunse ea cu tristețe. N-aș fi vrut să afli niciodată.

– Vreau să știu, insistă el cu blândețe.

– Te iubesc, Latham. Ești mulțumit că m-ai umilit?

– Faptul că sunt desfigurat nu te interesează?

– Nici măcar nu mai bag de seamă. Ăsta e adevărul, fie că mă crezi sau nu.

– Copilă dragă, te cred. Ești singura persoană pentru care rănile mele nu contează. Credeam că și tu mă crezi un monstru, dar m-am înșelat. Am fost un prost.

Acum îmi dau seama că ții la mine. Ai încercat să-mi spui, dar nu te-am ascultat. Nu te-am crezut. Nu voiai să te ating, pentru că eu nu voiam decât o relație fizică, iar tu mă iubeai. Așa e?

– Da, recunoscu Susi.

– Doamne, ce prost am fost! Trebuia să-mi dau seama că reacția lui Alison nu era universală. În ziua aia, când am fost la plajă, am sperat atât, și totul s-a dus de râpă. Trebuia să te cred, trebuia să știu că nu minți când îmi spuneai că nu mă găsești respingător.

– Te iubesc, Latham, și n-am crezut niciodată că ești respingător.

– Ești sigură? Pentru că și eu sunt nebun după tine, Susi.

Nici nu știi cât am sperat să mă iubești și tu, dar n-am crezut niciodată că asta se poate întâmpla.

– Cum? Mă iubești?

– Te iubesc, șopti el. Cred că te iubesc din prima clipă în care te-am văzut.

– De asta m-ai ținut aici?

– Dacă nu te-aș fi plăcut, te-aș fi dat afară îndată, mărturisi Latham. De multe ori chiar mi-am zis că nu ești bună pentru mine. Îmi aminteai prea mult de Carl și știi bine că-l uram.

– Și încă îl mai urăști?

– Nu, îmi pare rău pentru el. A trecut prin clipe grele. Dar pare să-și fi revenit. Și, pentru că e fratele tău, sunt gata să-l accept. Nu pot spune că-l voi iubi...

– Mă bucur să aud asta. Dar dacă mă iubești, Latham, de ce te-ai împăcat cu Alison? Nu poți iubi două femei în același timp.

– Crezi că o iubesc? Doamne, nu! exclamă el.

– Atunci, de ce? De ce ai primit-o înapoi? M-a durut mult când am văzut asta. Ce voiai să cred? Am înțeles c-o iubești mult și că ești gata s-o ierți.

– N-am s-o iert niciodată, cât voi trăi. I-am spus toate astea și ei, chiar azi-dimineață. A fost surprinsă, dar îi va trece. În curând, va reuși să convingă un alt bărbat de iubirea ei.

– Dar nu mi-ai spus de ce ai continuat să te vezi cu ea!

– Mi-a promis că-mi va da adresa lui Carl dacă mă împăcam cu ea. Dar m-a ținut în șah și a trebuit să-i accept jocul o vreme, până când am obținut ce am vrut.

– Mă mir că l-ai lăsat să discute cu mine mai întâi.

– Știi bine că am făcut-o pentru tine. Nu mai suportam să te văd tristă din pricina lui.

– Vrei să spui că n-ai vrut-o pe Alison și că te-ai străduit să continui relația doar de dragul meu?

– Da, dar lucrurile n-au evoluat deloc între noi. N-am făcut dragoste cu ea, dacă te întrebi asta.

– Da, admise Susi, mă gândeam la asta. E o femeie atrăgătoare.

– Nu și în ochii mei. Dar, destul despre Alison. În ce mă privește, femeia asta nici nu există. Ce spui, Susi? Vrei să fii soția mea?

– Domnule Elliot, va fi pentru mine o fericire și o onoare să devin doamna Elliot. Sunt gata să renunț la cariera mea pentru asta.

– Nu-ți pot cere asta. Deși, dacă mă gândesc bine, mi-ai lipsi foate mult dacă nu te-aș mai vedea în fiecare clipă.

– Așa e, aprobă Susi. Prefer să lucrez pentru tine.

– Nu pentru mine, dragostea mea, ci cu mine.

Se apropie de ea și o sărută tandru.

– Și dacă stai să te gândești, șopti Susi, dacă fratele meu nu te-ar fi rănit, nu ne-am fi întâlnit niciodată.

– Așa e, zise Latham, sărutând-o cu pasiune. Poate că nu-i un tip chiar așa rău, la urma urmei!

Sfârșit